

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

third
comes
vengeance

promised in blood book three

LILITH VINCENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÜÇÜNCÜSÜ İNTİKAM

KANLA VAAT EDİLENLER 3

LILITH VINCENT

İÇİNDEKİLER

Tanıtım

Yazısı Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Sonsöz

Bonus Bölüm 2022

İlkbaharında Geliyor

Teşekkür Yazar

Hakkında

En saf acıdan en tatlı intikam çıkar.

Her şeyin parlak ve güneşli görüldüğü ama yüzeyin altında kan ve karanlığın olduğu Coldlake şehri. Katillerin göz önünde saklandığı ve güvendiğiniz kişilerin bir anda size sırt çevirebildiği bir şehir.

Kalbim acıya katlandı, ama Coldlake Sendikası'nın kollarında sadece tatlılığı tanıdım. Onların öpücükleri benim neşem ve aşkları benim kurtuluşum. Geçmişleri bugünümüzle çarpıştığında, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Dört adamım bilinmeyen bir katilin elinde acı çekti ve kırık kalplerini iyileştirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Onu görüyorum ve geldiğimde titreyecek.

İntikam benim olacak.

Yazarın notu: Üçüncü İntikam Geliyor, Kanla Vaat Edilen serisinin son kitabıdır. Bu kitaplar karanlık temalar, şiddet ve acımasızca sahiplenici erkeklerle bir Neden Seç romantizmi içerir. Hikaye karanlık, kirli ve lezzetlidir, bu yüzden lütfen kendi takdirinize bağlı olarak okuyun.

THIRD COMES VENGEANCE (PROMISED IN BLOOD, 3) by LILITH VINCENT

Telif Hakkı © 2021 Lilith Vincent

| Tüm Hakları Saklıdır |

Kapak tasarımı Untold Designs'a

aittir
Fox Proof Editing tarafından düzenlendi

Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştiriler için kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.
Yazarın çalışmalarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişiler arasındaki benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Vellum ile oluşturuldu

Chiara

MSert nefes alışınız duvarlarda yankılanıyor ve hava ağır ve nemli geliyor. Su damlıyor ve çıplak ayaklarımın altında kırık beton var. Diğer tüm sesler kesilmiş. Bir tabut gibi. Bir mahzen gibi. Trafiğin, seslerin, müziğin sesini duymak için zorlanıyorum. Herhangi bir

Tek
başına.
Çok yalnızım.

Hatırladığım son şey Acid'in ağzıma bir bez bastırıldığı ve Thane ile boğuştuğuydu. Başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum. Duvardaki bir havalandırma deliğinden ince bir gün ışığı sızıyor ama odanın büyük kısmı karanlıkta. Öldürülen dört kadının hayaletleri etrafımda kümeleniyor ve onların üzüntülerini hissedebiliyor, çığlıklarının yankılarını duyabiliyorum. Kollarımın, belimin ve bacaklarımın etrafında ipler var, vücudumu karmaşık bir şekilde çaprazlıyorlar, sanki bunu her kim yaptıysa acele etmemiş, kalbi sadistçe bir zevkle dolu.

Lorenzo, bir kadeh votka içip gözleri boş boş otururken bu yeri tarif etti. Bir yeraltı odası, kız kardeşleri yalnız ve sandalyelere bağlı.

Sonra bir katil içeri girdi ve onları parçalara ayırdı.

Kalbimde keskin bir acı var. Acid muhtemelen şu anda beni kaydediyor ve her şey bittiğinde videoyu adamlarıma teslim edecek. Lorenzo'yu dizüstü bilgisayarının önünde, bir elinde kalem, diğerinde bir şişe votka ile hayal ettiğimde boğazımda bir hıçkırık yükseliyor. Omuzları çökmüş. Yenilmiş. Masanın üzerinde duran bir silah onu cezbediyor.

"Hayır," diye inliyorum, vücudumu bir o yana bir bu yana çekerek ipleri gevşetmeye çalışıyorum.

Acid yaptıklarından sonra Lorenzo'nun gözlerinin içine her gün, her hafta, her yıl nasıl bakabiliyordu? Acid'de her zaman kurnazca bir şeyler vardı ama Coldlake'in en zorlu bölgelerinden birinde hayatta kalmak için böyle olması gerektiğini düşündüm. Bunca zamandır emir aldığı adamlara karşı psikotik bir nefret gizliyordu.

Bileklerimi büküyorum ama o kadar sıkı bağlanmışım ki zar zor hareket edebiliyorum. Buradan çıkmak için tek umudum, Lorenzo'nun muhafızlarından birinin Acid ve Thane'in saldırısından kurtulmuş ve beni kaçıranları tanımış olması. Adamlarıma beni kimin kaçırdığını söyleyebilirler, bu da onlara aramaya başlamak için bir yer verir.

Ama adamlarım nerede? Hepsi gecenin bir yarısı bana haber vermeden ortadan kayboldular ve

elimdeki tek ipucu Cassius'un şifreli mesajı, *yerimdeyim*. Kulağa izliyorlarmış gibi geliyor.

ya da birine saldırmak üzere. Siyah Orkide Katili mi? Babam mı?

Sonra her ne olduysa, bir şeyler ters gitti. Lorenzo'nun adamlarının her biri *Orkide Protokolü* yazan bir mesaj alınca sapsarı kesildi. Orkide Protokolü'nün ne olduğunu bilmiyorum ama muhafızlar biliyordu. Beni Lorenzo'nun evinden başka bir yere götürmeleri için bir işaretti. Coldlake'te benim için en güvenli yer Lorenzo'nun yüksek duvarları, silahlı korumaları ve güvenlik kameralarıyla kale gibi olan kendi eviydi. Beni neden oradan çıkarmaları gerektiğini anlamıyorum.

Lorenzo, neredesin? Hala

hayatta mısın?

Nicole yaşıyor mu?

Seni aradığımda neden telefona cevap verdi?

Eğer o Nicole ise. Her kimse, fısıldıyor ve kelimeleri geveliyordu. Uyuşturulmuş ve korkmuş bir kızdı ve beni bir konuda uyarmaya çalışıyordu.

Bu bir

tuzak.

Öldü.

Ve sonra... Sarışın. Korkunç.

Sarışın, korkunç adam öldü.

Yoksa babam mıydı?

Babası erkek arkadaşlarımı tuzağa düşürüyor olabilir mi? Adamlarımdan hoşlanmaması dışında, Bay De Luca'nın onların peşine düşmesi için bir neden yok. Yoksa telefondaki kadın babamdan mı bahsediyordu? Bu daha mantıklı. Babam kesinlikle Coldlake Sendikası'nın yok edilmesini istiyor.

Ve Tanrı bilir dışarıda adamlarıma neler olurken ben bir bodrumda sandalyeye bağlı bir şekilde sıkışıp kaldım. "Seni öldüreceğim Acid," diye feryat ediyorum.

Karanlıktan derin bir kıkırdama yayılıyor ve ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. Çenemi kaldırıyorum ve odanın etrafına bakıyorum. "Bu sen misin? Neredesin?"

Bir figür ışığa doğru adım atıyor, yanında bir sandalye sürüklüyor. Koltuğa oturuyor, kaslı, dövmeleli bir ön kolu sandalyenin arkasına dayanıyor. Gülümsediğinde zümrüt gözleri parlıyor.

"Beni nasıl öldüreceksiniz majesteleri?" diye mırıldanıyor siyah kadife gibi bir sesle. Siyah botlar, kot pantolon ve kaslı omuzlarına bolca oturan bir atlet giyiyor. Boğazındaki kafatası dövmesinin yeşil gözleri loş ışıkta alev alev yanıyor.

Karanlığın içinden ikinci bir figür çıkıyor. Zayıf ama geniş omuzlu, dar kalçalı, uzun bacaklı ve dikkatsiz siyah saçlı. Parmaklarını süsleyen gümüş yüzükler, boynunda ince gümüş zincirler ve kulaklarında kelepçeler var. Üzerindeki gömlek ince kumaştan, yumuşak ve pahalı görünümlü, pürüzsüz göğsünde düğmeleri açık. Soyut dövmeler cildini süslüyor ve ellerinden birinin tırnakları siyaha boyanmış. Koyu renk gözleri yüzünde ruhsuz kara delikler gibi.

Sandalyemin yanına çömeliyor ve kollarımı ve bacaklarımı bağlayan iplerden birkaçını çekiştiriyor. Onları test ediyorum.

"Benim için mücadele et," diye mırıldanıyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne?"

Bakışları sevgiyle iplerin üzerinde geziniyor. Kan kırmızısı ipler. Güzel, kıvrımlı düğümler ve ilmekler. "Benim için mücadele et. Kaçmaya çalış." Bağlarıma karşı çekişimi izlemek istiyor çünkü beni onun merhametinde görmekten hastalıklı bir zevk alıyor.

"Git sikini bir çekiçe parçala," diye hırlıyorum ona.

Acid kahkahayı patlatıyor. "İyi denemeydi, Thane."

Thane bu mu? Onunla hiç tanışmadım ama Vinicius'la birlikte çalışıyorlar ve bir keresinde sesini duymuştum. Kanalda bir kadın cesedi bulunduğu gece Lorenzo'yu aramıştı. Polis telsizinden öğrendiklerini aktarırken sesi duygusuz geliyordu ama o ölü gözlere baktığımda, acımasızlığının bambaşka bir seviyede olduğunu görüyorum.

"Bizim tarafımızda olman gerekiyordu," diyorum ona, sonra Acid'e bakıyorum. "Sen de öyleydin." Acid'in yüzündeki gülümseme kaybolur. "Strife, Strife'in tarafında. Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacak."

Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışıyor. Gölgelere bakıyorum, video kamerayı ve beni öldürmek için kullanacakları şeyi arıyorum. Her ne planladılarsa, korkunç ve vahşi olacak.

"Salvatore, Vinicius, Cassius ve Lorenzo'nun kız kardeşlerini neden öldürdünüz?"

Acid ve Thane karşılıklı bakışıyor, ikisi de gülümsüyor. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu.

"Sence neden?" Acid bana dönerek soruyor.

"Çünkü siz aşağılık pisliklersiniz. Dokuz yıl önce, Salvatore'un babasının gitmesiyle Coldlake'in bu bölgesinin kontrolünü ele geçirebileceğinizi düşündünüz. Sonra Coldlake Sendikası kuruldu ve Lorenzo'ya hesap vereceğinizi anladınız. Dördü de senin başa çıkamayacağın kadar güçlüydü ve bu yüzden onların yerine kız kardeşlerine saldırdın."

"Ah, hepimizi çözmüş, Thane," diyor Acid sırtarak. Thane omuzlarını duvara dayamak için geri çekildi, ifadesi boştu.

Dört masum kadının vahşice öldürülmesinden bahsediyorum ve Acid *gülümsüyor*. "Sienna'nın cesedi bulunduğu anda Lorenzo neredeyse kendini öldürüyordu. Cassius keder ve öfkeyle etrafındaki her şeyi yok etti. Vinicius kaybettiği ikiz kardeşini asla geri alamadı. Salvatore için aile her şeydir ve sen onu paramparça ettin. Birkaç boktan kilometrekare ve bir bar yüzünden onları neredeyse yok ediyordun."

Acid eliyle çenesini ovuşturuyor. "O adamları gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Dördü de kalbimde ılık ılık yanıyor. Çılgılık atmak ve ağlamak istiyorum. Mücadele etmek istiyorum ama onlara bu zevki tattırmayacağım. Muhtemelen şu anda üzerimde bir kamera var ve adamlarımdan biri bunu görürse, elimden geldiğince dayandığımı ve asla ama *asla* merhamet dilenmediğimi bilmelerini istiyorum.

Yalvarmanın anlamı yok. Merhamet burayı çoktan terk etti. Geriye sadece acı ve ölüm kaldı. Thane düz, soğuk bir sesle konuşur. "Strife sadece bir bar değil. Strife bizim kim olduğumuzdur."

"Bok çuvallarınız siz," diye hırlıyorum. Düşeceksem, sallanarak düşeceğim. "Söyle bakalım, Coldlake Prensesi için nasıl bir ölüm planlıyorsun? Bunu iyi yapsan iyi olur. Bu şehrin gördüğü en korkunç ölümle tarihe geçmek istiyorum. Beni bir tahta bağlayıp yavaşça elektrik vermeye ne dersin? Kafama teker teker çivi çakmaya? Ne olacak?"

Acid şaşkınlıkla bana bakıyor. "Lanet olsun, kızım. Hasta bir aklın var."

Siyah Orkide Katili'nin hasta bir zihni var. Dehşetimi gizlemek için saçmalıyorum.

Acid ve Thane bir sonraki adımda ne söyleyeceklerinden emin değilmiş gibi bakışıyorlar ve ilk şüphe damlası omurgamdan aşağı akıyor. Kara Orkide Katili bundan sonra ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. Korkunç ölümümü planlamak için bir yıldan fazla zamanı vardı. Acid'i çok az tanıyorum ve Thane'i de hiç tanımıyorum ama onların sokaklardan geldiğini biliyorum. Beyzbol sopaları ve çalıntı silahların hızlı ve pis adaletine alışkınlar.

Peki burada gerçekten neler oluyor?

Gözlerimi kapatıp Acid'in vurulduğu ve Lorenzo ile benim onun hayatını kurtardığımız geceyi düşündüm. Acid uyandığı anda kim olduğumu ve Lorenzo'yla ne yaptığımı öğrenmeye kararlıydı.

Lorenzo'yu kızdırmaktan zevk alıyor, ama birbirlerini kızdırsalar da, ikisi arasında kin dolu bir saygı sezdim. Acid meraklı. Zeki. Fırsatçı. Bana ölümüne işkence ederek ne elde edecek? Hiçbir maddi kazancı olmadan çok fazla zahmet gibi görünüyor. Eminim onun için yaşarken çok daha yararlıyım.

İçimdeki rahatlama o kadar hızlı akıyor ki gülmeye başlıyorum ve gözlerim açılıyor. "Oh, Tanrı'ya şükür.

Beni öldürmeyeceksin. Bir an için beni gerçekten kandırdın." Thane'in ağır kaşları kalktı. "Bundan emin misin, bebeğim?"

Gülmeyi bırakıyorum. Bu Salvatore'un bana taktığı isim. Annem de bana öyle derdi. "Bana bebek deme, göt herif."

"Dokunaklı, dokunaklı, majesteleri," diye alay ediyor Acid. "Sanırım size işkence etmeye böyle başlayacağız, güzel etinize 'bebek' kazıyarak."

Ne kadar kaba. Bu bile Siyah Orkide Katili'nin yapacaklarına hiç benzemiyor. "Lorenzo bana *videolardan* bahsetti-" Tam *videolar* diyecektim ki kendimi tam zamanında yakaladım. Beşimiz ve katil dışında kimsenin videolardan haberi yok. "Lorenzo bana kız kardeşlerinin nasıl öldürüldüğünü anlattı. Eğer bana böyle bir şey yapmak isteseydin, burada oturup sohbet etmek yerine bunu yapardın."

"Oraya varıyoruz."

"Öyle mi? Bunu nasıl yapacaksın?"

Asit omuz silkiyor. "Seni doğrarım. Ağzına bir çiçek sokun. Seni nehre atarım." "Ve sonra?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "O zaman hiçbir şey. İş bitti."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Siz Kara Orkide Katili değilsiniz. İkiniz de değilsiniz."

Siyah Orkide Katili'nin yöntemi hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Eğer gerçekten katil olsalardı, şu anda çığlık atıyor ve kan kaybediyor olurdum ve onlar da cesedimi bulduklarında adamlarımın çekeceği acıya seviniyor olurlardı. Burada oturup şakalaşıyor olmazdık.

Acid ve Thane karşılıklı bakışlar ve Thane omuz silkmektedir.

"Tamam, biz Kara Orkide Katilleri değiliz," diye itiraf ediyor Acid. "Ama zaten Sendika'nın öyle olduğumuzu düşünmesini sağlamaya çalışmıyorduk. Seni kaçırdığımızda kimsenin bulması için sokağa siyah bir çiçek bırakmadım."

"Peki neden bana numara yapıyorsun?"

Bana öyle bir gülümsüyor ki, eğer ondan nefret etmeseydim bu gülümsemeyi çekici bulabilirdim. "Hemen sonuca vardın. Öldürecek vaktimiz var, o yüzden ben de eşlik edeyim dedim."

Bir adamdan diğerine ters ters bakıyorum. Öldürmek için zamanları varsa, bir şeyi ya da birini bekliyorlar demektir. Beni Sendika'ya fidye olarak vermek için mi? Sanki buraya girip beni geri alabilecekken Acid'e bir sent verecekler. Bekleyemem. "Boku yedin Acid. Konu ben olunca erkek arkadaşlarım çıldırıyor. Lorenzo seni parça parça edecek."

Acid öne eğilir ve fısıldar. "Lorenzo öldü, majesteleri."

Bir an önce hissettiğim rahatlama bir anda buz gibi bir korkuya dönüştü. "Kapa çeneni. Hayır, o değil." Çaresizlikten iplere karşı mücadele etmeye başladım. Thane'in gözleri parladı.

Asit daha geniş gülümser. "Yemin ederim ve umarım...şey. Sadece haç çıkarıyorum. Her şey istediğim gibi gittiğine göre artık ölmek istemiyorum."

"Bu gece bir şey oldu diye kimse ölmüş sayılmaz." Acid ellerini açıyor.

"Kanıtınız var. Hepimizin var. Orkide Protokolü." Mücadele etmeyi

bırakıyorum. "Orkide Protokolü'nü nereden biliyorsun?"

"Lorenzo bunu birkaç hafta önce kurdu ve Strife'taki en iyi arkadaşlarına her şeyi anlattı. Eğer ona bir şey olursa, bir alarm tetikleyecekti. Lorenzo öldü, gidip prensesini kurtarın."

Acid'in gülümseyen ağzına yumruk atmak istiyorum.

"Şansımız yaver giderse," diye devam ediyor Acid, "Coldlake Sendikası'ndan biri ya da birkaçı sevgili patronumuzla birlikte ölmüş olacak ve sonra Strife'in adamları ve ben Lorenzo'nun toprakları ve gücü için sizi takas edip etmeyeceğimize karar vereceğiz..."

"Yoksa ne olur?"

Asit daha geniş gülümser. "Ya da seni babana teslim ederim. Küçük kızına karşılık bir milyon dolar kulağa çok hoş geliyor."

Geçenlerde bir adam öldürdüm ama bunu yapmak *istememiştim*. Vinicius'u ve kendimi tehlikeli bir çete liderinden koruyordum. Acid'in yakışıklı, sırıtan yüzüne bakarken, ona ciddi bir bedensel zarar vermek istiyorum. "Planın işe yaramayacak çünkü Lorenzo ölmedi."

Acid eliyle çenesini ovuşturuyor. "Eğer hayatta olsaydı, şu anda burada bizimle oturuyor olacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Umutsuzluk üzerime çöktü. Lorenzo ölmek için çok tehlikeli. Diğerleri bunun olmasına izin vermezdi. *O*

bunun olmasına izin vermezdi.

Acid usulca güler. "Çok yaşa Coldlake Sendikası."

Salvatore

N *doksan dakika önce*

Ophelia'nın cesedinin bulunduğu gün, mutluluğa inanmayı bıraktım.

Denemenin bir anlamı yok; sadece var olmak ve acı çekmek var. Var olmak o kadar da kötü değil. Para kazanıyorsun. İyi şarap içebilirsin. Sevişebiliyorsun. Sendika ve benim Coldlake için planlarımız vardı.

Ama artık neşe yoktu. Ophelia'nın parçalanmış bedenini gördüğümde her şey içimden çekilip alınmıştı. Parçalanmış yüzü. Ölü gibi bakan gözlerindeki dehşet. Her şeyi gördüğümü sanmıştım ama kim başka bir insana bu kadar iğrenç bir şey yapabilirdi?

Sonra Evelina'nın cesedi bulundu. Sonra Sienna'nın ve son olarak da Amalia'nın. Tüm Coldlake'in adalet için çılgılık atması gerekirdi ama şehir sessizdi.

İşte o zaman fark ettim.

Herkes bizden nefret ediyor.

On yedinci yaş gününün gecesinde Chiara'nın gözleri nefret ve korkuyla doluydu ve o zamana kadar o kadar sapıtmıştım ki buna bayılmıştım. Kollarımı ona doladım ve tiksintisini tadana kadar onu öptüm.

O ilk aylarda Chiara ile oynamak, onunla bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak ne kadar eğlenceliydi. Öpücüklerle onunla alay etmek. Varlığım ile ona eziyet etmek. Onu kızarmaya ve öfkeli sözler söylemeye kışkırtmak. Bu kız benden dünyadaki herkesten daha çok nefret edecekti.

Sadece, benden nefret etmiyordu. Chiara'nın nefreti sadece ve sadece babasıydı. İçimde bir şeyler değişti ve sekiz yıldır ilk kez kendim için üzülmedim.

Onun için üzülüyordum. *Onun* için intikam almak istedim. Sonra, sadece onu istedim.

Yarı sarhoş bir halde, yıllar önce Ophelia'nın oturduğu çeşmenin kenarında otururken bana ilk kez gülümsediğinde, neye dönüştüğümü gördüm. Herkesin benim olduğuma inandığı kişi. Kız kardeşimin nefret edeceği bir adam.

Sen bir suçlusun Salvatore, demişti Ophelia bana bir keresinde, *ama bu babam gibi bir canavar olman gerektiği anlamına gelmiyor*.

Yıkık dökük bir duvar parçasının arkasındaki pozisyonumdan bakışlarım terk edilmiş

Bina. Ellerimi tuttuğum saldırı tüfeğinin üzerinde esnetiyorum ve avuçlarımın terlediğini fark ediyorum.

Buna bir son vermek istiyorum. Bu işin sonsuza dek bitmesini ve sevdiğim kadına dönmek istiyorum. Chiara'ya olan aşkım saf ama Ophelia için adaleti asla sağlayamazsam, pişmanlık beni yavaş yavaş içten dışa zehirleyecek ve sekiz uzun yıl boyunca olduğum canavara geri döneceğim. Nefretten zevk alan bir adama.

Çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Vinicius, Cassius ve Lorenzo yerlerini almış, siyahlar giymiş ve kendi silahlarını tutuyorlar. Bu mülkün dört bir yanını tutmuş durumdayız ve biz söylemeden kimse içeri girip çıkamayacak. Her an Ophelia'yı vahşice öldüren adamla yüz yüze gelebilirim. Vücudundan et parçaları kesip bize nedenini söyletmek istiyorum ama sanırım ölmesini, ağzından dökülen iğrenç sözleri duymaktan daha çok istiyorum.

Bir taş şakırtısı duyuyorum ve içime adrenalin yayılıyor. Birisi gölgelerden çıkıp binaya doğru ilerliyor ve ben de silahımla nişan alıyorum. Adımları düzensizdi ve sarhoş ya da uyuşturulmuş gibi sallanıyorlardı. Karanlıkta onları zar zor seçebiliyorum. Bay De Luca mı? Hayır, bu kişi erkek olamayacak kadar küçük ve şekli de yanlış. Bu bir kadın.

Birisi figürün arkasında alçaktan ve sinsice ilerliyor. Kar maskesinin altından bir tutam sarı saç çıkıyor. Lorenzo. Yakından takip ediyor ama saldırmıyor, bu kişi hakkında en az benim kadar şaşkın görünüyor.

Lorenzo park halindeki bir minibüsün yanından geçerken arka kapılar açılır ve birkaç kişi üzerine atılır.

Bir kadın çığlık atıyor.

Hareket telaşı o kadar beklenmedik ki ne olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Silahımın namlusunu ateş etmek için çeviriyorum, karanlıkta kimin kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Tüfeğin dipçığının ete çarpma sesini duyabiliyorum ve sarışın adam acı içinde homurdanıyor.

"Lorenzo." Diğer ikisinin beni duyacağı kadar yüksek sesle bağırdım ve silahımı kaldırdım.

Figürlerden birine nişan almak için dürbüne bakmak üzereydim ki uzun boylu, zayıf bir adam yavaşça minibüsten çıktı. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu. Kırbaç gibi ince, kendini bir taş gibi sabit tutuyor ve soğukluk yayıyor. Yüzü kapalı olduğu için gözlerini göremiyorum ama bir şekilde gözlerini kırpmadığını biliyorum.

Bu o.

Onu beceriyor.

Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama içimde, kanımda ve kemiklerimde Siyah Orkide Katili'ne baktığımı hissediyorum.

Birden bir figür ileri atılır, diğer adamlarla birlikte Lorenzo'yu da yakalar ve onu minibüsün açık kapılarına doğru sürükler.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Lorenzo silahını kaybetmiş ama ele geçirilmiş gibi dövüşüyor, hırlıyor, küfrediyor, fırsat buldukça yumruk ve tekme atıyor. Soldaki figürlerden birine nişan alıp ateş ediyorum ama sanki kurşunlar isabet etmiyor. SWAT timi gibi vücut zırhı giyiyorlar.

"Salvatore. Arabamın bagajı, sol taraf," diye bağılıyor Lorenzo. Bağırmaya devam ediyor ama sesi boğuklaşıyor. "Bu o, Salvatore. Yap şunu. *Lanet olsun yap-*"

Minibüsün kapıları üzerine kapanıyor ve motor kükreyerek hızla otoparktan çıkıyor. Panik vücudumu sarıyor. Lorenzo'yu kaçırdı. Silahı elime alıp lastiklere ateş ediyorum ama ya ısıtıyorum ya da işe yaramıyor.

Lorenzo'nun Mercedes'ine koştum ve arkasını açtım. Sol tarafta haki renkte bir kutu var ve çevirerek açıyorum, içinden bir bomba atar çıkıyor, uzun mesafelere yüksek kalibreli patlayıcı mermiler atan ağır bir silah.

Minibüs yolda hızla ilerliyor, gittikçe küçülüyor. Bir köşeyi dönüp kaybolmadan önce sadece birkaç saniyem var.

Boğazım yanıyor. Lorenzo o minibüste, şimdiye kadar edindiğim en beklenmedik arkadaş. En beklenmedik ama aynı zamanda en sadık. Sıfırdan geldi ve titanyum iradesinin gücüyle bulunduğu yere tırnaklarıyla kazıyarak geldi. Coldlake onsuz aynı olmazdı. *Ben* de onsuz aynı olmazdım.

Ama dördümüz uzun zaman önce bir anlaşma yaptık. *Katili dışarı çıkarma şansınız varsa, tereddüt etmeden yapacaksınız. Sonuçları ne olursa olsun.*

Ve işte buradayım, tereddüt ediyorum.

Bunu yapmamı isterdi. Sienna için. Ophelia, Amalia ve Evelina için. Lorenzo için yapmalıyım, eğer buna şimdi son vermezsem bu katilin ellerinde onu bekleyen işkence için.

Ağır silahı elime alıyorum, emniyeti kapatıyorum ve nişangahtan bakıyorum. Biri yanıma koştu. Vinicius. Acı çeken bir hayvan gibi inliyor ama beni durdurmuyor.

Keşke beni durdursa.

Minibüsün arka kapısına nişan alıyorum, göğsüm o kadar sıkışıyor ki ciğerlerim yanıyor. Yine bir canavarım. Lanet olası bir canavarım ve en iyi arkadaşlarımdan birini öldüreceğim.

Tetiği çekmeden önceki son düşüncem... *Chiara'ya nasıl söyleyeceğim?*

Chiara

TAğır metal kapı gıcırdayarak açıldı ve parlak mavi gözlü, kaslı, sakallı bir adam belirdi. Bana baktı, sonra Acid'e baktı ve başını salladı.

"Emin misin?" Acid sorar.

"Yüzde yüz."

Bir adamdan diğerine bakıyorum, olanlardan memnun olup olmadıklarını anlamaya çalışıyorum.

Acid ayağa kalkıyor. "Hadi gidelim, majesteleri."

"Neler oluyor?" Nereye gittiğimizi merak ederek soruyorum. Acid beni sendikaya mı yoksa babama mı fidye olarak verecek? Bir saat içinde babamla yüz yüze gelebilirim. Acaba beni öldürecek mi yoksa hapse mi atacak?

Thane öne çıkıyor ve kollarım hâlâ gövdemde bağlı olmasına rağmen beni sandalyeye bağlayan ipi kesiyor. Sonra omzunu eğip beni sandalyenin üzerinden geçiriyor. Beni kapıdan geçirip rutubetli merdivenlerden yukarı taşırken ona küfürler savuruyorum.

Pis desenli bir halının üzerinde ayaklarımın üzerinde duruyorum. Yanıp sönen bir müzik kutusunda müzik çalıyor.

İçki şişeleri bir duvarı kaplıyor.

Bu Strife mı?

Acid bara doğru yönelir. "Zehriniz nedir, majesteleri? Viski ya da bira olduğu sürece istediğin her şeyi alabilirsin."

Dümdüz önüme bakıyorum, dişlerim gıcırıyor.

Sakallı adam bara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bana bakıyor. "Kimsin sen?"

diye soruyorum.

"Zagreus."

Adını duyduğumu sanmıyorum. Tam ona ne olduğunu soracaktım ki siyahlar giymiş biri ön kapıdan öyle hızlı girdi ki kapı duvara çarptı. Sarı saçları yüzünün etrafında uçuşuyor ve beyaz-mavi gözleri öfkeyle parlıyor.

"Seni öldüreceğim Acid!" Lorenzo avazı çıktığı kadar bağırıyor. "Taşaklarını koparıp sana yedireceğim. Etini kemiklerinden ayıracağım ve seni Coldlake'in lanet yayın balığına yedireceğim."

Lorenzo'yu gördüğümde keskin, minnettar bir nefes alıyorum, onu hiç görmediğim kadar kızgın ama tek parça halinde. Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, minnettarlık ve rahatlama gözyaşları gözlerimde yüzüyor.

O yaşıyor.

O yaşıyor.

Salvatore arkasındaki kapıdan içeri giriyor, o da siyah giyinmiş. Elinde bir saldırı tüfeği var ve yüz ifadesi öldürücü. İkisi de gözleriyle beni arıyor ve ben onlara gülümsemeyi başarıyorum.

Ben iyiyim.

İkiniz de iyisiniz.

Bu kâbus sonunda sona erdi.

"Cassius ve Vinicius-"

Salvatore hızlıca konuşur. "Onlar iyi, bebeğim. Bizim için birine göz kulak oluyorlar. Sıkı tutun, seni birazdan buradan çıkaracağız."

Hâlâ bağılyken sıkı durmaktan başka bir şey yapamıyorum. Lorenzo vücudumdaki iplere bakıyor ve sonra Thane'e dönüyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Thane kollarını kavuşturup omuz silkiyor. Kediye benzeyen gözleri neredeyse eğleniyor gibi. Salvatore iplere bakarak kaşlarını çatıyor. "Bu shibari mi?"

"Evet," diye tıslıyor Lorenzo.

"Shibari nedir?" Soruyorum ve hemen ardından keşke sormasaydım diyorum. Acid gülmeye başlıyor ve sonra eliyle ağzını kapatarak gülmesini bastırıyor. Yine de hâlâ sırttığını söyleyebilirim.

Lorenzo ceketinin içine uzandı ve bıçağının artık yanında olmadığını fark edince hayal kırıklığıyla hırladı. Beni ilk öptüğü gece kanala atmıştı. "Biri bana bıçak versin. *Hemen.*"

Thane küçük bıçağını tekrar çıkardı ve bana doğru bir adım attı. "Ben yaparım."

"Ona yaklaşmayacaksın." Lorenzo bıçağı ondan kaptı. Acid ve Thane'e sırtını dönüp bana doğru geliyor. İplerle uğraşmak yerine kollarını bana doluyor ve alnını benimkine bastırıyor, gözleri kapalı. Nefes alış veriş sert ve düzensiz, tüm vücudu kaskatı.

"İyi misin prenses?" diye soruyor gözlerini açmadan, fısıltıyla. "Ben iyiyim.

Bana bir şey olmadı. Sana ne oldu peki? Çok korktum."

"Sonra açıklarım." Lorenzo geri çekiliyor ve vücudumu saran iplere bakıyor, yüzünü öfke kaplıyor. Bıçakla hızlı ve dikkatli bir şekilde çalışıyor, düğümleri ve ilmekleri kesiyor.

"Shibari nedir?"

Dişlerinin arasından "Japon ipi esareti" diyor.

Yüzüm alev alıyor. Thane'e bakma. Thane'e bakma.

Kendime engel olamıyorum. Lorenzo'nun omzunun üzerinden ona bir bakış fırlatıyorum ve parçalanmış iplerinin ayaklarımın etrafına düşmesini izlerken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor.

Kollarımı serbest bırakır bırakmaz Lorenzo'ya sarılıyorum. Beni tutuyor, kulağıma "Salvatore ve bana bir dakika ver, sonra seni bu cehennem çukurundan çıkaracağız." diye mırıldanırken sertçe kavırıyor.

Lorenzo uzaklaşırken Salvatore'nin elini enseme hissediyorum. Kollarımı ona doluyorum ve o da beni göğsüne bastırıp ağzımdan öpüyor. Ondan uzaklaştığımda, gözleri endişe verici bir şekilde boştu.

"Sen iyi misin?" Yanağına dokunarak soruyorum.

Titrek bir nefes alır. "Bu gece neredeyse ıskalıyordum. Sanırım hayatımdan on yıl çaldı."

"Ne-" Sormaya başlıyorum ama Salvatore başını sallıyor ve Acid ile Thane'e dönüyor, saldırı tüfeğini sanki onlara ateş açmasına saniyeler kalmış gibi kavıyor.

"Mürettebatın güvende, kadının güvende." Acid bir bardak viskiyle Lorenzo'nun şerefine kadeh kaldırıyor. "Coldlake Syndicate için her şey güllük gülistanlık, tıpkı her zaman olduğu gibi. Bu arada, rica ederim."

Lorenzo'nun alnında bir damar şişiyor. "Sen yedek ekipsin. *Lanet olası yedek ekip*. Kesinlikle gerekli olmadıkça kadınıma dokunmasını istediğim listedeki son kişilersiniz. Orkide Protokolü etkinleştirildiğinde, talimatlar için güvenlik ekibime rapor vermeniz gerekiyor, onları yoldan çıkarıp tabancayla kırbaçlamanız değil."

Acid omuz silkiyor ve viskisinden bir yudum alıyor. "Thane ve ben onları etkisiz hale getirebildiysek, detaylarınızın ne kadar boktan olduğunu gösterir."

Köşedeki müzik kutusu metal bir parçaya geçer. Salvatore saldırı tüfeğini ona doğrultuyor ve şarjörün yarısını makineye boşaltıyor. Silah sesiyle irkildim. Müzik kutusu bir kıvılcım yağmuruyla pathiyor ve sessizliğe gömülüyor.

Acid iç çeker. "Ah, dostum, o müzik kutusu benden daha uzun süredir burada. Bu bir klasik."

"Orkide Protokolü nedir?" diye sordum. "Beni yakaladıklarında Kara Orkide Katilleri olduklarını sandım."

Lorenzo, "Hayır. Sadece bir avuç *pislik*," diye öfkelenildi. "Bir acil durum protokolü oluşturdum. İki veya daha fazla koşul yerine getirilirse, otomatik olarak tetiklenir. Bu durumda, telefonum başka birinin ona eriştiğini kaydetti ve yaşam sinyallerim karardı." Bileğini kaldırıyor ve bir akıllı saat taktığını görüyorum. Ekranı parçalanmış. "Üzerime atladılar ve telefonum cebimden düştü."

"Nicole. Telefonunu kullanan o muydu? Yemin ederim onun sesiydi."

Salvatore elini omzuma koyuyor ama gözleri hâlâ Acid'in üzerinde. "Evet, Nicole'dü. O yaşıyor. Birazdan size her şeyi anlatacağım."

Derin, minnettar bir nefes alıyorum. Nicole yaşıyor. Benim yüzümden ölmedi.

"Bunu neden yaptın Acid?" Lorenzo hırlıyor. "Eğer sıkıldığın için yaptığını söylersen, burayı seninle birlikte ateşe veririm."

Acid bardağındaki viskiyi döndürüyor. "Kendimce sebeplerim vardı." Lorenzo bekler.

"Öldüğünü sanıyordum. Eğer öldüysen, arkadaş dediğin o süslü püslü puştların hiçbirine cevap vermeyeceğim." Acid çenesini Salvatore'a doğru salladı. "Batıda hayatta kalmak için neler gerektiği hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Coldlake Prensesi'ni kaçırmak iyi bir sigorta planı gibi göründü."

"Karşılığında ne isterdiniz?" Lorenzo soruyor.

Acid dilini düşünceli bir şekilde dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Senin çeyreğin. Ve Lasher." Bana bakıp gülümsüyor ama ben anlamıyorum. Lasher'ın kim olduğunu bilmiyorum. "Sanırım onun karşılığında ikisini de alabilirdim."

Salvatore, Thane ve Zagreus'a bakar. "İkiniz de bu işin içinde miydiniz?"

Zagreus ona, "Çekişme bir arada kalır," der.

"Elbette biliyorsun," diye alay ediyor. "Lasher bugünlerde nasıl?" Zagreus ona parmağını uzatır.

Lorenzo bir silah çıkarır ve Acid'in kafasına doğrultur. "Son bir sözün var mı?" Salvatore saldırı tüfeğinin namlusunu Thane'e çevirir.

Acid omuz silkiyor, her zamanki gibi soğukkanlı ama gözleri öfkeyle yanıyor. "Bilmiyorum. Git kendini becer?"

Acid'in vücudunun nasıl kurşunlarla delik deşik olduğunu ve Lorenzo'nun hepsini nasıl çıkardığını hatırlıyorum.

ve onu diktim. Onun damarlarında benim kanım dolaşıyor. Acid hayatını kurtaran insanlara borcunu böyle ödüyor.

Bir adım öne çıkıp elimi Lorenzo'nun koluna koyuyorum. "Onu öldürmeyin." "Yaptıkları şey affedilemez," diyor Lorenzo sıkıca.

"Biliyorum. Onları affetmeni istemiyorum." Ama Lorenzo Strife'in adamlarını öldürürse, burası kısa sürede düşman çeteler tarafından istila edilecek ve yakında Lorenzo'nun kapısına dayanacaklar. Dördünün Siyah Orkide Katili, babam ve Coldlake'in geri kalanıyla mücadele etmesi gerekecek. Çeteleri durdurmak Strife'in görevi.

Salvatore başını eğdi ve bana kaşlarını çatı. "Oh? Aklında ne var, bebeğim?"

Acid'den Thane'e ve Zagreus'a bakıyorum. "Strife'in tamamen kendilerine ait olmasını çok istiyorlar. Hadi bunu onlara verelim."

"Prenses-" Lorenzo dişlerinin arasından hırlıyor.

"Resmi olarak değil. Burası sizin bölgeniz ve öyle kalacak. Demek istediğim, bir dahaki sefere Gagalar ya da Kan Sürüsü saldırdığında, bu üçü Lorenzo'nun yardımı olmadan onları savuşturabilir." Acid'e bakıyorum. "Çeteler Lorenzo'nun ölmesini istiyor ve nankör kıçlarınızı kurtarmak için buraya her gelişinde endişeden hasta oluyorum."

Lorenzo'nun omzunda kıyafetinin altında bir bandaj var. Geak'lerin lideri Jax'i öldürdüğüm gece vurulmuştu. Gagalar cinayetin intikamını almak için Strife'ı yakmaya çalıştılar. Lorenzo tam burada Acid'in yanındaydı, onlarla savaşıyordu ve bu sırada onlar da sendikaya ihanet etmek için fırsat kolluyorlardı.

Lorenzo ve Salvatore'nin silahlarının önüne geçip üç Strife adamıyla yüzleşiyorum. "Lorenzo hepimiz için kurşun yiyor ve siz de ona böyle karşılık veriyorsunuz. Senden daha fazla minnettarlık görmek isterim Acid. O zamana kadar tek başınasın."

"Lütfen," diye alay ediyor Acid. "Ben senin erkek arkadaşlarına para kazandırmak için paramparça olurken, senin kıymetli Lorenzo'n zar zor kırıldı." Gömleğini kaldırarak kaslı göğsündeki ve karnındaki yara izlerini gösteriyor.

Erkek arkadaşlarıyla alay edişine gözlerim

doluyor. Devam et, bana sürtük de.

Sana meydan okuyorum.

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et Acid, yoksa kenara çekilirim ve üç saniye içinde o müzik kutusundan daha kötü görürsün. Sendika hak ettiği payı alırken sen kendin için para kazanıyordun. Lorenzo senin için defalarca hayatını tehlikeye attı. Burayı nasıl yönettiğine karışmıyor. Bunu biliyorum çünkü Salvatore, Vinicius ve Cassius'la birlikte Coldlake'in geri kalanını bir arada tutmakla meşgul. Büyü artık ve ihtiyacın olan her şeye zaten sahip olduğunu fark et. Eğer bundan hoşlanmıyorsan, git ve Geak'lerle takım kur, ben de bizzat peşinden gelip kafana bir kurşun sıkayım. Tıpkı Jax'e yaptığım gibi."

"Bitirdin mi?" Acid gözlerinden kıvılcımlar saçarak sıkıca sorar.

Bunca zamandır tek kelime etmeyen ama soğuk, kısıp gözlerle konuşmayı takip eden Thane'e bakıyorum. Zagreus kollarını sıkıca kavuşturmuş beni izliyor. "Hayır, daha bitirmedim. Bu gece her şeyi berbat ettiniz ve şimdi bana borçlusunuz. Üçünüz de. Gelecekte ne istersem, benim için yapacaksınız. Siz üçünüz Coldlake Prensesi sayesinde nefes almaya devam edin ve bunu asla unutmayın."

Salvatore saldırı tüfeğini omzuna atar. "Evet. Ne dediyse o."

Salvatore'un gözleriyle karşılaştığımda gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor. Lorenzo'nun birkaç hafta önce Salvatore ve Cassius'un sadece bana söyleneni yapmamı istediklerini söylediğinde ne dediğini hatırlıyorum.

Eski kafalılar ama yakında yola gelecekler. Onlara neyden yapıldığını göster ve sikleri o kadar sertleşecek ki diğer her şeyi unutacaklar.

Lorenzo silahını indirmiyor. Parmakları, kendisini daha iyi hissettirecek tek şey cinayetmiş gibi silahın kabzasında esniyor.

Koluna dokunuyorum ve yumuşak bir sesle, "Kız kardeşlerinin iyiliği için şimdilik onları rahat bırak. Onların katiline odaklanmamız gerekiyor."

Sonunda Lorenzo kolunu indirir. "Chiara'yı bir daha tehlikeye atarsan hiç tereddüt etmem. Senin değersiz hayatın için yalvarsa da duymam."

Gitmek için dönüyoruz ama Acid son sözü söylemeden duramıyor. "Gidebilirsiniz, majesteleri. Bir daha kurtarılmaya ihtiyacınız olduğunda, orada olacağım."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Tam tersi Acid. İkimiz arasında her zaman kurtarılmaya ihtiyacı olan sensin." Lorenzo'nun dikerek kapattığı kurşun yaralarını gizleyen atletine anlamlı anlamlı bakıyorum. Ben olmasaydım şu anda kurşunlarla delik deşik olacak etine.

Sanki vurulmuş gibi elini göğsüne götürüyor. "Ah, beni yakaladın." Sonra genişçe gülümsüyor, yeşil gözleri parlıyor.

Ben de Coldlake'teki en büyük egoların benim adamlarımda olduğunu sanırdım.

Dışarıda ay batmıştır ve uzaktaki birkaç araba ile çalıkların arasından süzülen başıboş bir kedi dışında etrafta kimse yoktur. Yoksa bir sıçan mı? Muhtemelen bir sıçan. Strife adamları Coldlake'in bu köşesini, fareleri ve her şeyiyle şeytani bir şekilde sahipleniyorlar.

Lorenzo silahını kılıfına sokuyor, arabasına doğru yürürken yüzünde acı bir ifade var. "Söylediğin şeyde haklıydın prenses ve o şerefsizlere hadlerini bildirdin. Ne yazık ki çeteler Strife'a saldırırsa - çeteler Strife'a saldırdığında- burada Acid'in yanında savaşıyor olacağım. Bu bölgeyi güneybatıya kaptırmayı göze alamam."

"Ama sen hepsini vurmaktan bir milisaniye uzaktaydın."

"Bu onlara ihtiyacım olmadığı anlamına gelmez, nankör pislikler."

Lorenzo'nun Mercedes 4WD'sine yaklaşırken ağzıma ekşi bir tat doluyor. "Yardıminızı hafife almaları sinirlerimi bozuyor. Üç kişi ve güvenlik görevlileri var ve hepsi de silahlı. Coldlake'in bu kısmını Salvatore'nin babasından devralalı dokuz yıl oldu. Yetkinin sende olduğunu ne zaman kabul edecekler?"

Lorenzo bana sert bir sırtış attı. "Belki dokuz yıl sonra."

Salvatore saldırı tüfeğini Lorenzo'nun arabasının arkasına fırlatır. Ellerini aracın tavanına dayıyor, başını eğiyor ve homurdanıyor, "Yüce İsa. *Yüce Tanrım.*"

Elimi sırtına koydum. "Salvatore?"

Aniden dönüp beni kollarının arasına alıyor ve beni şaşırtarak Lorenzo'yu da kendine çekiyor ve ikimiz de vahşice göğsüne yapışıyoruz. Nefes alış verişini sert ve paniklemişti. "Bu çok yakındı. Çok yakındı."

"Asitle mi?" Ben soruyorum.

"Hayır. Daha önce olanlar. Lorenzo-"

Lorenzo kendini Salvatore'den kurtarır ve arkasını döner. "Bir şey yok. Hadi gidelim. Bu gece henüz bitmedi."

Ama Salvatore onu omuzlarından yakalar, döndürür ve sarsar. Grinin hastalıklı bir tonuna dönüşmüştü ve alnı terden nemlenmişti. "Bir şey değil! Seni neredeyse öldürüyordum. Bir milisaniye daha geçseydi tetiği çekecektim."

"Evet, ama sen yapmadın." Lorenzo gözlerini kısıyor, önce bana sonra tekrar Salvatore'a bakıyor. Ne demek istediği açık. *Chiara'nın önünde olmaz.*

Evet, Chiara'nın önünde. "Ne demek neredeyse onu öldürüyordum?"

Salvatore ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Hiç başka bir korkunç gerçekliğin elini uzatıp seni sürükleyecek kadar yakın olduğunu hissettiğin oldu mu? Bu gece lanet bir kâbustu."

Lorenzo ellerini Salvatore'nin omuzlarına koyar. "Ben iyiyim. Chiara da iyi. Diğerleri güvende.

"Şu anda içinde bulunduğumuz gerçeklik bu."

"Neredeyse değildi."

"Ama öyle," diye ısrar ediyor Lorenzo ve sonra mırıldanıyor, "Bu gerçekliğin de bazen berbat olamayacağından değil."

Salvatore başını sallar. "Bunu tekrar yaşamayalım, tamam mı?"

"Ölmeden önce yapılacaklar listemin başında değil," diyor Lorenzo, arabanın etrafında sürücü tarafına doğru ilerlerken.

Salvatore'un yanına gidip kollarımı beline doluyorum. Görünüşe göre o benden daha kötü bir gece geçirmiş. "Bu gece ne oldu? Neden neredeyse Lorenzo'yu vuruyordun?"

Lorenzo Mercedes'e binip kapıyı çarparak, "Biz sürerken söyle ona," diyor.

Salvatore ve ben arka koltuğa tırmanıyoruz ve onu sıkıca tutuyorum, tekrar benden koparılma ihtimaline karşı bırakmaya korkuyorum.

Başımın üstünü öpüyor. "Çılgın birkaç saat oldu. Sana nereye gittiğimizi söylemeden ayrıldığımız için üzgünüm."

"Boş ver şimdi bunları. Bana ne olduğunu anlat."

"Siyah Orkide Katili bu gece De Luca'yla buluşacaktı, Nicole cinayetinin videosunu De Luca'ya vereceğini düşündük. Katil De Luca'ya polise bulaşmamasını söyledi, o da yardım için bize başvurdu. De Luca bize toplantının nerede yapılacağını söyledi ama bir grup zırhlı koruma ve katilin kendisi bizi pusuya düşürmek için bekliyordu."

"Şaka yapıyorsun. Orada olacağını biliyor muydu?"

"Buna güveniyordu," diye mırıldandı Lorenzo. "Nicole aniden ortaya çıkıp uyuşturucu almış gibi sendelemeye başlamasaydı katil bizi yakalayamazdı. Beni yakaladıklarında ölü bir kızın orada ne işi olduğunu merak ederek onu takip ediyordum."

"Her şey çılgına döndü ve sonra onu gördüm," diyor Salvatore, yüzündeki kan çekilirken. "Bir minibüsün arkasında duruyordu, etrafındaki havanın tüm ışığını ve sıcaklığını emiyor gibiydi. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum. O bir vampir ya da iblis değil. O sadece bir insan, ama beni ürpertti."

Lorenzo dişlerinin arasından, "Bir de onun nefesini ensende hissetmeyi dene," diyor. "Demon tam da bu konuda haklı."

Salvatore'un kolu tüylerle kaplı. Lorenzo'nun ensesi de öyle.

Salvatore, "Lorenzo'yu yakaladı ve onunla birlikte uzaklaştı," diyor. "Lorenzo bana önce arabasının arkasında bir bomba atar olduğunu söylemeyi başardı ve ben de onu çıkardım. Silahı minibüse doğrultmuştum ve ateş etmek üzereydim. Ve sonra-"

"Sonra minibüsü yoldan çıkardım ve kaza yaptım."

Dehşet içinde ellerimle ağzımı kapatıyorum. Salvatore'un hayalet görmüş gibi görünmesine şaşmamalı. "Bunu yapmayı nasıl başardın?" Salvatore soruyor.

"Onları minibüsün kenarlarına çarparak üzerimden attım ve sonra direksiyona atlayıp onu bükтім. Kaza yaptığımızda hepsi kaçtı."

Kollarımı Lorenzo'nun omuzlarına arkadan doluyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Neredeyse ölüyordun." Lorenzo gözlerini önündeki yoldan ayırmıyor ama ağzının kenarı yukarı doğru eğiliyor. "Lütfen.

Beni yörüngeden bombalamanız gerekirdi."

Dudaklarımı boğazına bastırıyorum. Adamlarım etten ve kandan oluşuyor ve benden koparılabilirler.

hiçbir uyarı olmadan. Bunu unutmak istemiyorum çünkü onları asla hafife almak istemiyorum.

Arkama yaslanıyorum ve Salvatore'a olabildiğince sıkı sarılıyorum. "Ne çılgın bir gece geçirdin. Cassius ve Vinicius nerede?"

"Hâlâ terk edilmiş binanın arkasında. Lorenzo bizi oraya götürüyor." "Neden?"

"Çünkü bir hayalet konusunda yardımınıza ihtiyacımız var."

Cassius

P Mutfak dolabının içinden hırıltılı bir nefes geliyor. Tozlu zemine çömeliyorum, dolabı açıp kızı dışarı sürükleme ve neden hayatta olduğunu sorma isteğime direniyorum.

Neden kız kardeşim değil de sen?

"Nicole De Luca. Sana ne oldu?" En az benim kadar şaşkın görünen Vinicius ile bakışlarımızı değiştiriyoruz. Bu mümkün olmamalıydı. Nicole De Luca öldürüldü. Resimleri gördüm. Siyah Orkide Katili'nin işi olan sadist, kana bulanmış resimleri.

"Benim adım Cassius Ferragamo. Dışarı çıkıp benimle konuşabilir misiniz?" Hiçbir şey.

"Bölgede Bay De Luca'yı arayacağım," diyor Vinicius usulca. "Ortaya çıkmadı ve onun için endişeleniyorum."

İyi bir noktaya değindin. De Luca sözde bu gece burada Siyah Orkide Katili ile buluşacaktı ve dördümüz onu öldürmeyi planlıyorduk. Sonra son kurbanı Nicole De Luca aniden ortaya çıktı, uyuşturulmuş gibi sendeliyordu. "Seni buraya kim getirdi Nicole? Yüzünü gördün mü?"

Vinicius cevap verip vermeyeceğini görmek için bekler, sonra silahını kontrol eder ve dışarı çıkar.

Kendimi yere bırakıp rahatlıyorum, sırtımı dolap kapaklarından birine dayıyorum. Salvatore ve Scava, Scava'nın adamlarından haber almışlar ve Chiara'yı Strife'tan almaya gitmişler. Acid ve diğerleriyle uğraştıkları için en az bir iki saat daha burada olacaklar. Onların pis ellerinin kadınıımızın üzerinde olduğunu düşündükçe içimi bir öfke kaplıyor. Acid'le birkaç kez karşılaştım ve her zaman kibrinden nefret etmişimdir. Kibrinden. Sürekli sırtımasından. Umarım onu yavaşça öldürürler.

Altımdaki zemin kum gibi. Giydiğim pantolon İtalyan yünü ve kazağım siyah kaşmir. Çete bölgesinde terk edilmiş bir mutfakta oturmuş, korkmuş bir kızı benimle konuşması için ikna etmeye çalışıyorum. Dolabın kapağını açıp onu dışarı sürükleyebilirim. Scava, kızın saklanmak için içeri girdiğini fark ettiğimizde bunu yapmayı önerdi ama onun bile kalbi buna el vermedi. Nicole, Siyah Orkide Katili'nin elindeydi. Kim bilir onu ne kadar travmatize etti.

Başımı çeviriyorum ve soruyorum: "Saint Osanna Katolik Kız Okulu'na gittin, değil mi?" Sessizlik.

"Chiara seni özledi. Sık sık senden bahsediyor." Yine sessizlik. Belki de bayılmıştır.

"Ben Napoli'liyim. Chiara gibi İtalyanca konuşabiliyor musun? *Come è il tuo Italiano?*" İtalyancan nasıl?

Sonunda korkmuş bir fısıltıyla konuştu, "*Bene.*" Güzel.

Yumuşak bir şekilde İtalyanca devam ediyorum, "Bunu duyduğuma sevindim. İtalya'yı ziyaret ettiğinizde insanlar dilimizi bu kadar iyi konuşan bir Amerikalı kızdan etkilenecek."

"Sì," diye yanıtlıyor ve sonra inliyor, "Beni öldürecek misin?"

"Kimse sana zarar vermeyecek. Ben seni korumak için buradayım. Vinicius hemen dışarıda ve ikimiz de silahlıyız. Seni esir alan her kimse artık sana ulaşamaz."

"Ama yapabilirsin."

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Herkes senin kim olduğunu biliyor. Sen Coldlake Sendikası'ndan Cassius

Ferragamo'sun." İlaçların etkisi geçmiş gibi görünüyor ve artık gevelemiyor ama korkudan titriyor.

"O zaman benim bir gangster olmadığımı anlarsın. Ben bir iş adamıyım. Benim için çalışan pek çok insan kadın ve onlara iyi davranıyorum."

Korkmuş, yaralı kadınlar iş için iyi değildir. Mutlu kadınlar gülümser. Daha iyi dans ederler. Daha iyi sevişirler. Striptiz barlarımda ve seks kulüplerimde daha iyi para kazanırlar.

"Chiara'yı senin için çalıştırıyor musun?"

"Tabii ki istemiyorum," diye homurdandım. Para için kadınımı başka erkeklerin becermesine izin mi vereyim? Yirmi dört yaşında Francesco Fiore'nin kaptanlarından biri olduğumdan beri hakkımdaki dedikodulara katlanıyorum ama Chiara'ya fahişelik yaptığımı söyleyenler bambaşka bir seviyede.

"Beni neyin mutlu ettiğini biliyor musun,

Nicole?" "Neyin?"

"Chiara."

Nicole titrek bir nefes alır. "Senin gibi biri için mutluluk ne anlama geliyor ki?"

"Herkes için aynı anlama geliyor. Sevdiğim insanların güvende olması ve onlarla ilgilenilmesi."

"Chiara mutlu değil. Salvatore'la evlenmeyi hiç istemedi ve sen onu kaçırdın. Hepiniz

ona korkunç davrandınız. Siz *canavar*sınız."

Geçtiğimiz birkaç ayın hepimiz için ne anlama geldiğini sadece beşimiz biliyoruz. Kanlıydı, acımasızdı ve çok güzeldi.

"Kötülerin bile kalbi vardır." Hırslı planlarımıza ve arzularımıza uygun büyük kalpler.

"Chiara, Salvatore Fiore ile evlenmeye zorlanırken ve sen onu düğününden kaçırırken kalbin neredeydi?"

Karanlık ve köhne mutfağa bakarken Chiara'yı güzel beyaz gelinliği ve sırtından aşağıya dökülen altın sarısı saçlarındaki duvağıyla hayal ediyorum. Elindeki çiçek buketini sıkıca kavradı ve ipek hışırtısı içinde bana döndü, gözleri kocaman açılmış, dudakları aralanmıştı. Güzel bir gelin, sadece on sekiz yaşında ve benim olacaktı.

Onu kollarıma aldım ve onunla birlikte kiliseden çıktım ve bir daha arkama bakmadım.

"Kalbim kaybolmuştu ama Chiara onu buldu. O hepimizin kalbini buldu."

Nicole sessiz ve ben cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama o gözyaşlarıyla dolu bir sesle, "Öyle mi? Bu... eğer biri kalplerinizi bulabilseydi, o bulabilirdi. Chiara her zaman herkesin içindeki iyiliği görürdü."

Nicole acınası bir hıçkırığa boğuldu. Avucumu dolabın kapağına dayadım, acaba açsam mı diye düşündüm. "Nicole?"

Vinicius kapıda beliriyor ve tıslıyor, "Neden ağlıyor? Sen ne yaptın?" Öfkeyle elimi

salladım ve fısıldadım, "Bilmiyorum! Birden ağlamaya başladı."

"Chiara sahip olduğum en iyi arkadaşım ve bana ihtiyacı olduğunda ona sırtımı döndüm," Nicole

Hıçkırıklar. "Ben istemedim ama babam beni zorladı. Beni asla affetmeyecek."

Vinicius gelir ve dolap kapısının yanına çömelir. "Nicole, ben Vinicius. Sana söz veriyorum, Chiara buraya geldiğinde hayatta olduğun için sana minnettar olacak. Lütfen bize bu gece burada neler olduğunu ve nerede olduğunu anlat."

Ama Nicole sessizce, kırık dökük ağlamaya devam ediyor ve cevap vermiyor. Chiara'yı beklemek zorundayız.

Grup sohbetine bir mesaj gönderiyorum. *Hâlâ terk edilmiş binadayız. Nicole bir dolapta saklanıyor ve dışarı çıkmıyor. Chiara'ya ihtiyacımız var. Strife'daki herkesi öldürdün mü?*

Umarım vardır. Lanet Asit. Siktiğimin Thane'i. Siktiğimin Zagreus'u. Başından beri söyledim, Strife'ın adamları arasında bir değeri olan tek kişi Lasher. Diğer üçü Coldlake'i ve kendileri dışında kimseyi sikine takmayan kaypak piçler.

Salvatore'dan bir mesaj geldi. *Daha gelmedi. O zaman acele et*, gönderiyorum.

Bir dakika sonra Salvatore cevap verir, *10 dakika içinde orada ol.*

İç çekiyorum ve telefonumu cebime sokuyorum. Neden Acid ve diğerlerinin bunu hayatlarıyla ödemeyecekleri hissine kapılıyorum? Bu gece yaptıklarından ve Chiara'yı soktukları tehlikeden sonra, kanları ve bağırsakları boktan barlarının dışındaki kırık betonu boyuyor olmalı.

Scava, beni hayal kırıklığına uğrattın.

Birkaç dakika sonra bir motor sesi duyuyoruz. Kesiliyor ve arabanın kapıları çarpıyor. Hızlı ayak sesleri geliyor ve ben ayağa kalkarken Chiara kapıdan içeri doğru koşuyor. Gözleri kocaman ve şaşkın; onu kollarıma çektiğimde omzumu kavırıyor ve yanağıma dokunuyor.

"*Bambina*, iyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

"Kesinlikle iyiyim. Nicole nerede?"

Kenara çekilip mutfak dolabını gösteriyorum ve Chiara dizlerinin üzerine çöküp ahşabın arasından usulca sesleniyor.

"Nicole? Benim. Nicole, lütfen dışarı çık."

Scava'ya dönüyorum ve nefesimin altında "Strife'ta ne oldu?" diye soruyorum.

"Sonra açıklarım," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. Salvatore kapı aralığında durmuş Chiara'ya bakmaktadır. Bu adamların yapmayı planladıkları şeyi yapmalarını engelleyebilecek tek kişi, şu anda ellerini bir dolap kapağına dayamış yerde oturan küçük sarışın kadındır.

"Nicole? Lütfen konuş benimle."

Ağaçların arasından tereddütlü bir ses geliyor. "Chiara?"

Chiara'nın gözleri genişler ve yaşlarla dolar. "O sensin. Yaşıyorsun. Aman Tanrım, yaşıyorsun. Lütfen dışarı çık. Söz veriyorum kimse sana zarar vermeyecek."

Dolabın kapağı yavaşça gıcırdayarak açılır. Koyu renk saçlı bir baş ve gözyaşları içinde bir yüz belirir. Nicole'ün gözleri Chiara'ninkilerle kilitlenir ve iki kız da kollarını birbirlerine dolar, omuzları hıçkırıklarla titrer.

"*Yaşıyorsun.*"

Nicole yüzünü Chiara'nın omzuna gömüyor ve "Özür dilerim, çok özür dilerim" diye ağlıyor.

Dördümüz kızların başında durup bakışıyoruz. *Özür dilemeleri* beni rahatsız ediyor. Nicole neden üzgün olsun ki?

"Onları durdurmaya çalıştım ama beni dinlemediler." Nicole Chiara'dan uzaklaşıyor ve taş kesilmiş bakışları birimizden diğerine yöneliyor. "Bunu yapmayı hiç istemedim. Lütfen beni öldürmeyin."

Chiara

“**N**Kimse sana zarar vermeyecek," diye arkadaşımı temin ediyorum. "Artık güvendesin. Hadi, seni buradan çıkarmalıyız. Seni güvenli bir yere götüreceğiz. Lorenzo?"

Onu yerleşkeye getirmek için izin almak üzere sarışın adama bakıyorum. Çenesi gergin ve silahını Nicole'ün kafasına dayayıp bize şu anda ne haltlar döndüğünü anlatmasını isteyecek gibi görünüyor ama başını sallıyor.

Cassius öne çıkıp ayağa kalkmama yardım ediyor. "Chiara, sen ve Nicole benimle gelin. Scava, sen önden git, ikiniz de arkadan gelin. Silahlarınızı hazır tutun. O hâlâ dışarıda bir yerlerde."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Siyah Orkide Katili. Bu gece buradaydı. Lorenzo'yu neredeyse esir alıyordu ve Salvatore, kız kardeşi gibi işkenceyle öldürülmesine izin vermektense arkadaşını öldürecekti. Eğer Nicole'un bu planda bir rolü varsa ne yapacağımı bilmiyorum.

Onun ne bildiğini öğrenmeliyiz. Bu her şeyin cevabı olabilir.

Arabalara doğru ilerlerken adamlar Nicole ve benim etrafımda kilit adımlarla yürüyorlar. Cassius'un beyaz cipinin arkasında Nicole'le birlikte oturuyorum, kolum onun titreyen bedenini sarıyor. Cildi donmuş gibi ve yüzü hastalıklı ve solgun.

Yerleşkedeki garaja girip arabalardan iner inmez Lorenzo'ya dönüyorum. "İyi olduğundan emin olmak için Nicole'ü kontrol edebilir misin? Sanırım uyuşturulmuş."

Yakışıklı yüzünü kızgınlık kaplıyor. Onu incelemekten ziyade sorguya çekmeye hazır görünüyor ama başını sallıyor. "Onu buraya getirin."

Nicole'ün elini tutup onu beton koridorda ilerletiyorum. Lorenzo'nun ameliyathane-doktorun ofisi-dökme-morgunun kapısında donup kalıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Korkutucu görüldüğünü biliyorum. Bu odayı ilk gördüğümde ben de nefret etmişim ama söz veriyorum burada güvendesiniz. Lorenzo bir doktor."

"Ben doktor değilim," diye cevap veriyor ve Nicole daha da solgunlaşırken ona bir bakış fırlatıyorum. Şimdi kılı kırk yarmanın sırası değil.

Metal masalardan birine vuruyor. "Haydi. Buraya gel." Sonra geri çekilip kollarını kavuşturuyor. Adeta ona kadar saydığını duyabiliyorum. Eğer kız emrettiği şeyi yapmazsa, hemen dışarı çıkacak.

"Ben buradayım, Nicole. Seni yalnız bırakmayacağım. Lorenzo beni pek çok kez muayene etti ve söz veriyorum emin ellerdesin."

Lorenzo bana sinsi bir bakış fırlatıyor, sanki bana verdiği "sınavları" hatırlıyormuş gibi. Isırıklar. İğneler.

Neşterler. Kan akıtma. Her türlü eğlence.

Nicole çok çok uzağa kaçmak ister gibi görünüyor ama onu yavaşça masaya oturmaya ikna ediyorum. Lorenzo nabzını ve tansiyonunu ölçmeye ve kalbini dinlemeye başladı. Tıpkı Vinicius'un kafasına beyzbol sopasıyla vurulduğu gece yaptığı gibi gözlerinin içine ve dışına ışık tutuyor. Tınaklarını inceliyor ve sonra kollarını geriye itip ön kollarını kontrol ediyor.

"Ne arıyorsun?" Ona sordum.

"Savunma yaraları. Kırık tırnaklar." Nicole'e, "Sana zarar veren oldu mu? Saldırdı mı?" Nicole başını sallar.

"Sana hiç ilaç verildi mi?"

"Hap."

"Ne kadar zaman önce?"

"Bu gece. Daha erken. Bilmiyorum."

"Ne tür olduğunu biliyor musun?"

Başını tekrar sallıyor.

"Muhtemelen sakinleştiricidir," diye mırıldandı ve bana döndü. "İlaçların etkisiyle uyuyacak ve muhtemelen yarın kendini hasta hissedecek, ama bunun dışında iyi. Burada kalabilir, sen de onunla konuşabilirsin ama onu üst kattaki odalardan birine kilitleyeceğim."

Ağzım açık kaldı. "Kara Orkide Katili tarafından esir alındı. Biraz merhamet bulmaya çalış."

Lorenzo'nun ifadesi buz gibi oldu. "Öyle miydi?"

Geri çekilir ve kollarını kavuşturarak tezgâha yaslanır.

İkisinin arasına baktım. Öyle değil miydi? Nicole'un kollarına ve yüzüne bakıyorum. Üzerinde hiçbir iz yok. Yeniden eğitilmemiş ya da kaba davranılmamış. Hayatı için savaşmamış. Garip ama Nicole kendi adına konuşma fırsatı bulana kadar herhangi bir sonuca varmayacağım. "Nicole'ü yukarı çıkaracağım, pijamalarımı giymesine yardım edeceğim ve onu yatağına yatıracağım."

Lorenzo başını sallıyor, güvensizlik ifadesini dolduruyor. "Tek başına değilsin. Üstü aranana kadar olmaz. Aslında, o zaman bile olmaz."

"Nicole bana zarar vermeyecek."

"Belki. Belki de almam. Senin hayatın söz konusuken bu riski alacağımı mı sanıyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Nicole'ü yatırmaya gidiyorum. Eğer gerekli olduğunu düşünüyorsan kapının dışında durabilirsin, ama *hepsi* bu."

Gözleri öfkeyle parlıyordu. Strife'a girerken yüzündeki ifadeyi unutmadım. Öfkenin de ötesindeydi ama aynı zamanda dehşete düşmüştü. Yanına gittim ve ellerimi göğsüne koyarak ona baktım.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Sen de iyisin. Herkes tek parça."

Lorenzo'nun çatık kaşları derinleşiyor. Öfkeli ama bana değil. Kendisine. "Orkide Protokolü seni güvende tutmak içindi, seni daha fazla tehlikeye atmak için değil."

"İyi bir fikirdi ama gerçekleşmeden önce haberdar olmak iyi olurdu. Bunun gibi başka numaralarınız var mı?"

Başını sallıyor.

"Güzel. Bundan hiç hoşlanmadım. Beni güvende tutmak için ne planın varsa dinleyeceğim ama önce bana anlatmalısın."

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve ağzımı onununkine bastırıyorum.

Sonrası için bir söz. "Stres atmaya ihtiyacın var," diyorum usulca.

"Bu konuda haklısın amına koyayım," diye homurdanıyor ve beni daha da sert bir şekilde öpüyor.

Omzumun üzerinden Nicole'e bakıyorum, gözleri boş, sanki zihnine çekilmiş gibi. Gizlice fısıldıyorum, "Zamanımız olur olmaz odana gidebiliriz ve sen de tüm hıncını benim bedenimden çıkarabilirsin. Ben de sana teşekkür eder ve aletin her yerine boşalıyorum."

Lorenzo'nun elleri belimde kenetleniyor ve bakışları vahşileşiyor. "Bunu sana hatırlatacağım prenses." "Yapabilirsin. Ama şimdi Nicole'u yukarı çıkaracağım."

Derin bir nefes alır ve homurdanır, "Tamam. Ama şu kapının dışında bekliyorum ve De Luca'nın izini bulana kadar onu içeri kilitleyeceğiz. Yapması gereken bazı açıklamalar var."

Birlikte, tepki vermeyen Nicole'u boş yatak odalarından birine götürüyoruz. Birkaç eşofman altı ve en sevdiğim büyük tişörtlerden birini alıyorum. Lorenzo'nun yanından geçerken onun tişörtlerinden biri olduğunu fark ediyorum ve tişörtü elimden kapıyor.

"Bu diğer kızlar için değil. Ona başka bir tane alın."

Onun yerine, Cassius'un çatı katında tutsakken bana aldığı tişörtlerden birini alıyorum ve boş yatak odasına gidip kapıyı kapatıyorum. Nicole yatağın kenarında oturuyordu.

"Orada iyi misin prenses?" Lorenzo hemen kapıdan seslendi. "Nicole'ün vücudundaki tüm silah ve bıçakları çıkarıyorum."

"Ne?"

"Şaka yapıyorum."

"Şimdi şaka zamanı değil," diye mırıldandı.

Kıyafetleri Nicole'ün yanındaki yatağa koydum ve yanına oturdum. Sözsüzce kolumu omuzlarına doladım ve ona sarıldım. "Tehlike olduğu konusunda bizi uyarmaya çalıştın. Teşekkür ederim."

Nicole kucağındaki ellerine bakıyor.

"Hayatta olduğun için çok mutluyum. Öldüğünü sanmıştım."

Başka tarafa bakıyor, yüzü kırışıyor. "Bunu yapmayı hiç istemedim. Beni zorladılar." "Neyi yapmaya? Kim onlar?"

Ama Nicole geri çekilir ve yere uzanır, başını battaniyeyle örter ve her zamankinden daha sert bir şekilde hıçkırır hıçkırır ağlar. "O dört adam için bir tuzaktı. Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Birkaç dakika omzunu okşuyorum, dokunuşum yumuşak ama içimi bir şaşkınlık kaplıyor. Oturup bana neler olduğunu anlatmasını talep etmek istiyorum ama bu gece zaten yeterince şey yaşadı.

Yatak odasından çıktığımda Lorenzo gitmişti ve Cassius dışarıda beni bekliyordu. Üzerinde hâlâ kaslarını sıkıca saran siyah bir kazak var ve kahverengi gözleri loş ışıktaki neredeyse simsiyah görünüyor. Uzanıp buklelerine dokunuyorum, ona daha yakın olabilmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. Benim koca ayı erkeğim.

Tek kelime edemeden beni kollarının arasına alıp sıkıca kavırıyor. Kulağıma İtalyanca bir hırıltı geliyor ve *Strife*, *Acid* ve *o orospu çocuğunu öldür* kelimelerini yakalıyorum.

Uzaklaşıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "*Bambina*, hepimizin öleceğini düşünmüştüm. Biz ve sen. Dokuz yıldır böyle bir geceye katlanmamıştım."

Cassius'un ağzı benimkine iniyor. Sıcak dili dudaklarımı aralıyor ve duvara yaslanıyorum, sert vücudu içime doğru bastırırken benimkini yakıyor.

"Diğerleri nerede?" Ateşli öpücükler arasında soruyorum.

"Lorenzo ve Salvatore De Luca'yı aramaya çıktılar. Vinicius kaza yapan minibüsü arıyor." Ellerini kıcımdan aşağı kaydırıyor ve beni sıkıyor, tüm parmakları etime batıyor. "Sana ihtiyacım var, *bambina*. Şimdi."

Benim de ona ihtiyacım var. Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Benim odam hemen yan tarafta ama Nicole'un Coldlake Sendikası'ndan birinden dayak yediğimi duyması fikri hoşuma gitmiyor. Lorenzo'nun odası koridorun sonunda ama o dışarıda çalışırken çarşaflarını seks kokar halde bırakmak düşüncesizlik olur. Lorenzo yeterince gergin zaten.

Cassius'un elini tutup aşağıya, oturma odasına iniyorum. Işıklar kapalıyken kanepe özel ve davetkâr görünüyor.

Cassius aç öpücükler arasında giysilerimi bedenimden sıyrıyor ve sonra kanepeye sırt üstü uzanıyor.

"Gel hadi. Gel ve yüzüme otur. Seni yemek istiyorum."

Yüzüne yaslanana kadar beni vücudunda gezdiriyor. "Emin misin? Nefes alabiliyor musun?" Dilinin ilk darbesi beni susturdu. *Oh, Tanrım.*

Cassius büyük elleriyle beni kalçalarımın tutuyor, ağzını ve dilini yavaşça üzerimde gezdiriyor. Tadımı çıkarıyor. Koyu renk saçları serpiştirilmiş göğsü kalçalarımın arkasına sıcak bir şekilde değiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve tadını çıkarıyorum. O nefes alıp alamayacağı konusunda endişelenebilir.

O beni yalarken Cassius pantolonunun düğmelerini açıyor ve siki gururla havaya kalkıyor. Arkama uzanıp onu aşağı yukarı okşuyorum, uzunluğunun çıkıntılarını ve damarlarını okşuyorum. Vücudundan aşağı doğru kıvrılıyorum ve kıyafetlerinin geri kalanından kurtuluyorum. Yanan sıcak teni iç bacaklarımda yoğun bir his uyandırıyor. Aletin şişmiş başını görmek ağzımı sulandırıyor ve elimi tabanına sarıp bir iç çekişle uzunluğunu aşağıya doğru indiriyorum.

Ellerini kaldırıyor ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. Ben onun sikinin üzerinde ileri geri sallanırken birbirimizi avuç avuç tutuyoruz. Kalçalarımın her hareketi, onu içime sokup sonra tekrar çıkarırken cennet gibi hissettiriyor.

"Sakin bana haber vermeden gitme," diye sızlanıyorum, tüm hayal kırıklığımı onun boyunda gideriyorum. "Bir daha böyle bir şey yapma."

"Harikası," diye mırıldanıyor Cassius, göğüslerime, kalçalarım, seksime bakarak.

"Söz ver bana," diye nefes nefese kaldım.

"Söz veriyoruz, *bambina*. Bunu bir daha yapmayacağız. Yanındayım."

Kendime tam olarak istediğim şeyi veriyorum. İhtiyacım olan hızı. İtişlerin derinliği. Kalın uzunluğunun lezzetli vuruşu ve kayması. Kendimi içinde kaybediyorum, gücünün beni desteklemesine izin veriyorum ve aç bakışları tarafından kucaklanmış hissediyorum. Boşaldığımda, uzun ve yüksek sesle haykırmak istiyorum ama tam zamanında dudağımı ısırp adını fısıltıyla inlediğimi hatırlıyorum.

"Mükemmel değil mi?" diye mırıldanıyor Cassius ve sonra aniden kalçalarımı kavrayıp içime doğru itiyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ellerim göğsüne iniyor. Kaşları birbirine yaklaşıyor ve lazerle beni aşağıdan dövmeye odaklanıyor. Eskisinden daha da yüksek sesle bağırmak istememe neden olan acil, lezzetli itişler.

Beni yukarı çekip üzerinden indiriyor, elindeki işi bitirirken kaslı göğsü kabarıyor. Kahverengi gözlerini açtığında yavaşça göz kırpmıyor ve tüm vücudu gevşiyor.

"Ne lanet bir gece oldu. Bu çok daha iyi." Cassius haksız sayılmaz.

Bir elini başının arkasına götürüp bana bakıyor, bir parmağı meme ucumda oynuyor. "O Strife pislikleri sana dokunmamış olsa iyi olur."

Başımı sallıyorum ve Cassius nihayet rahatladığında ona ip bağlama olayından bahsetmemeye karar veriyorum. Çok yakışıklı görünüyor, altımda yatarken dudaklarında bir gülümseme oynuyor. Dünyaya vahşi bir yüz gösteren ama beni gizlice kucaklamayı ve sarılmayı seven ayıcığım.

Parmaklarımla göğsündeki siyah tüyleri okşuyorum. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Seni seviyorum Cassius."

Gözleri büyüyor ve sonra gülümsüyor. "Bunu şimdi neden söyledin?"

"Çünkü bu doğru ve söylemek istedim."

Gülümsemeye devam ediyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve hiçbir şey söylemiyor. Ayağa kalkıyorum. "Neden sen de söylemiyorsun? Beni sevmiyor musun?"

Cassius beni göğsüne yasladı. "Çok sabırsızdım. O anın tadını çıkarıyordum. Güzel kızım ilk kez *seni seviyorum* diyor. *Ti amo, bambina*. Tabii ki seni seviyorum."

"Bunu diğerlerine söylemedim-"

Yüzünde muzaffer bir gülümseme beliriyor. "İlk ben miyim?"

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Yani hiçbir şey söyleyemezsin. Ve ilk olduğun için böbürlenmek yok. Bu onları seni sevdiğimden daha az sevdiğim anlamına gelmez."

"Biliyorum." *Ama yine de ilk olduğum* yüzünden okunuyordu. "Diğerlerini de sevdiğimden şüphe duymuyor musun?"

Yanağımı okşuyor, yüz ifadesi nazik. "Elbette onları seviyorsun. Birimize aşık olduğunda hepimize aşık olacağından hiç şüphem yoktu. Diğerlerine nasıl baktığını görüyorum. Onlara nasıl dokunduğunu ve onları nasıl önemseydiğini. Bu çok güzel."

Yüzünde en ufak bir kıskançlık ya da haset izi yok. Bu adamların birbirleri ve benim için ne kadar büyük kalpleri var. "Onlara bakışım ve dokunuşum hoşuna gidiyor mu?"

Beni öpüyor. "Öpüyorum. Çok seksi, *bambina*."

"Cassius seyretmeye bayılıyor."

"Cassius'un var," diye onaylıyor ateşli bir gülümsemeyle.

Pantolonu çalmaya başlar ve uzanıp telefonunu çıkarır. Lorenzo'dan bir görüntülü arama geliyordu ve cevapladı. "Scava."

"Hey, ben-" Lorenzo başlıyor ve sonra Cassius'un göğsüne sarıldığını fark ediyor. Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hey, prenses. Kuyruğa mı takıldın?"

Cassius şakağıma bir öpücük kondurarak, "Öyle," diye cevap veriyor.

Lorenzo, "Ben burada çalışırken senin seks yapmana lanet olsun," diyor ama gerçekten kızgın olmadığını söyleyebilirim.

"*Bambina*'nın mutlu olduğundan emin olmalıyım," diye mırıldanıyor Cassius. "Daha çok aletini mutlu etmek gibi. Seks nasıldı?" "Harikaydı, teşekkür ederim. De Luca'yı buldun mu?"

Lorenzo iç çeker ve elini saçlarının arasından geçirir. "Onun evinde değil. Hiçbir yerde değil. Karısı bana pek bir şey söyleyemedi ama sanırım boşanıyorlar. Kızının sahte ölüm planına uymak istememiş gibi görünüyor. Çoğunlukla Nicole'u geri vermem için bana bağırdı."

Zavallı Bayan De Luca. Yıllar boyunca kocasından çok şey gördü ve bu bardağı taşıran son damla olmalı. "Ona Nicole'un şimdilik burada güvende olduğunu söyledin mi?"

"Denedim prenses. Dinleyecek havada değildi ve eğer dinlemezsem polis çağıracağını söyledi-"

Birden sözünü kesip hırladı, "Cassius, o benim kanepem mi? Senin çıplak kığın benim kanepemde mi?"

Cassius sırıtıyor. "Ve taşaklarım. Taşaklarım kanepenin her yerinde, Scava." "Kusacağım."

"Chiara'nın güzel kızı da kanepenin her yerinde."

"Chiara'nın güzel kızı yüzümün her yerinde olmalı. On dakikaya evdeyim." Telefonu kapattı.

"Ben de tam dördünüzün birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi ve bu yüzden bu işin bu kadar iyi

yürüdüğünü düşünüyordum."

Cassius iç çamaşırına ve pantolonuna uzanıp onları giydi. "O adamı kardeşim gibi seviyorum, ama onu kızdırmak için hiçbir fırsatı kaçırmayacağım, o da kaçırmayacak."

İç çamaşırlarımı bacaklarımdan yukarı çekip Cassius'un gömleğini giyiyorum. Ön kapıların gıcırdayarak açıldığını ve bir arabanın yeraltı garajına girdiğini duyduğumuzda bacaklarım altımda ona sarılmıştım.

Lorenzo birkaç dakika sonra içeri girerken, "Bakıyorum da pantolon giymişsin," diye mırıldandı. Eğiliyor ve aç bir öpücükle ağzını benimkine bastırıyor. "Sen değil, prenses. Asla pantolon giymem. Aslında..." Cassius'un gömleğinin altından iç çamaşırlarıma uzanıyor ve onları bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Külotunu çıkar. Şimdi seni beceriyorum."

Beni kanepeden kendisine doğru çekiyor ve kot pantolonunun düğmelerini açıyor, birkaç santim aşağı itiyor ve sikini çıkarıyor.

"Sikilmekten hâlâ ıslak olduğunu görebiliyorum prenses. Senin için ne kadar..." İki parmağını içime sokuyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "Yine mi geldin?"

Uzanıp kanepenin arkasını kavradım. Hissettiğim kadarıyla çok az. Cassius'un yavaşça sikmesi, Lorenzo'nun hızlı bir şekilde sikmesiyle mükemmel bir şekilde tamamlanacak.

Lorenzo parmaklarını içimden çekip eğiliyor ve amıma tükürüyor. Vücudum seğiriyor ve bu his karşısında nefesim kesiliyor.

Hınzır bir gülümsemeyle Cassius'a baktı. "Ona da mı tükürdün?"

Cassius öne eğilip orta parmağını klitorisime sürüyor ve sonra üzerine tükürüyor, böylece parıl parıl ıslanıyorum. Ağzım şok içinde açılıyor. Bu kadar tahrik edici olmamalıydı.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor Lorenzo sikini kavrayıp içime gömülürken. Derinlere doğru iterken inliyor. "Saatlerdir bunun için ağırıyordum."

Cassius şakağını yumruğuna dayıyor ve kara gözleri parlayarak bizi izliyor.

"Cassius seni nasıl becerdi prenses?" Lorenzo soruyor, açıkça bir izleyiciye sahip olmaktan hoşlanıyor. Beni sert, açgözlü itişlerle becerene kadar hızı artıyor.

Nefes alışım düzensizleşiyor ve Lorenzo'nun sikinin içime girip çıktığını görmekten gözlerimi alamıyorum. "Beni yüzüne oturttu ve güzel olduğumu söyledi."

"Tabii ki öyle. Cassius'un tatlı meleği. Şimdi Lorenzo'nun pis kaltağısın, değil mi?" Kalçalarını sert ve acımasız bir ritimle ileri geri hareket ettiriyor.

"Evet, Tanrım, öyleyim."

Cassius aramıza uzanıyor ve parmaklarını tembelce klitorisimin üzerinde gezdiriyor. "*Bambina*, iyi bir kız olup Scava'nın sikine boşalacak mısın?"

"Cassius'un dediğini yap, prenses."

Gözleri ve elleriyle beni yiyip bitirirken bir adamın yüzünden diğerine bakıyorum, beni zevkten patlatmaya niyetliler. Başım arkaya düşene ve vücudum doruğa ulaşana kadar çığlıklarım nefes nefese feryatlara dönüşüyor.

"Siktir, evet," diyor Lorenzo sıkılmış dişlerinin arasından. "O amcığınla sikimi sağ prenses."

Aniden inliyor ve çekiliyor, üzerimde duruyor ve sikini avucunun içinde aşağı yukarı pompalıyor. Bir an sonra Cassius'un göğüslerimin üzerinde yarı açık duran gömleğinin her tarafına kurdeleler halinde döl fişkırıyor.

"Oh, kahretsin. Gömleğinin her yerine boşaldım Cassius." Lorenzo usulca gülüyor, hiç de üzgün görünmüyor.

Cassius ona karanlık bir bakış fırlatıyor ama muhtemelen kısa bir süre önce kanepesini birlikte kirlettiğimiz için dilini tutuyor.

Tişörtü çıkarıp top yapıyorum ve Lorenzo beni kollarına çekerken onun yerine giymem için kendi tişörtünü veriyor.

"Öp beni prenses. Bu gece neredeyse ölüyordum."

Ağzı benimkine iniyor ve sanki yüz yıldır ayrıymışız gibi beni öpüyor. Kollarımı boynuna doluyorum, yüzümde acı dolu bir ifade var. "Bunu düşünmek bile istemiyorum. Hayatın konusunda dikkatsiz davranmayacağına söz ver. Sana ihtiyacım var. Hepimizin ihtiyacı var."

Lorenzo dişlerini alt dudağıma geçiriyor ve sonra mırıldanıyor, "Pervasız olmayacağıma söz veriyorum ama bazı şeyler uğruna ölmeye değer. Minibüsle kaza yapmasaydım Salvatore tetiği çekmekte haklı olurdu."

Beni tekrar öperken kaslı göğsündeki dövmelemin desenlerini izliyorum. Bir düşmanın pençesinde yavaş yavaş ölmektense, bir dostun elinde çabucak ölmek daha iyidir, demek istiyor.

Kapıların açılma sesi duyulur ve birkaç dakika sonra Vinicius ve Salvatore içeri girer. İki adam da bitkin görünüyor ama Salvatore, Lorenzo'nun ağzını benimkinden ayırdığını görünce gülümsüyor.

"Vay, vay, vay, bakın bunca yıldan sonra kim öpüşmeyi öğrenmiş. Senin çok yumuşak biri olduğunu hep biliyordum."

Lorenzo, Salvatore'a uzanıyor. "Sen de ister misin?"

Salvatore sırtıyor ve onu itiyor. "Siktir git. Eğlendin mi bebeğim?" diye soruyor, bana dönüp buruşuk saçlarına, Lorenzo'nun üzerimdeki tişörtüne ve koltukta tişörtsüz oturan Cassius'a bakıyor. "Öyle görünüyor."

Etrafımdaki dört adama bakıyorum, hepsini tek bir odada ve tek parça halinde görünce kalbim çok dolu hissediyor. Eğer bunlardan herhangi birini hafife alma tehlikesiyle karşı karşıya olsaydım, şu anda kesinlikle değildim. "Her zaman. Ve şimdi sizlerle birlikte olduğum için daha da mutluyum."

Salvatore beni öpmek için eğildi. "Ve sana geri döndüğümde her zaman mutlu oluyorum."

"Ben de, kedicik," diyor Vinicius, bir an sonra Salvatore'nin yerini alıyor ve bana o cennet öpücüklerinden birini veriyor. Yüzünü saçlarıma gömüyor ve derin derin nefes alıyor. "Mm, seks gibi kokuyorsun."

Artık hepimiz bir arada olduğumuza göre, bir adamdan diğerine dikkatle bakıyorum. "Bu gece olanlar hakkında bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Bana haber vermeden Kara Orkide Katili'yle yüzleşmeye gittikleri için kızgın değilim ama bunun hepimiz için bir dönüm noktası olmasını umuyorum.

Lorenzo ve Vinicius karşılıklı bakışılar.

Vinicius, "Kendini aniden tek başına bulduğun için üzgünüm," diyor. "Bu benim hatamdı, kedicik. Seni katilin öldüğü ve her şeyin bittiği müjdesiyle uyandırmak istedim."

"Seni bizim için endişelenmekten korumak istedim," diye ekliyor Salvatore. "Hepimiz istedik."

Adamlarım için endişelenmeyecek misin? Büyük ihtimalle. "Hepiniz birden ortadan kaybolursanız sizin için daha çok endişelenirim."

"Bunu bir daha yapmayacağız, *bambina*."

Diğerleri başlarını sallıyorlar ve bitkin, şoka girmiş ifadelerinden bunu kastettiklerini anlayabiliyorum.

Kimse bu gecenin bir daha tekrarlanmasını istemez.

"Güzel. Teşekkür ederim." Cassius'un kollarına yerleşip çıplak göğsüne yaslanıyorum.

"Bu gece ne öğrendiniz?" diye soruyor diğerleri etrafımızdaki kanepelere çökerken. Salvatore "Hiçbir şey," diyor. "De Luca bizden korkmuş olmalı ve yer altına indi."

Vinicius, "O minibüste hiçbir şey yoktu," diye ekliyor. "Muhtemelen çalıntıdır ve bize hiçbir şey söylemeyecektir." Salvatore sıkıntılı gözlerle başını sallar. "Kara Orkide ile çalışan adamlar vardı. Katil. Bir ekibi vardı ve Lorenzo'yu yakaladılar. Bu kimseye çılgınca gelmiyor mu?"

Lorenzo'nun ifadesi kararır. "Çılgınca ama bunu daha önce de gördük. Sienna siyah bir arabaya sürüklenmişti. En azından bir şoför ve fidyecinin birlikte çalışıyor olması gerekirdi."

Cassius'un yanıma doğru gerildiğini hissediyorum. "Evelina kaçırıldığında da aynısı olmuştu."

Salvatore sanki buna bir anlam vermeye çalışıyormuş gibi odanın diğer ucuna bakar. "Katilin bir şekilde organize suçlara karışıp karışmadığını ya da güçlü bir konumda olup olmadığını merak ediyorum."

Vinicius bana özür dileyen bir bakış fırlattı. "Bir ya da iki kez katilin belediye başkanı olup olmadığını merak ettim."

Salvatore başını sallar. "Gördüğüm adam Romano değildi. Belediye başkanı tıknazdır. Bu adam zayıftı."

Vinicius'un bunu neden merak ettiğini anlayabiliyorum. Babam güce takıntılı ve bir katil ama aynı zamanda tanıdığım en pragmatik adam. Kaldırımlara çiçek bırakarak ve kayıt ekipmanı kurarak zaman kaybetmezdi.

"Bu babamın yapacağı bir şey gibi görünmüyor. Annemi öldürdüğünde bir kasap gibi hızlıydı. Bu psikopat ise kendini bir tür sanatçı sanıyor." Hepimiz kız kardeşlerinin sadistçe ve görkemli bir şekilde öldürüldüğünü hatırladığımızda tatsız bir sessizlik oldu.

Vinicius iç geçirir. "Muhtemelen haklısın. Hepimiz ona bu kadar yakinken kaçtığına inanmıyorum. Ama aramaya devam edeceğiz. Thane'e sormayı planladığım birkaç şey var."

Salvatore'un ifadesi ölümcül bir hal alıyor ve kırmızı ipleri hatırladığını söyleyebilirim.

"Thane sana ne konuda yardımcı olabilir?" Bir esnemeyi bastırmaya çalışarak ama başaramayarak soruyorum. Pencerenin dışında gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başlıyor.

Vinicius uyanık kalmak için mücadele ederken bana gülümsüyor. "Bu daha sonrası için. Gözlerini zar zor açık tutabiliyorsun kedicik, ben de öyle. Hadi hepimiz biraz uyuyalım."

"Herkes burada, yerleşkede mi kalıyor?" Ben soruyorum.

Bakışırılar ve Vinicius başını sallar. "Burada uyuyacağız ve uyandığımızda daha çok konuşacağız."

Uzanıp Cassius'un yanağını okşuyorum. Vücudunun bana yaslanmasına henüz doymamıştım. "Gelip benim odamda uyur musun?"

Alnımdan öpüyor. "Elbette, *bambina*."

Üst kata çıkıyoruz ve ben kıyafetlerimi çıkarıp yatağa çıplak giriyorum. Cassius da öyle yapıyor ve büyük, sıcak bedenini bana sarıyor. Parmağımı yanağındaki siyah kılların üzerinde gezdiriyorum. Çok yakışıklı ve beş, belki de on yıl sonra siyah kılların arasında gümüş kıllar olduğunda nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Daha da yakışıklı ve çok seksi olacak.

"Gelecek hakkında çok fazla düşünmeye cesaret edemedim," diye fısıldıyorum. "Bir gün tüm bunların biteceğini ve tamamen mutlu olmak için özgür olacağımızı düşünüyor musun?"

"Bu gece bana söylediklerinden, beni sevdiğinden sonra mı? Seveceğimizi biliyorum. Hepimiz."

Göğsünün sıcaklığıyla yıkandım. Bana olan sevgisi daha da sıcak bir şekilde yanıyor ve bizi çevrelediğini hissediyorum. "Birdenbire hepinizin gittiğini görmek korkunçtu. Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum."

Cassius gözlerini kapattı ve bana daha sıkı sarıldı. "Bir daha asla böyle bir şey olmayacak."

Kolumu ona doluyorum ve daha sıkı sarılıyorum. Yorgunluk üzerime çöküp kollarının arasında erirken fısıldıyorum, "Güzel. Daha fazla sürprizi kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Vinicius

I Öğleden sonra Chiara'nın kapısını açtığımda Cassius'un kollarında uyuyordu. Cassius gözlerini açıyor ama sorgulayan siyah kaşlarından birini bana kaldırmanın dışında kıpırdamadan duruyor. *Nicole*, diyorum ve başımla yandaki odayı işaret ediyorum, o da başını sallayıp gözlerini kapatıyor

Tekrar.

Birinin Chiara'nın eski en iyi arkadaşıyla özel olarak konuşması gerekiyor ve bunu yapacak en iyi adam benim. Diğerleri kızıdan tek bir kelime bile alamayacak kadar asabi ve korkutucu.

Lorenzo bana anahtarı verdi ve ben de kapıyı açıp içeri girdim. Nicole battaniyenin altında, yeni uyuşturulmuş birinin derin uykusunu uyuyor. Bir süre onu izliyorum, ellerim ceplerimde, bunu halletmenin en iyi yolunun ne olduğunu merak ediyorum. Ona ne söylersem söyleyeyim ve ne yaparsam yapayım, benim tehlikeli olduğumu düşünecek.

Vücudunu sarsacak kadar sert bir şekilde yatağın üzerine oturuyorum. Nicole'ün kirpikleri titriyor ve gözlerini kırıştırıp açmadan önce bir şeyler mırıldanıyor. Kanlı, şaşkın gözler. Bir an için halüsinasyon gördüğümü sandığına yemin edebilirim.

Ona gülümsedim. "Merhaba."

Korkuyla nefesini içine çekiyor ve doğrulup yatağa geri sürünüyor. "Neredeyim ben? Sen kimsin? Ne istiyorsun?"

"Burası Lorenzo Scava'nın yerleşkesi, Coldlake'teki en güvenli binalardan biri. Burada güvendesiniz. Ben Vinicius Angeli ve seninle konuşmak istiyorum."

Nicole önce bana sonra da kapalı kapıya bakıyor. "Kendimi güvende hissetmiyorum. Burada seninle kilitli kaldım." Ona gülümsüyorum. "Doğru. Ama söz veriyorum sana zarar vermeyeceğim."

Nicole solgunlaşıyor ve kusacakmış gibi görünüyor. İlaçlardan mı yoksa benden korktuğundan mı bilemiyorum.

"Ölü numarası yapmanı kim istedi?"

Yüzünü dizlerine bastırıyor ve inliyor. "Eve gitmek istiyorum. Annemi istiyorum."

Zor bir durum. Çileli bir dönem geçirdiğinden şüphem yok ama ben neler olduğunu öğrenene kadar gitmeyecek. "Baban mıydı? Bize tuzak mı kurdu?" Vücudu korkuyla titriyor ve ben doğru yolda olduğumu hissediyorum. Ses tonumu nazikleştiriyorum. "Chiara'yı kurtarmaya yardım ettiğine inanıyor

muydun? Seni incitmeyeceğim ya da senin için doğru olduğunu düşündüğün bir şey yüzünden sana kızmayacağım.

dostum."

Nicole başını kaldırmayı reddediyor ve bana inanmadığını biliyorum.

Daralmış gözlerle düşünceli bir şekilde onu izliyorum. Bu şekilde saatlerce dönüp durabiliriz. "Sana bildiklerimizi anlatarak başlayayım, gerisini sen tamamlarsın. Kulağa nasıl geliyor?"

"Chiara nerede?"

"Yan odada uyuyor. Dün gece cehennemi yaşadı. Görüyorsun ya Nicole, insanlar hep bizimle uğraşıyor. Chiara'nın babası. Ortaklarım. Kime güveneceğimizi ve inanacağımızı bilmek çok zor." Bir an için ses tonumun sertleşmesine izin verdim ve sonra tekrar gülümsedim. "Ama aramızda kalsın, eminim gerçeği yalanlardan ayırabiliriz. Sen ve Chiara çocukluğunuzdan beri arkadaşsınız. Bu doğru mu?"

"Evet," diye fısıldıyor. "O benim en iyi arkadaşımdı."

"Tamam o zaman. Sen ve baban hakkında bildiklerimi anlatayım, yanlış anladığım bir şey varsa bana söyleyebilirsin. Chiara geçen yıl Salvatore ile nişanlandığında, baban sana artık onunla arkadaş olamayacağını söyledi. Belediye başkanıyla da arkadaş olmak istemedi, değil mi? Ama geçtiğimiz birkaç ay içinde Bay De Luca ve Belediye Başkanı Romano'nun barıştığını tahmin ediyorum. Belki de Belediye Başkanı'nın Chiara'yı hepimizin kaçırdığını ve başımıza ödül konduğunu iddia ettiği basın toplantısı sırasında?"

Nicole bir hıçkırığı bastırır ve tekrar başını sallar.

Ben de öyle düşünmüştüm. De Luca'nın bizi tuzağa düşürmek için bir nedeni yok, ama sevgili eski dostu belediye başkanının çok nedeni var.

"Chiara için ne kadar korkmuş olmalısınız. Sanırım belediye başkanı evinize geldi ve babanızla konuştu, sonra da sizinle konuştular. Chiara'yı kurtarıp eve getirebilmeleri için Coldlake Sendikası'nı açığa çıkarmalarına yardım edip etmeyeceğini sordular. Haksız mıyım?"

Nicole başını yavaşça kaldırıyor, gözleri kocaman ve parlıyor. "Bunu nereden biliyorsun?" Ona gülümsüyorum. "Sadece şanslı bir tahmin. Ben şanslı bir adamım, Nicole."

"Belediye başkanı hiçbirinize zarar vermeyeceğine söz verdi. Sadece Chiara'yı geri istediğini söyledi." Saf kız. Ne olacağını sanıyordu ki? Chiara'yla eve dönüp yeniden kanka olacaklarını ve belediye başkanının sendikanın onu ne kadar aşağıladığını unutacağını mı?

Nicole gözlerimdeki öfke parıltısını görmüş olmalı ki irkildi. "Ben sadece Chiara'ya yardım etmek istedim. Keşke o korkunç fotoğraflara hiç poz vermeseydim."

Nicole'ün ölü ve parçalanmış bedenini gösterdiği iddia edilen fotoğrafları hatırladıkça irkiliyorum. Fotoğraflar sadece grafik değil, aynı zamanda Nicole'ün cesedi Siyah Orkide Katili'nin kanlı üslubuyla paylaşılmıştı. "Belediye başkanı fotoğrafların neye benzemesi gerektiğini nereden biliyordu?"

"Belediye Başkanı Romano'da olay yeri fotoğraflarından bazıları vardı..." Bir ürperti ile sözünü kesiyor. "Diğer cinayetlerden. Üzerime sahte kan sıçradı ve orada öylece yatmak zorunda kaldım, sonra da belediye başkanı için çalışan biri daha kötü görünmeleri için onlara dokundu. Her şey korkunçtu ve fotoğrafları görmek istemedim."

Hayır, sanmıyorum. Genç bir kadından cinayet kurbanı numarası yapmasını istemek ne kadar acayip. "Kendim için anladığım her şey bu, Nicole. Anlamadığım şey, senin ne yaptığın. Dün gece orada ne yapıyordun?"

Nicole parmaklarını birbirine geçirir. "Bana, babama ve belediye başkanına yalan söylediler. Belediye başkanının babama hepinizi öldüreceğini söylediğini duydum. Binaya girmeniz gerekiyordu ve hepinizi havaya uçurmak için elinde silahla bekleyen biri vardı. Bunu duyduğumda kendimi kaybettim. Babam bana hap içirdi ve beni odama kilitlemeye çalıştı. Hapları attım ama hepsini aldığımı sanmıyorum." Bir elini gözlerine götürüyor. "Ondan sonra her şey bulanıklaştı. Babamın arabasına saklandım ve hepinizi uyarmak istedim."

bunun bir tuzak olduğunu."

"Hayatta olduğun için şanslısın. Hepimizle birlikte öldürülebileceğinin farkında mısın?" Sanırım belediye başkanı ya da De Luca binayı izliyordu ve Nicole'u gördüklerinde planı iptal ettiler.

"Düzgün düşünemiyordum. Hatırladığım bir sonraki şey, Chiara ile telefonda konuştuğumdu. Onu uyarmaya çalıştım. Bana inanmalısınız ki hiçbirinizin ölmesini istemedim." Nicole kocaman, korkmuş gözlerle bana yalvarıyor.

"Babana ne olduğunu hatırlıyor musun? Onu orada görmedik. Görünüşe göre kaçmış ve seni geride bırakmış. Baban zayıf ve aptal bir adam."

Nicole üzgün bir şekilde başını sallar. "Annem de öyle diyor. Sanırım bu sefer onu gerçekten terk edecek." Yüzü buruşuyor. "Ama o hâlâ benim babam. Lütfen onu öldürmeyin. O sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Chiara'yı almamalıydın ve gitmesine izin vermelisin!"

"Chiara bizimle olmak istiyor."

Nicole yüzündeki yaşları siler ve çenesini kaldırır. "Eğer öyleyse, bunun tek nedeni kafasının karışmış olması ya da sizin onu kandırmış olmanızdır. Annesi sizden biri tarafından öldürüldü."

İçimi çektim ve başımı salladım. "Nicole, belediye başkanı karısını öldürdü. Chiara da dahil olmak üzere hepimizin gözü önünde boğazını kesti."

Yüzü dehşet içinde değişir. "Bu doğru değil!"

"Ona kendin sorabilirsin."

"Benimle konuşmasına izin verecek misin? İkimiz de burada mahkum olsak bile mi?"

"Chiara'nın bizden izin almasına gerek yok. O kendi isteğiyle bu evde ve kendi isteğiyle bizim sevgilimiz. Bizim kadınıımız."

Nicole'un yüz ifadesi şaşkınlık ve tiksintiyle eşdeğer. Ben ayağa kalktığımda da öyle kaldı.

"Chiara ile konuştuğunuzda lütfen annesinden bahsederken nazik olun. Belediye Başkanı Romano onun gözleri önünde öldürüldü ve Chiara hiçbir zaman adalete kavuşamadı. Muhtemelen hiçbir zaman da alamayacak."

"Ne zaman eve gidebilirim?" diye sesleniyor arkamdan.

Kapının yanında duraksıyorum ve ona dönüyorum. "Bilmiyorum. Güvenli olduğunda." "Neden güvende olmayayım ki?" diye soruyor. "Bana zarar mı vereceksin?"

Başımı salladım. "Baban seni Kara Orkide Katili'nin kurbanı gibi gösterdi. Sahte ölümün tüm gazetelerde yer aldı ve katil birinin onu kopyaladığını anlayacak. Onun yerinde olsaydım, bu beni kızdırırdı ve senin işini gerçekten bitirmek isteyebilirdim."

Ben odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken Nicole'un yüzü korkudan donuklaşıyor. Alt kattaki sessiz mutfakta kendime kahve yapıp Thane'i arıyorum.

Telefonu açtığına o düz monoton sesiyle "Evet?" diyor.

"Nicole De Luca'nın cesedinin fotoğrafları. Nicole'un cesedinin bulunduğu sabah polis sunucusundan indirdikleriniz. Onlarda garip bir şey fark ettiniz mi?"

"Neden?"

"Sahteler."

"Sahte görünmüyorlardı."

"Neden kontrol etmiyorsun?" "Neden kontrol edeyim ki?"

Dişlerim sıkılıyor. Dün gece Strife'in adamlarıyla birlikte yaptıklarından sonra sesinde en ufak bir utanç belirtisi yok. "Çünkü az önce lanet olası resimlerdeki kızla sohbet ediyordum."

Hızlı yazışmalar duyuyorum, sonra bir öfke tıslaması.

"Eee?" Ben soruyorum.

Thane'in sesi öfke doluydu. "Fotoğraflar buluta yüklenmeden üç gün önce oluşturuldu."

Nicole'ün öldürülmesinden üç gün önce. Chiara ölen arkadaşının ardından hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Thane lanet olası işine dikkat etseydi onu bundan kurtarabilirdik.

"Vinicius-"

"Kapa çeneni ve beni dinle. O kız Chiara'nın en iyi arkadaşıydı ve biz ona senin yüzünden öldüğünü söyledik. O kıza çektiğin acılar hakkında hiçbir fikrin yok. Sana benim için çalışman için para ödüyorum, arkamdan isyan çıkarman için değil. Chiara ve onun istedikleri olmasaydı, seni kendim öldürürdüm."

Hatta ölüm sessizliği var.

"Biliyorum," diyor sözünü sakınmadan.

"Lorenzo'ya ya da Coldlake Sendikası'ndan herhangi birine bir şey olursa, Strife'ın yerle bir edilmesini ve üçünüzün de sırf inat uğruna o sokaklardan sürülmenizi sağlarım."

Keşke iş bu noktaya gelmeseydi. Thane ve benim her zaman iyi bir ilişkimiz oldu. Ona verdiğim iş zorlayıcı ve ilginç olduğu için benimle çalışmaktan -kendine özgü bir şekilde- her zaman mutlu oldu. Eskiden ona saygı duyardım.

"Bu adil."

"Evet, adil olduğunu biliyorum. Chiara senden bir şey isterse, şikayet etmeden ne isterse yapmanı bekliyorum."

"Sana bir soru sorabilir

miyim?" "Ne hakkında?"

"Bir kadını paylaşmak nasıl bir şey?"

"Seni bok parçası." Telefonu kapattım ve Thane'e lanet okuyarak telefonu tezgâhın üzerine fırlattım.

Lorenzo kapıda duruyor, kollarını kavuşturmuş. Arkasında Chiara ve Cassius'un merdivenlerden indiğini görebiliyorum.

"Thane?" Lorenzo soruyor.

"Evet."

"Neden o bir bok parçası?"

Lorenzo'ya sırf silahı alıp Thane'in adının yazılı olduğu mermiyi doldurmasını izleme zevki için söylemeyi düşünüyorum. "Bilmek istemezsin."

Salona geçip kanepelere oturuyoruz. Salvatore sabah erkenden dışarı çıkmış olmalı, ama şimdi döndü ve Chiara'yı öpüyor.

Salvatore, "Güvenlik ekibimle konuştum ve onlara De Luca hakkında bilgi verdim," diyor. "Onu aramaya devam edecekler."

Lorenzo'nun elinde bir kalem var ve onu parmaklarının arasında ve eklemlerinin üzerinde döndürüyor ve topuklarından biri halının üzerinde zıplıyor. Kalemın bıçağı olmasını dilediğini söyleyebilirim.

"Nicole'le konuştum," diyorum herkese. "De Luca ona o fotoğraflar için poz verdirdi. De Luca ve özel bir arkadaşımız."

Chiara gözlerini indiriyor ve düz bir sesle "Baba" diyor.

"Evet. Belediye başkanı. Özür dilerim, kedicik."

Chiara iç geçirir. "En azından Nicole iyi. Eve, annesinin yanına gitmesine izin vermeliyiz."

Lorenzo'yla bakışıyoruz ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Elini çenesine götürüyor ve başını sallıyor. "Ona biraz daha tutunmak istiyorum."

Chiara gözlerini onunkilere kaldırır. "O benim arkadaşım, rehine değil."

Salvatore öne doğru oturur. "Bebeğim, gerçek katil dün gece oradaydı. Nicole'ü gördü. Muhtemelen De Luca ve belediye başkanının kendisi gibi davranıp Nicole'ü kurbanlarından birine dönüştürmesine çok kızmıştır. Ya Nicole'u intikam için alıp gerçekten öldürürse?"

Dişleri alt dudağına batıyor. "Oh, haklısın. Babam nasıl bu kadar dikkatsiz olabilir? Gerçekten kendinden başka kimseyi umursamıyor."

"Benim bilmek istediğim, gerçek katil dün gece orada olacağımızı nereden biliyordu?" Cassius soruyor.

Pek teknik bilgim yok ama Thane'le takılmak bana bu şeylerin nasıl çalıştığına dair biraz fikir verdi. "Tahmin etmem gerekirse, Nicole'ün kayıp olduğu ve potansiyel bir Kara Orkide kurbanı olduğu bildirildikten sonra katilin De Luca'nın cihazlarına casus yazılım bulaştırdığını söyleyebilirim. Tüm aramalarını dinleyebilir, tüm e-postalarını ve kısa mesajlarını okuyabilirdi. Bunu yapmak zor değil. Thane bunu her zaman yapar."

Katil De Luca'nın cihazlarına eriştiğinde, hepimizi o terk edilmiş binada öldürme planını öğrenecekti. Sanırım işkence ve eziyet etmek için içimizden birini kaçırmaya çalışmaktan kendini alamadı.

Chiara önce tüm adamlara sonra da bana bakıyor. "Strife adamlarını öldürmemenizi istedikten sonra şansımı zorladığımı biliyorum ama lütfen Bay De Luca'yı bulduğunuzda ona zarar vermeyin. Bu babamın suçu, onun değil."

"Ona zarar vermeyeceğiz," diyorum ve Lorenzo kaşlarını çatıyor. "O zaman neden onu bulmak istiyorsunuz?"

"Onun telefonunu istiyorum. Thane'e veririm, yüklenen casus yazılımdan katil hakkında bir şeyler öğrenebilir." Düşük bir ihtimal ama bu da bir şeydir.

Beşimiz sessizce oturuyoruz ve diğerlerinin terk edilmiş binada olanları hatırladığını biliyorum.

Cassius aniden öne doğru oturur ve Salvatore ile Lorenzo'nun arasına bakar. "İkinizin ne gördüğünü tekrar anlatın. Neye benziyordu. Kendini nasıl tutuyordu. Her şeyi."

"Pek bir şey görmedim," diye yanıtlıyor Salvatore. "Vinicius gibi zayıf ve onun boylarında bir adam. Siyah giyinmişti ve yüzü tamamen kapalıydı. Onda tekinsiz bir şeyler vardı. Sadece bana ve Lorenzo'ya odaklanmıştı. Bunun için oradaydı. Bizim için."

"Onunla ilgili tanıdık gelen bir şey var mıydı?" Ben sordum.

Salvatore başını sallar. "Onu tanımıyorum. Zaten onu tanıyamadım ama yüzünü göremediğimiz ya da sesini duyamadığımız için onu tanımak zor olurdu."

"Her şeyi gördüm," diye mırıldandı Lorenzo. "Yarım düzine adam beni yakaladı ve yumruklayıp tekmeliyordu. Salvatore'un duyduğunu biliyordum. O lanet..." Yeterince güçlü bir kelime arıyor, "şeytan" beni tuttu ve hepsi beni minibüse sürükledi. Elleri buz gibiydi. Daha önce hiç böyle bir tutuş hissetmemiştim, donmuş metalin etime batması gibi. Onunla dövüşmeye bile çalışmadım. Sadece herkesi ittim, doğruca minibüsün şoförüne atladım ve çarpışmamız için direksiyonu yana kırdım."

"Ve neredeyse bayılıyordum çünkü sana bir el bombası atmama saniyeler kalmıştı." Salvatore bu anıyı hatırlayınca solgunlaşır.

Lorenzo kalemi o kadar sert sıkar ki kırılır ve Salvatore'ye ters ters bakar. "Kız kardeşlerimizin intikamını alırdın. Cehennemde sana kadeh kaldırıyor olurdu."

Chiara uzanıp Lorenzo'nun elindeki kırık kalemi nazikçe çeker ve parmaklarını Lorenzo'nun parmaklarının arasından geçirir. "Ama sen bundan kurtulmanın bir yolunu buldun çünkü sen Lorenzo Scava'sın."

Lorenzo birleşmiş ellerine bakıyor. "Keşke o pisliğin kim olduğunu bilseydim. Bu arada ben

Kendimi o enkazdan çıkardığımda katil ve diğer tüm adamlar kaçmıştı. Belki de daha iyi olurdu-"

Ne söyleyeceğini anladığımda kalbim göğsüme çarpıyor. "*Hayır*. Senin fedakârlığın hiçbirimizin istediği şey değil. Ya intikamımızı birlikte alırız ya da hiç alamayız."

Lorenzo mavi gözlerini benimkilere kaldırıyor ve gözleri vahşice yanıyor.

"Artık ölüm dileği yok Lorenzo," diye hatırlatıyorum ona. "Kalıyorsun. Bizimle kalacaksın."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Daha çok hepiniz benimle sıkışmışsınız gibi." Kolunu Chiara'nın beline doluyor, onu kendi tarafına çekiyor ve öpüyor. Chiara onun ağzına gülümsüyor ve parmaklarını onun saçlarının arasından geçiriyor.

Göğsümdeki gerginlik hafifliyor. Bu katilin peşindeyken onu, Chiara'yı ya da sendikadan herhangi birini kaybedersem, intikamın bedeli çok yüksek olur ve ben bunu istemiyorum.

Cassius, "Bu *piçin* bir metre yakınında olduğumuza inanamıyorum," diye mırıldandı. "O kadar yakındık ve parmaklarımızın arasından kayıp gitti."

Salvatore pencereye gider ve düz, yeşil çimenlere bakar. "Onu ve De Luca'yı aramaya devam edeceğiz. Çok uzağa gitmiş olamazlar."

Chiara

“Tonun yeri bir hapisane gibi.”

Etrafımdaki dik, gri beton duvarlara ve güvenlik kameralarına bakıyorum. Nicole ve ben oturuyorduk.

Lorenzo'nun arka bahçesindeki çimlerin üzerinde. Güneş parlıyor ama yüksek duvarlar üzerimize uzun gölgeler düşürüyor.

"Gerçekten mi? Burayı seviyorum. Güvenli bir yer. Sessiz." Ve bu dürüstçe. Dünya tehlikeli bir yer ve Lorenzo'nun sıkı güvenliği de bunu yansıtıyor. Yalanlarla çevrili lüks içinde yaşamaktansa burada yaşamayı tercih ederim.

Nicole çenesini kaldırıp etrafımıza bakıyor. Uzun, siyah saçları omuzlarına dökülüyor. Onu buraya getirdiğimiz geceki kadar solgun değil ama yüz hatlarında daha önce hiç görmediğim bir mutsuzluk var. "Coldlake'te bu kadar güvende olmamıza gerek yok. Biz büyürken hiç bu kadar tehlikeli değildi."

"Ama öyleydi Nicole," diyorum nazikçe. "Sadece bize tehlike hakkında bir şey söylenmedi. Sen ve ben dokuz yaşındayken Siyah Orkide Katili hakkında ne kadar şey duyduk? Neredeyse hiçbir şey çünkü ailelerimiz bizi bundan korudu."

O zaman bizi bu dehşetten korumakta haklıydılar, ancak şimdi bu konuda kasıtlı olarak cahil kalamayız. Nicole'ün, içinde bulunduğu tehlikeye benim adamlarımdan doğrudan bir çizgi çektiğini hissediyorum, sanki hepsi onların suçuymuş gibi. Onu güvende tutanların onlar olduğunu düşünürsek bu ironik bir durum.

"Burada bu adamlarla ve onların silahlarıyla birlikte olmak ve düşmanlarının sana zarar vermek istediğini bilmek," diye ürperiyor. "Buna nasıl katlanabiliyorsun bilmiyorum."

Ona hüznle bakıyorum. Eskiden çok iyi arkadaştık ve birbirimizi çok iyi anlardık ya da en azından anlamaya çalışırdık. "Tehlikeden hoşlanmazlar. Sıkı çalışmayı seviyorlar ve çalışmadıkları zamanlarda birbirleriyle rahatlıyorlar. En sevdiğimiz şey birlikte Çin yemeği yemek. Cassius hırslı ve nazik biri. Vinicius çok iyi bir konuşmacı ve öğretmendir. Salvatore ailesini ve arkadaşlarını sever. Lorenzo bizi güvende ve sağlıklı tutar. Birlikte sahip olduklarımız beni mutlu ediyor."

En iyi özelliklerini saymamı dinlerken Nicole'ün gözleri açılıyor. "Sana bir soru sorabilir miyim? Şu ela gözlü olan, beşiniz hakkında bazı şeyler söyledi."

Sorunun ne olduğunu tahmin edebiliyorum. Bütün hafta boyunca dört erkeğin bana nasıl yakınlık gösterdiğini gördü. "Vinicius'u kastediyorsun. Evet, hepsi benim sevgilim."

Yüz ifadesi her zamankinden daha şaşkın. "Ama... nasıl? Neden?"

Göz kamaştırıcı elmas nişan yüzüğünün olduğu elimi kaldırıyorum. "Onlar sordu, ben de evet dedim. Bu dördü bir paket anlaşma. Başta hepsini sevip sevmediğimden emin değildim ama zamanla sevdim. Şimdi sadece biriyle birlikte olmayı hayal bile edemiyorum."

"Ama onları nasıl *sevebilirsin*? Onlar korkunç, vahşi adamlar."

"Tanrı aşkına, Nicole. Onlar *Batman'in* kötü adamları değil. Bu şehri istedikleri gibi yönetiyorlar ve kendi çıkarlarını gözetiyorlar. Babam ne yaptı, annemi gözümün önünde öldürdü? Onlar asla böyle bir şey yapmazlar. Babamdan intikam almak için beni kullanmazlar çünkü bu onların kurallarının bir parçası değil."

Hep birlikte poker oynadığımız geceyi düşünüyorum. Babamdan intikam almalarına yardım edemediğim için üzül müştüm. O zaman kalbim kırılmıştı ama bu bana onlar için ne kadar önemli olduğumu gösterdi. Ben bir piyon değilim, onların bir parçasıyım.

"Kendilerini ve birbirlerini kollama konusunda olağanüstü iyiler ve olağanüstü yakışıklılar." Çim yapraklarını koparıyorum ve parmaklarımın arasından düşmelerine izin veriyorum. "Sorun değil, onları sevmek zorunda değilsin. Ama onları neden sevdiğimi anlamaya çalışmanı istiyorum."

Nicole burnunu kırıstırır. "Kendi kız arkadaşlarını istemiyorlar mı?"

Gülüyorum. "Aslında bu fikirden nefret ediyorlar. Çok korumacılar ve beni tek başlarına güvende tutmak zorunda kalırlarsa endişeden delirirler. Coldlake'i ve beni paylaşıyorlar. Birbirimizin arkasını kollarız."

Koruyucu dediğimde Nicole'ün ifadesi yumuşuyor. Son zamanlarda, onu sevmesi gereken insanlar tarafından pek de korunduğunu hissettiğini sanmıyorum. "Kıskanıyorlar mı? Kavga ediyorlar mı?"

"Eski arkadaşlar gibi şakalaşüyor ve birbirlerini gaza getiriyorlar. Hepsinin çok farklı kişilikleri ve geçmişleri var. İşe yaramaması gerekiyor ama yarıyor çünkü hepsi birbirine saygı duyuyor."

Nicole etrafındaki yüksek duvarlara bakar. "Bunu mu demek istiyorsun? Babanın sana evlilik sözü verdiğinde seni kullandığı gibi kullanmayacaklar mı? Mesela..." Derin bir nefes alıyor. "Babamın beni kullandığı gibi mi?"

Başımı salladım. "Milyon yıl geçse de olmaz."

Alt dudağı titriyor ve "Şanslısın" diye fısıldıyor.

"Şanslıyım ama sadece bu nedenle değil. Bana her dokunduklarında şanslıyım. Benim için yaptıkları her küçük şey ve söyledikleri tatlı sözler. Hepsinden önemlisi, beni büyüttükleri, büyümeme yardımcı oldukları ve bana kalplerini açtıkları için şanslıyım."

Nicole derin bir nefes alır. "Pekâlâ, burada güvende olduğunuza inanıyorum ama ben buraya ait değilim. Eve gitmeye karar verdim."

Bakışlarım tekrar ona döndü. Geçen hafta ona Siyah Orkide Katili'nin onun peşinde olabileceğini açıklamıştık. "Ne? Emin misin? Emin misin?"

Daha dik oturuyor ve alt dudağı sertleşiyor. Birdenbire tanıdığım ve sevdiğim Nicole'e daha çok benzedi. "Tehlikeli ama annemin bana ihtiyacı var. Babam ona yine cehennemi yaşattı ve ben onun yanında olmalıyım."

Bayan De Luca'yı her zaman sevmişimdir ve Nicole'ün annesini ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ben olsaydım ben de annemin yalnız kalmasını ve benim için endişelenmesini istemezdim. "Diğerleri kabul eder mi bilmiyorum ama bu konuyu Lorenzo'yla konuşalım."

Lorenzo'yu salonda buluyoruz, dizlerinin üzerinde bir defter açmış yazıyor, dövmeli eli sayfada geziniyor.

"Lorenzo?"

"Prenses," diye mırıldanıyor, başını kaldırmadan.

"Nicole eve gitmek istiyor."

Lorenzo defteri kapatır ve Nicole'e bakar. Nicole de ona bakar, yüz ifadesi kararlıdır ve bakışları sabittir. İlk kez korkudan titremeden ona yaklaşıyordu.

Ayağa kalktı. "Tamam. Hadi gidelim."

"Gerçekten mi? Benimle tartışacağını sanıyordum."

Bakışları Nicole'e kayıyor. "Bize hiçbir faydası yok ve onun evimde olması beni kızdırıyor. Kişisel bir şey değil, Nicole. O fotoğrafların bir sürü kötü anıyı geri getirdi."

Ona sıkı bir gülümseme veriyor. "Sadece her şeyi geride bırakmak istiyorum."

Lorenzo ona karanlık bir bakış atar. Hâlâ içinde yaşarken her şeyi geride bırakma lüksüne sahip değildir. "Benimle garajda buluş. İki dakikaya oradayım."

"Bu adam hiçbir şeyi şekerle kaplamıyor, değil mi?" Aşağı inerken Nicole fısıldıyor. "Hiçbir şeyi."

Lorenzo'nun Mercedes'inin yanında bekliyoruz, elinde bir şeyle bize doğru geliyor ve bakışları Nicole'e sabitleniyor.

"Bu sessiz bir panik butonu," diyor küçük bir nesneyi havaya kaldırarak. "Üzerinde bir takip cihazı var. Eğer kaçırırsanız, buna basın ve üzerinizde taşıyın. Sütyeninin içine falan koy. Muhtemelen seni hemen öldürmeyecektir, bu da bize seni bulmak için bir şans verecektir. Olabildiğince hızlı geleceğiz. Biz ve bizim için çalışan herkes." Lorenzo bir süre avucundaki cihaza baktı. "Çılgılık atmanın ve ağlamanın sana pek faydası olmaz. Eğer çok konuşur ve sorular sorarsan, o, uh," Lorenzo sözünü keser ve yutkunur. "Yavaş ol."

Takip cihazını Nicole'e doğru iter ve Nicole cihazı ondan alır. "Kim takip ediyor?"

"Ben." Telefonunu kaldırıyor. "Bununla." Kırılan saatinin yerine aldığı yeni akıllı saati gösteriyor. "Ve bununla. Eğer herhangi bir zamanda patlarsa, haberim olacak."

Ona belli belirsiz bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim."

Ona kaşlarını çatıyor ve minnettarlığıyla ne yapacağından emin değilmiş gibi bana bir bakış fırlatıyor. "Evet, tamam."

"Gerçekten beni öldürmeye çalışacağını mı düşünüyorsun?" Nicole soruyor.

"Olabilir. O pisliğin akli nasıl çalışıyor bilmiyorum ama birinin beni taklit etmeye çalışması ve işi bitirememesi beni çok kızdırır."

"Lorenzo..." Nicole'ün solgunlaştığını görünce usulca söyledim. "Sadece dürüst oluyorum," diye mırıldandı.

Nicole elini takip cihazının etrafına kapatır ve başını sallar. "Talimatlarınızı unutmayacağım."

Parmağını kızın yüzüne sokar. "Bunu bedavaya yapmıyorum. Karşılığında bir şey istiyorum. Eğer babanın nerede olduğunu öğrenirsen, batıda Strife adında bir barı ara ve bana mesaj bırak. De Luca bunu bilmiyor ama bu katili yakalamamıza yardım edebilir."

"Babama zarar vermeyeceksin, değil mi?"

"Kimse Bay De Luca'ya zarar vermeyecek," diye onu temin ediyorum.

"Ortaya çıkmasının ne kadar süreceğine bağlı. Sabrım tükeniyor," diyor Lorenzo arkasını dönüp Mercedes 4WD'sine binerken.

Sokaklardan geçerken Nicole'le birlikte arkada oturuyoruz. Yirmi beş dakika sonra evinin önünde durduk.

Lorenzo ile konuşmak için öne doğru oturur. "Geçen hafta beni koruduğun için teşekkür ederim. Yaptıkların için minnettarım. Sen ve Chiara."

"Evet, öyle. Tek parça halinde olman güzel. Öyle kalmaya çalış."

Elimi sıkıyor ve arabadan inmeden önce gülümsüyor. Ön kapıda, elini uzatıp

anahtarlarının yanında olmadığını fark eder ve kapıyı çalar. Bayan De Luca kapıyı açar ve kızını görünce gözyaşlarına boğulur.

Arka koltuktan inip ön yolcu kapısını açıyorum, kızına sarılan Bayan De Luca'ya el sallıyorum ama orada olduğumu fark etmiyor bile.

Arabaya bindiğimde Lorenzo iki kolunu direksiyona dayamış, anne ve kızına bakıyordu. Nicole içeride kaybolmadan önce omzunun üzerinden bakıp Lorenzo'ya belirsiz bir el sallıyor ve gülümsüyor. Lorenzo sanki hiç düşünmeden parmaklarını selamlamak için kaldırıyor. Sonra motoru çalıştırıyor ve kaldırımdan uzaklaşıyoruz.

"Annesiyle birlikte evde olduğuna sevindim," diye mırıldanıyor önündeki yola bakarken. "Öyle olduğunu biliyorum. Seni bu yüzden seviyorum."

Lorenzo kafasını çevirip bana baktı. "Ne?" Bir dur işaretinden geçiyoruz ve bir arabanın kornası çalıyor.

Lorenzo küfreder ve T-bone yapmak üzere olduğu kamyonun etrafından dolanır. "Neden öyle dedin? Vinicius sana gevezelik falan mı ediyordu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Arabayı sürerken sürekli bana bakıyor. Otobana çıkıp trafiğe karışana kadar "Bunu neden söylüyorsun?" diye sormadı.

Ona gülümsüyorum. "Lorenzo, Vinicius'a beni sevdiğini söyledin mi?"

Dikiz aynasını ayarlıyor ve kaşlarını çatarak önündeki yola bakıyor. Sessizce sürüyoruz ve sonra Lorenzo'nun elinin kucağıma girip benimkini tuttuğunu hissediyorum.

"Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. İnsanların birbirlerine böyle şeyler söylediği bir evde büyüdüm."

"Ciddiyim. Seni seviyorum, Lorenzo."

Elimi daha sıkı sıkıyor ama boğazı kilitlenmiş gibi. Bir şey söylemesine ihtiyacım yok. Sadece bana inanmasına ihtiyacım var.

"Bunu söylediğimi duymaktan zevk alabileceğini düşünüyor musun?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Senin için bir bıçak daha atardım ama başka bıçağım yok."

Elini ağzıma götürüyorum ve parmaklarını öpüyorum. "Bunu yaptığında hissettim. Aşk. Söylemene gerek yok."

"Diğerleri seni sevdiklerini söylediler mi?" "Neden?"

"Bir erkek bilmekten hoşlanır."

Gülüyorum ve parmaklarını sıkıyorum. "Diğerlerine ne söylediğim ya da onların bana ne söylediği önemli değil. Bu arabada olanlar sen ve benimle ilgili."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Sadece sen ve ben, ha? Teşekkür ederim prenses."

Yerleşkeye girmek üzereyken telefonum çaldı. Arayan Salvatore'ydi ve hoparlörü ona verdim.

"Selam, Lorenzo'yla birlikteyim ve neredeyse onun evine dönmek üzereyiz. Ne var ne yok?"

Salvatore merhaba deme zahmetine katlanmıyor ve hızlıca konuşuyor. "East Coldlake hastanesine gidiyorum."

Korku içime işledi. "Neden? Ne oldu?" "Ginevra'nın bebeği olacak."

Lorenzo ve ben baktık. Onu bilmem ama ben Ginevra'nın yakında doğacağını tamamen unutmuştum. Kardeşiyle olan düğünümü organize etmeme yardım ettiğinden beri onu görmemiştim. Nicole kaybolduğunda Salvatore onun Coldlake'ten ayrılmasını sağlamaya çalışmıştı ama o hamileyken seyahat etmeyi reddetmişti.

Lorenzo kaşlarını çatı. "Şimdi mi? Çok erken değil mi?" "Neredeyse dört hafta çok erken."

Lorenzo, "Dört hafta bugünlerde hiçbir şey," diyerek onu temin ediyor. "Chiara ve ben yoldayız. Orada buluşuruz." Arabayı geri vitese takıp arkasını dönüyor, omzunun üzerinden kontrol ederken eliyle koltuk başlığını kavıyor.

"Teşekkür ederim, Lorenzo. Bebeğim, Vinicius ve Cassius'u benim için arayabilir misin?" "Tabii ki. Şimdi ararım. Yakında görüşürüz, Salvatore."

Telefonu kapattıktan sonra iki adamı da aynı anda arayıp nerede buluşacağımızı söylüyorum. Aramayı bitirdiğimde üzerimden bir endişe dalgası geçiyor ve Lorenzo'ya dönüyorum. "Bebek gerçekten iyi olacak mı?"

Lorenzo önündeki yola bakarak kaşlarını çatıyor. "Bebekler benim uzmanlık alanım değil ama Ginevra sağlıklı. Salvatore hamileliğiyle ilgili herhangi bir sorundan hiç bahsetmedi. Bebek geldiğinde daha fazla şey öğreneceğiz."

Ellerimi dizlerimin arasına sokup sıkıca kavıyorum ve nefesimin altında otomatik olarak fısıldıyorum.

Lorenzo bana baktı. "Dua mı ediyorsun prenses?"

"Katolik okulu alışkanlığı. Kim bilir? Belki faydası olur." Bu sözleri söylemek bile sakinleştirici ve Ginevra'nın bunu takdir edeceğini biliyorum. Kardeşi gitmese bile o kiliseye gidiyor.

Uzanıp omzumu sıkıyor. "Son zamanlarda hiç sıkıcı bir an olmuyor, değil mi?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ben de Coldlake Sendikası'nın erkek arkadaşım olmasının huzur ve sükûnet dolu bir hayat olacağını sanıyordum."

"Oh, evet. Lanet bir plaj tatili gibi."

Cassius tam içeri girerken hastanenin ana girişine yakın bir yere park ediyoruz. Vinicius çok uzakta değil ve hep birlikte içeri girmeden önce onun kırmızı Lamborghini'sinin gelmesini bekliyoruz. Ginevra'yı görmemize izin verilmiyor ama bekleme odasında oturuyoruz ve ben Salvatore'ye mesaj atarak burada olduğumuzu söylüyorum.

Birkaç dakika sonra doğumhanenin çift kapısından içeri girdiğinde yüz ifadesi gergindi ve saçları parmaklarını geçirmiş gibi buruşuktu.

"Hey. Hâlâ doğum yapıyor. Henüz haber yok."

Cassius onun omzunu kavradı. "Dört hafta erken doğdum ve bu bana hiçbir zarar vermedi. Anne ve babamdan daha iriyim ve bir öküz kadar güçlüyüm."

"Ginevra güçlü ve sağlıklı," diyor Lorenzo ona. "O ve bebek iyi olacak."

Cassius Salvatore'u izliyor, kaşları endişeyle kırışmış. "İstersen Ginevra'ya geri dönebilirsin. Biz burada bekleyeceğiz."

Salvatore başını sallar. "Ben seninle kalacağım. Zaten odaya girmeme izin vermiyorlar. Kapının önünde bir aşağı bir yukarı volta atıyorum."

Yanına gidip elini tutuyorum ve bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Bebeğim, burada olmana çok sevindim."

Dikkatimi dağıtmak mı?"

"Nicole eve gitti," diyorum ona. "Lorenzo ona bir izleme cihazı verdi. Annesi onu gördüğüne çok sevindi."

"Eminim öyledir. Sen nasılsın? Onun için endişeleniyor musun?"

"Öyleyim ama bence bulunduğu yerde daha iyi durumda. Yerleşkede olmaktan hoşlanmıyordu ve annesiyle birbirlerine göz kulak olacaklardır. Yine de babası evde olsaydı daha iyi hissederdim."

Vinicius diğer tarafımdan, "Korkak pislik," diye mırıldanıyor.

Yaklaşık iki saat boyunca huzursuz bir sohbet içinde oturuyoruz. Salvatore doğumhanenin kapısı her açıldığında umutla ona doğru dönüyor, ama bu bizim için hiçbir zaman haber olmuyor. Sonunda ufak tefek, kır saçlı bir kadın beliriyor. Onu tanımam bir anımı aldı. Guilia,

Antonio'nun annesi ve Ginevra'nın kayınvalidesi, gül rengi etekli bir takım elbise giymiş ve altın küpeler takmış. Yoğun gözlerle bekleme odasını tarıyor.

"Salvatore, *ha avuto il bambino*."

Sevinçli bir solukla ayağa fırlıyorum. "Bebeği mi oldu? Erkek mi?" Salvatore elimi daha da sert sıkıyor. "Ginevra iyi mi?"

Onu yanına çağırıyor. "Sì, sì, anne iyi. Çok güzel bir yeğeniniz var." Sonra sesindeki gururla ekliyor, "Torunum üç kilo, üç ons."

Onunla kapılar arasına bakıyorum, aniden Ginevra'yı ve bebeği görmek için yanıp tutuşuyorum.

"Kız kardeşimi görebilir miyim?" Salvatore soruyor ve Guilia kapıyı onun için açık tutuyor.

İsteksizce Salvatore'un elini bırakıyorum.

"Gelmek ister misin?" diye sorar.

"Evet, ama ben aileden değilim."

Salvatore bize bakıyor. "Tabii ki öylesiniz. Hepiniz, hadi." Guilia'nın gözleri

şaşkınlıkla açılır. "Ama-"

Sürü halinde yanından geçerken ona özür dileyen bir bakış fırlatıyorum. Beşimiz odaya doluşunca fazla yer kalmayacak ama Ginevra çok kalabalık olursak hepimize kaybolmamızı söyleyecek kadar omurgalı.

Vinicius, "Üçümüz burada bekleyeceğiz," derken Salvatore Ginevra'nın hastane odasının kapısını açar. Sen ve Chiara içeri girin."

İçeride, Ginevra yastıklara yaslanmış oturuyor, yüzü kızarmış ve yorgun ama dudaklarında bir gülümseme var. Kolları minik, uyuyan bir bebeğe sarılmıştı. Benimle Salvatore'un arasına ve bizim yanımızdan geçip diğer üç adama bakıyor. Beşimiz hakkında ne kadar şey bildiğini merak ediyorum. Son zamanlarda konuşma fırsatımız olmadı ama Salvatore ona ilişkimiz hakkında bir şeyler söylemiş olmalı.

Bize bitkin bir gülümseme veriyor. "Hepiniz içeri gelin ve onunla tanışın."

Aceleyle ilerliyorum, Salvatore'dan önce yatağa ulaşıyorum. Bebek minicik, pembe yüzlü ve mükemmel, uyurken gözleri kapalı. Ginevra başını tutuyor ve şaşkınlıkla ona bakıyor. Yatağın diğer tarafında Antonio sırtını duvara dayamış, şaşkın ama gururlu görünüyor.

Salvatore ellerini omuzlarıma koyuyor ve yüzünde orantısız bir gülümsemeyle bebeğe bakıyor. "Aferin, Ginny. O mükemmel."

"Öyle, değil mi? Onu tutmak ister misiniz?"

Gülüyor. "Sanırım Chiara sarılmak için ölüyor. Önce o gidebilir."

Ginevra'nın sıcacık bebeğini kucağıma alıyorum ve o kollarımda kıpırdanıyor. "Merhaba bebeğim," diye fısıldıyorum, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle. "Burada olduğun için çok mutluyuz."

Etrafta Salvatore'u arıyorum ve onun geri çekilip pencerenin yanında durduğunu fark ediyorum. Yeğenini yanına götürüyorum ve yakın duruyoruz, başlarımız uyuyan çocuğun üzerine eğilmiş.

"Mükemmel değil mi?"

Salvatore işaret parmağıyla bebeğin yanağını okşayarak, "Hayatımda gördüğüm en değerli şey," diye mırıldanıyor. Kollarımdaki bizim bebeğimiz olsaydı ne kadar harika olurdu. Hayatlarımız bu kadar çalkantılıyken bunu istememeliyim ama istiyorum. Bunu çok istiyorum.

Salvatore'a bakıyorum, kalbim o kadar dolu ki nefes almakta zorlanıyorum. "Sana bir şey söylemek istiyorum ama gerçekten sessiz olmalıyız. Bu sadece sen ve ben için."

"Ne oldu bebeğim?"

Parmak uçlarımda yükselip Salvatore'un yanağına bir öpücük konduruyorum, o da beni ve bebeği kollarında sabit tutuyor. "Seni seviyorum, Salvatore."

Yüzünde bir gülümseme belirir ve gözlerini kapatır. Benim güzel, güçlü, zeki erkeğim. Bastırıyor

alnımı alnıma dayadı ve fısıldadı, "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum.

"Ben de seni seviyorum."

"Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" Ginevra yataktan seslenir.

Salvatore beni öpüyor ve sonra "Chiara ona Francesco demeni emredemeyeceğimi söylüyor" diyor.

"Güzel, çünkü ona Francesco demeyeceğiz. Babamın ismi çok güzeldi ama korkunç derecede demode oldu.

Ona Camillo diyoruz."

Salvatore gülüyor ve yatağa doğru geri yürüyoruz. "Ama bu büyükbabamın adı. Daha da eski."

"Camillo yeniden moda oldu ve Antonio'nun Camillo adında favori bir amcası var, bu yüzden mükemmel."

"Merhaba Camillo," diye fısıldıyorum, bebeğin başını öperek. "Sizinle tanışmak çok güzel."

Vinicius, Cassius ve Lorenzo koridordaydı ama başımı kaldırdığımda dört adamımın da etrafımda kümелendiğini ve bana baktığını gördüm. Salvatore gurur ve sevgiyle. Vinicius şefkatle. Cassius sanki beni hamile hayal ediyormuş gibi ve Lorenzo tam bir boşlukla, ki artık bunun hiçbir şey değil çok fazla şey hissettiği anlamına geldiğini biliyorum. Salvatore ile nişanlandığımdan beri çocuk düşünmemiştim ama birden kalbim kendi bebeklerimden birini böyle kucağıma alma ihtiyacıyla sızladı.

"Hadi, Sal Amca. Sıra sende," diyorum ve bebeği dikkatle Salvatore'un kollarına bırakıyorum. Az önce birbirimize söylediğimiz *seni seviyorum sözleri* gülümsemelerimizde saklı.

"Buraya gelmek için sabırsızlanıyordun, değil mi? Çok sabırsızsın," diye mırıldanıyor Salvatore, bebeği ileri geri sallayarak. "Tıpkı Salvatore Amcan gibi."

Bir bebeği nazıkçe tutan bir adam gördüğümde içimi ısıtan ve tüylerimi diken diken eden bir şey var. Salvatore ve Camillo'nun görüntüsü beni kalbimden vuruyor.

Vinicius gülümseyerek öne çıkar. "Bebekleri severim. Alabilir miyim?" Camillo'yu Salvatore'den alır ve yeterince büyüdüğünde ona bir çocuğun bilmesi gereken her şeyi öğreteceğine söz verir.

"Uçurtma nasıl uçurulur ve lastik nasıl değiştirilir?" Eğlenen bir gülümsemeyle soruyorum. Daha çok kilit açma ve kartlarda hile yapma gibi.

Vinicius bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Başka ne var, kedici?"

Camillo'yu Cassius'a verir, o da bebeğe sert bir bakış atar. "*Bambino*, annene karşı iyi ve saygılı ol ve Cassius amcan gibi büyük ve güçlü büyü." Sonra gülümser ve bebeğin başını öper. "*Bravo ragazzo*." *Aferin oğluma*.

Lorenzo yanına gelir ve bebeğe uzanır. Ginevra yataktan boğuk bir ses çıkarır.

Lorenzo'nun gözlerinin arkasında bir duvar yıkılıyor ve kollarını indirip geri adım atıyor. İkisinin arasına bakıyorum. "Ginevra? Lorenzo bebeği tutabilir mi?"

"Merak etme prenses," diye mırıldanıyor Lorenzo.

Herkes ne diyeceğini bilemeden bakışırken garip bir sessizlik uzar.

Ginevra Lorenzo ile benim aramda gidip geliyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış.

"Ona prenses mi diyorsun?" diye soruyor.

"Evet. Ne olmuş ona?"

Bacaklarını örten battaniyeyle oynuyor. "Bu senin yapacağın bir şey gibi görünmüyor." "Ginevra, beni tanımıyorsun."

Keşke Ginevra benim gördüğüm Lorenzo'yu görebilseydi. O, insanlara zarar vermekten hoşlanan tehlikeli dövme bir gangster değil. Vücudunu kaplayan dövmeler kız kardeşine bir övgüdür ve o da birçok kişiyi kurtarır.

aldığı gibi yaşar.

"Sanırım, ama biz de yabancı değiliz," diye belirtiyor Ginevra. "En son ne zaman aynı odada olduğumuzu hatırlıyor musun?"

Lorenzo bir Salvatore'a bir de kız kardeşine bakar, çenesi gergindir. "Evet. Napoli'den yeni döndün. On iki yaşında filandın."

"On üç. Evimize kan kokarak ve yırtık kot pantolon giyerek geldin. Deli gibi görünüyordun. Sanırım sarhoştun."

Bu, Ginevra'nın Kara Orkide Cinayetleri'nden hemen sonra Coldlake'e döndüğü zaman olmalı.

"Doğru gibi görünüyor. O zamanlar aylarca sarhoştum."

"Sen ve Salvatore iş konuşuyordunuz ve ben de yalnız olduğum ve korktuğum için onun etrafında takılıyordum. Gözünün önünden defolup gitmem için bana kükredin. Ben sadece bir çocuktum. Çocuklardan pek hoşlandığını sanmıyorum."

Lorenzo ellerini ceplerine sokup omuz silkiyor, gözleri soğuyor ve onun bakışlarından kaçıyor. Dışarı fırlamasına saniyeler kaldı.

Yanına gidip elimi koluna koyuyorum. "Bunun doğru olmadığını biliyorum. O gün bir şeye mi üzüldün?"

"Bana hatırlamak istemediğim birini hatırlattı."

Salvatore kız kardeşine baktı ve yumuşak bir sesle, "Ophelia'ya çok benziyor," dedi. "O gün sen de tıpkı onun gibi sarı giyyordun. Videoda," diye bitirdi.

Ginevra'nın güvensiz ifadesi önce şaşkınlığa, sonra da üzüntüye dönüşür. "Oh, ben asla..." Yutkunuyor. "Biliyordum. Detayları yani. Salvatore bana onun için ne yaptığını anlattı."

Ginevra'nın onu anladığını fark edince Lorenzo'nun omuzlarındaki gerginlik kaybolur. O videoları kahraman olmak için ya da sendikanın iyiliği için izlememişti. Onları kız kardeşleri için izledi, katilin kimliğini ona söyleyebilecek ipuçlarını aradı.

Ama işe yaramadı. Lorenzo'nun başına gelen tek şey, o günden beri peşini bırakmayan dehşet dolu bir kafa oldu. "Gördüğün her şeyi nasıl atlattın? Sanırım artık sarhoş değilsin."

Lorenzo sonunda onun gözleriyle buluşur. "Bu benim işim."

Ginevra ona belli belirsiz bir gülümseme verir. "Elbette, özür dilerim. Lütfen bebeği tut Lorenzo. Onun için de bir amca gibi olacaksın."

Cassius bebeğe bakan Lorenzo'nun yanına gider, yüzündeki öfke erimektedir. Camillo'yu Cassius'tan alır ve dövme kollarının arasına alır. İşaret parmağıyla bebeğin eline dokunduğunda, Camillo minik elini Lorenzo'nun parmağına doluyor.

"Güçlü küçük piç kurusu," diye mırıldanıyor, sarı saçları gözlerine düşüyor. Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Al bakalım. Onu geri alsan iyi olur, Sal Amca."

Salvatore bebeği kabul ediyor ve ben Lorenzo'nun elini tutup Ginevra'ya dönüyorum. "Dördümüz bekleme odasında olacağız. Salvatore, yeğenini doyurduktan sonra gel ve bizi bul."

Koridorda yürürken Vinicius diğer elimi tutuyor. "Söylemem gerek, bebeği tutarken çok güzel görünüyordun."

"Ve hepiniz gülünç derecede seksi görünüyordunuz." Doğru kelime bu mu? Erkekler bebek tutarken seksi görünebilir mi?

Görünüşe göre, erkeklerim yapabiliyor çünkü aniden hepsine dokunmak için can atıyorum.

Vinicius, Cassius ve ben sert plastik koltuklara otururken Lorenzo hepimize kahve almak için kafeteryayı bulmaya gidiyor. Duvara monte edilmiş bir televizyon, yerel bir haber kanalına ayarlanmış. İki sunucunun yaklaşan seçimleri tartıştığını fark edince irkiliyorum. Ekranda babam ve Christian Galloway'in resimleri beliriyor.

Dikkatimi ekranın alt kısmına yapıştırılmış manşet çekiyor. HIRİSTİYAN

GALLOWAY CESET SEKS SKANDALINDA.

Cassius benimle birlikte haberleri izliyor ve ben onun kolunu tutuyorum. "Doğru mu okuyorum?"

Yavaşça başını sallıyor, onun da benim kadar kafası karışmış gibi görünüyor. İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve konuşulanları duyabilmek için ekrana yaklaşıyoruz.

"...Christian Galloway'in patolog olarak çalıştığı sırada bir cesetle cinsel ilişkiye girdiğine dair internette yer alan iddialar. Galloway ile birlikte patolog olarak çalışan bir personel ile konuştuk."

Yayına eklenen bir video görüntüsünde kırklı yaşlarının sonlarında bir kadının yüzünde sıkıntılı bir ifade görülüyor. "Bay Galloway beni ürkütürdü ve sürekli geç saatlere kadar çalışırdı."

Etrafta kimse yokken kesinlikle cesetlere erişimi vardı."

Yayın sunuculara geri dönüyor. "Adının açıklanmasını istemeyen bir başka tanık, Galloway'in tıp öğrencisi olduğu günlerde bir Nisan şakası için bir cesedi kaba bir kukla olarak kullandığı bir olayı hatırlattı."

İkinci sunucu şöyle yanıtlıyor: "İlk anketler görevdeki belediye başkanının rahat bir farkla önde olduğunu gösteriyor."

Bu skandal Christian Galloway'in belediye başkanlığı umutlarını sonsuza dek bitirebilir."

Vinicius alçak sesle ıslık çalar ve başını sallıyor. "Umarım Galloway belediye başkanının ofisi için mobilya sipariş etmemiştir. Belediye başkanlığına adaylığını koymadan önce patolog muydu?"

Başımı salladım. "Yıllar önce. Sonra hukuk okudu ve adli tabip oldu, son zamanlarda da belediye başkanlığı için yarışıyor."

Şimdi düşünüyorum da, sendikanın kız kardeşlerinin öldürüldüğü yıl adli tabip o olacaktı. İçimi bir burukluk kaplıyor. Sanırım Coldlake'teki diğer tüm yetkililer gibi o da kadınlar için adaleti sağlamak adına mümkün olduğunca az şey yaptı.

Sandalyeme geri döndüğümde Lorenzo'nun elinde kahveyle döndüğünü ve yayının sonunu izlediğini görüyorum. Christian Galloway'in bir cesetle oynadığını, daha da kötüsü bir cesetle seks yaptığını hayal etmeye çalışıyorum ama zihnimdeki görüntüler çok korkunç.

"Lorenzo, üniversite laboratuvarlarında cesetler üzerinde çalışmış olmalısın. Şaka yapan öğrenciler gördün mü?"

Diğer ikisine kahve uzatıyor ve bana bir latte uzatıyor. "Oh, evet. Cesetlerin etrafında olmak çok garip. Öğrenciler stres atmanın yollarını buluyor."

"Cesetlerle şaka mı yaptınız?"

Mizahsız bir kahkaha atıyor. "Ben mi prenses? Pazartesiden cumaya kadar cesetleri kesiyordum. Hafta sonları ise onları yapıyordum. Sinirimi atmak için şakaya ihtiyacım yoktu." Kahvesiyle televizyonu işaret ediyor. "Bir insan neden politikaya atılır, aklım almıyor. Nankör bir iş ve tüm özel hayatınız herkesin görebileceği şekilde ortaya saçılıyor."

"İnsanlar güç istiyor," diye yanıtlıyorum kahvemden bir yudum alarak. Haberler Galloway'in cesetlerle şaka yapmasından nekrofiliye doğrudan bir çizgi çiziyor gibi görünüyor. Lorenzo, bir tıp öğrencisinin cesetlerle uğraşmasının haber sunucularının bahsettiği gibi dumanı tüten bir silah olmadığını söylüyor ama Lorenzo'nun neyin normal olduğuna dair fikri, diğer insanların neyin normal olduğuna dair fikri olmayabilir.

Vinicius dirseğiyle beni dürtüyor. "Bak. Adli tabip Weirdo'yla röportaj yapılıyor."

"Asılsız söylentilerle ilgili aşağılayıcı sorulara cevap vermeyeceğim. Bu şehirde işledikleri suçların hesabını vermemiş gerçek suçlular var." Christian Galloway'in dudaklarından tükürükler saçılıyor ve gözlerinde çılgın bir ifade var. "Özellikle dört adamın kökünün kazınması ve cezalandırılması gerekiyor."

Lorenzo televizyona parmak sallıyor.

"Kendini toparlaması lazım," diye mırıldandı Cassius ve sonra bana döndü. "Her zaman böyle dengesiz midir?"

Birlikte, Galloway'in daha fazla atıp tutmasını izliyoruz. Söylentiler mi onu uçurumun kenarına itti, yoksa hakkındaki gerçek nihayet ortaya çıktığı için mi?

"Gördüğüm kadarıyla hayır. Sanırım aklını kaçırıyor."

Vinicius, "Onun gibi bir rakiple Belediye Başkanı Romano kolay bir zafer kazanacak," diyor.

Kalbim sıkışıyor. Babam için bir terim daha. Bir katil için daha fazla güç ve Coldlake'teki herkesin hayranlığı.

Chiara

S Hastaneden çıkıp arabalara doğru ilerlerken Alvatore sırtıyor. Salvatore Amca olmak onun adımlarını hızlandırdı ve ben de babamla ilgili kasvetli düşünceler yerine yeni bir bebeğin getirdiği mutluluğa odaklanmaya çalışıyorum.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor Salvatore, Maserati'sinin yanında dururken beni kollarına çekiyor. "Günün geri kalanında o bebeği tuttuğunu düşüneceğim." Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor ve beni oradan öpüyor. "Ve söylediklerini hatırlayacağım."

Seni seviyorum.

Kalbim mutlulukla doluyor. Bunlar, etrafımızda kopan fırtınanın ortasında adamlarımın kollarında güvende olduğum, değer verdiğim anlar.

Lorenzo Mercedes'ine doğru ilerlerken, "Öfkeli bebek hormonlarını kontrol altına al ve şu lanet arabaya bin," diyor. "Yapacak işlerimiz var."

"Ben mi?" diye ciyaklıyorum.

"Sen değil. Sal Amca."

Salvatore sırtıyor ve bana son bir öpücük veriyor. "Lorenzo ve benim takip etmemiz gereken bir ipucu var. Muhtemelen De Luca olmayacak ama kontrol edeceğiz. Sonra görüşürüz, bebeğim."

Önce ikisi gidiyor, sonra Cassius'la ben biniyorum ve Vinicius'un arabasını takip ederek yerleşkeye geri dönüyoruz. Cassius arabayı sürerken yoğun ve sessiz bir ruh hali içinde, ara sıra uzanıp kocaman eliyle kalçamı sıkıyor.

Yeraltı garajında arabalardan inerken Vinicius sesleniyor: "Cephaneliği düzenleyip nelerin yeniden stoklanması gerektiğine bakacağım."

"Elbette," diye arkasından sesleniyor Cassius, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Yavaşça bana doğru ilerliyor. "Cassius, iyi misin? Bir şey için mi endişeleniyorsun?"

Kolları bana dolanıyor ve beni sertçe kendine doğru çekiyor. Ereksiyonunun kalın çubuğu karnıma bastırıyor. Oh, endişelenmiyorum.

Cehennem gibi azgın.

Bir saat boyunca kaslı kollarında bir bebeği kucaklayan adamımı izledikten sonra, ben de tahrik olmuş hissediyorum. Cassius beni sertçe öpüyor, dudaklarımı dudaklarıyla ayırıyor.

Vinicius'un iğrenç kırmızı Lamborghini Aventador'u Cassius'un SUV'unun yanına park etmiş. Cassius beni döndürüyor

ve beni kaputun üzerinden itiyor, kırım havada. Yumuşak bir gümbürtüyle metalin üzerine düşüyorum. "Eğer bunu bozarsak Vinicius çok kızar."

"Ona yeni bir tane alacağım," diyor Cassius, daha çok kotumu çıkarmak, iç çamaşırımı aşağı çekmek ve bacaklarımı tam olarak açmakla ilgileniyor. Topuklarının üzerine çöküyor ve klitorisinden kıcıma kadar her yerimi uzun uzun yalıyor.

"Cassius." Parmaklarım sıcak araba kaputunun üzerinde kıvrılıyor ve gözlerim mutlulukla kapanıyor.

Israrcı dili beni tekrar okşuyor ve parmakları beni açıyor. Ayağa kalkıp kıyafetlerimin geri kalanını çıkarmadan önce dilini içime soktuğunu hissediyorum.

Lorenzo'nun beton bodrumunda çıplak olmak pek rahat bir yer değil ama Cassius'un elleri üzerimdeyken en ufak bir üşüme hissetmiyorum. Fermuarımı açtığını hissediyorum ve kalın sikini içime sokmadan önce girişime dayıyor. İçime girmesinin ani şokuyla irkildim.

Cassius zevkle inliyor ve yavaş, güçlü bir ritimle itiyor. "Son bir saattir düşünebildiğim tek şey bu. Amin cennet gibi."

Bana yaptığı şeyin içinde kayboldum. O kadar kaybolmuşum ki ayak bileğimde bir el hissettiğimde gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

Vinicius yanımda diz çöküyor ve çıplak ayaklarımı kırmızı topuklu ayakkabıların içine sokuyor. "Mükemmel, Vinicius," diyor Cassius takdirle.

Vinicius eğildi ve bana bir öpücük verdi. "Eğer arabamın kaputunda becerileceksen, kedicik, bunu olabildiğince korkunç yapalım." Pırıl pırıl bakışları üzerimde geziniyor. "Bu çok ateşli. Herkes bunu görmeli."

Telefonunu çıkardı. Bir arama sesi duyuyorum ve sonra Lorenzo soruyor, "Ne oldu? Ben sürüyorum."

"Yok bir şey. Sadece merhaba diyorum," diyor Vinicius, Cassius ve ben görüntülü görüşmesinin arka planında olacak şekilde kendini konumlandırarak. Cassius'un elleri belimi tutuyor ve beni becermeye niyetli.

Salvatore de cevap verdi ve "Vinicius, ne yapıyorsun- bekle, arkanda ne oluyor?" derken dikkati dağılmış gibiydi.

Lorenzo çok farklı bir tonda, "Vay anasını," diyor.

"Herkes izliyor mu?" Cassius, vuruş ritmini hiç bozmadan soruyor.

Vinicius ona "Görebiliyorlar," diyor ve kamerayı vücudumun aşağısına doğru çeviriyor. "Lanet arabamı çarpacağım," diyor Lorenzo.

Seni seviyorum dediğimde dur işaretine nasıl çarptığını hatırlayarak, "Lütfen dikkatli ol Lorenzo" diye sesleniyorum.

"Kenara çekiyorum," diyor Salvatore.

"Herkes dinlesin. Söyleyeceklerim var," diye homurdandı Cassius.

İçimdeki o tatlı noktaya vurduğunda inliyorum. Şu an tek istediğim boşalmakken bir grup toplantısı için uygun bir zaman değil.

"Çekileceğimiz konusunda nasıl anlaştığımızı hatırlıyor musun?" Cassius soruyor. "O iş bitti." Gözlerimi açtım. Bekle, ne?

"Hiç sevmedim. Bir Ferragamo dışarı çekilmez." Büyük eli kıcımı sıkıyor. "*Bambina*, sen bizimsin, seni hamile istiyorum ve şimdi başlıyoruz. Bu saçmalığa neden karar verdiğimizizi bile hatırlamıyorum."

Vinicius'un gülümsemesi şeytani. "Çekiliyorduk çünkü Salvatore'nin Chiara'yla evlenme ihtimali vardı. Başka bir adamın nişanlısıyla uğraşmamak kibarlıktır."

"O artık benim nişanlım değil," diyor Salvatore sinsi bir sesle. "O hepimize ait."

Cassius sikini kararlı bir şekilde bana vuruyor. Onlara hepimizin

Bunu yetişkinler gibi konuşun. Düzgün, düşünceli bir karar vermek. Ama beynimin konuşamayan, mantık yürütemeyen ilkel, kertenkele kısmı Cassius'un fikrini *seviyor* ve tek istediğim içime giren devasa adamın bana nasıl bir erkek olduğunu göstermesi.

"Cassius," diye inliyorum, topuklu ayakkabılarımı betona dayayıp başımı çevirerek Vinicius'un tuttuğu kameraya bakıyorum. Diğerleri izlerken kameraya gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Siktir, evet." Lorenzo'nun sesi gergin ve aceleci. "Yükünü onun tatlı amına boşalt."

Cassius beni daha sıkı kavlıyor ve bırakmıyor. "Başından beri yapmak istediğim gibi seni doldururken orada kalacaksın, *bambina*."

Cassius derinden inlerken Vinicius seksimizi yayınlamaya devam ediyor, daha derine iterken ritmi tekliyor ve doruğa ulaştığında bağıyor. Ayaklarımı yere basıyorum ve başımı arkaya atıyorum. İşte özlediğim şey buydu. İçimde bittiklerini hissetmenin verdiği tatmin.

Şaşkın bir sessizlik olur. Sonra Salvatore nefes alır, "Evet, bebek yapıyoruz." Vinicius, "Gitmem gerek," der ve telefonu kapatır.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup etrafıma bakıyorum. Vinicius arkamda ilerlerken gömleğini çıkarıyor. Kalçalarımı tutarken yanakları kıpkırmızı kesiliyor.

"Benim sıram, kedicik."

"Ne-" Vinicius sikini kavrayıp uzunluğunu eve doğru iterken sorum bir zevk nefesinde kayboldu. Cassius beni becerirken içimde bastırılmış olan orgazm aniden birleşiyor ve patlıyor.

"Cassius'la dolusun. Sen de beni istiyor musun, kedicik? İçine daha fazla boşalmak ister misin?"

Bu soru tüm duyarlılığımı kaybetmeme neden oluyor. "Evet. Hepinizi."

Cassius iki elini arabanın kaputuna dayamış, beni izlerken zor nefes alıyor. "Strife'taki o şerefsizler seni bizden alabileceklerini sandılar ama sen bizimsin, *bambina*. Ne kadar bizim olduğunu hissediyor musun?"

Uzaktan bir gıcırdama sesi geliyor ve bir an sonra Lorenzo'nun 4WD'si garaja giriyor ve lastik gıcırtısıyla duruyor. Ön koltuktan fırlıyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

"Duyduğuma göre bebek yapıyormuşuz," diyor hınzır bir sırıtışla, tişörtünü çıkarıp kot pantolonunu indirirken. Sıranın kendisine gelmesini beklerken elini avuçlarının arasına alıyor.

Vinicius itmeye devam ederken bir elini sırtımda gezdiriyor. "Senin için ne kadar istekli olduğunu görüyor musun, kedicik? Lorenzo, amından sular fişkırıyor. Çok ıslak ve şimdiden dölle dolu."

Lorenzo'nun siki tam görüş alanımda, kendini aşağı yukarı okşuyor. "Onu duyabiliyorum. Acele edin, sıramı istiyorum."

"Ben bir...ah." *Bir lunapark gezintisi* diyecektim ama Vinicius hızını artırdı ve o mükemmel noktaya ulaştı. O kadar tahrik oldum ki doğru düzgün düşünemiyorum.

"İçindeki bebeğimizle bizim olduğunu herkes bilecek, yavru kedi. Şişmiş karnınla sana bakacağız ve hepimizin seni doğurduğu bu anı hatırlayacağız, birbiri ardına ve sen bizimle doluydun."

Cassius ve Lorenzo arabanın kaputuna yayılmış bana bakıyorlar. Salvatore nerede? Onun da burada olması gerekiyor.

Vinicius bir elini karnımın altına kaydırıyor ve beni sertçe kavlıyor. "Sikimin içine girip çıktığını hissedebiliyorum," diyor sesi titreyerek. "Bu çok ateşli. Yapacağım..." İnliyor ve boşalırken ağırlığını bana veriyor.

Yavaşça ve dikkatlice çekiyor. Amımın ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum ve Vinicius parmaklarıyla döllerini tekrar içime itiyor. "Bir damlasını bile boşa harcayamam."

"Hiçbirini ziyan etmeyeceğimizden emin olacağım. Kenara çekil." Lorenzo sikinin ucuyla amımı tikiyor

ama orada kalır. "Eğer derine itersem, döllerini etrafımdan sızacak. Ne büyük kayıp. Keşke hepimiz aynı anda içine boşalabilsek prenses. Seni bizimle dolu istiyorum."

Cassius çenemi tutuyor, kara gözleri parlıyor. "Dolu. Devam et ve güzel kızımızı patlayana kadar becer."

Lorenzo içime gömülürken inliyor. "İnanılmaz hissediyorsun. Zaten sırsıklam ve bitkin olduğunda bunu sevdiğimi biliyorsun. Bu başka bir şey."

"Dağınık amımı seviyor musun Lorenzo?"

"Dağınık amını ve sürtük topuklarını seviyorum," diyor sertçe, sert ve derin vuruşlarla beni dövüyor. "Seni en başından beri böyle becermeliydik. Seni kilisede, beyaz gelinliğin içinde, tüm o düğün davetlilerinin önünde becermeliydim. Benim kadını. *Bizim kadını.*"

Sözlerini bitirdiğinde bir araba motorunun gürültüsü duyulur ve Salvatore Maserati'siyle gelir.

Lorenzo tembel bir kahkahayla başını arkaya eğiyor ve sikini yavaşça içimden çıkarıyor. "Tam zamanında."

Orada kal prenses, gitmen gereken bir adam var."

Salvatore önce diğerlerine sonra da bana bakıyor, yüzünde vahşi bir ifade var. Kendimi yukarı itiyorum.

Bir arabanın kaputu, bırakın dört erkeği, bir erkekle bile seks yapmak için muhtemelen en az rahat yerdir.

Salvatore bir elini sırtıma koyuyor ve beni tekrar aşağı itiyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Burada yarım düzine yatak var," diyorum omzumun üzerinden.

"Bebeğim, bir Lamborghini'nin kaputunun üzerinde kırmızı topuklularla kıcını kaldırıyorsun. Bu fırsatı kaçırdığımı mı düşünüyorsun? Şimdi ben seni hamile bırakırken kıpırdama."

Fermuarını indirdiğini ve sikinin başının kıvrımlarımın arasından kaydığını hissettiğimde içimden lezzetli bir sızı geçiyor.

"Kahretsin, kalçalarından aşağı damlıyor ve bu sana hala yetmiyor, değil mi?"

"Kimin olduğu konusunda bahse giriyor muyuz?" Vinicius soruyor.

"Mavi gözler ve sarı saçlar onu benim yapacak," diyor Lorenzo zevkle.

Salvatore, "Mavi gözler ve sarı saçlar sadece annesine çekmiş demektir," diyor ve içime öyle sert ve hızlı giriyor ki çığlık atıyorum.

"Benim olup olmadığını hemen anlarız," diyor Cassius, ses tonu kendini beğenmiş. "Ferragamo rengi çok belirgin."

"Hepiniz zaten hamileymişim gibi konuşuyorsunuz," diye belirtiyorum.

Salvatore parmaklarını sırtımda gezdiriyor ve sonra elini *kıçıma* bir şaplak atıyor. "Öyle olana kadar seni böyle sikeceğiz."

Lorenzo arabanın kaputuna yaslanıyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi prenses? Hepimiz seni beceriyoruz, kadınımla sıramızı almak için sabırsızlanıyoruz. Daha önce rekabetçi olduğumuzu düşündüysen, ne kadar şiddetli rekabet ettiğimizi öğrenmek üzeresin."

Salvatore'un nefes alış verişleri gittikçe zorlaşıyor ve parmakları kalçalarıma batıyor. İticileri sertleşiyor ve derinleşiyor, tekrar içime girmeden önce zar zor çekiliyor. Dünyam altın rengine dönerken gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve boşalırken onun sikinin üzerinde kasılıyorum.

Salvatore elini arabanın kaputuna vuruyor ve bir an sonra işini bitirirken kalçalarını içime pompalıyor.

"Tanrı aşkına, Salvatore," diyor Vinicius. "Arabama dikkat et."

"Sen lanet arabana bak. Ben de Chiara'yı amı döllerimizle doluyken izliyorum." Çekiliyor ve parmaklarıyla beni açıyor ve sonra inliyor. "Oh, evet, bebeğim. İhtiyacım olan şey bu. Bunu görüyor musunuz?"

Hepsi bana bakmak için etrafına toplandığında yüzüm kıpkırmızı oluyor, bacaklarım ayrılıyor ve

kıçım havaya kalkıyor.

"Mükemmel, *bambina*," diye mırıldandı Cassius. "Kedicik, hiç bu kadar ateşli görünmemiştin."

Salvatore kalkmama yardım ediyor ve sonra beni Lamborghini'nin üzerine, kalçalarının arasına oturtuyor, çenemi tutarken gözlerini hınzır bir gülümseme aydınlatıyor.

"Babacık için bir öpücüğe ne dersin?" Salvatore ağzını benimkinin üzerine eğiyor ve beni derinden öpüyor. Meme uçlarımı okşuyor, tişörtünü pantolonunun içine sokuyor ve bana göz kırpmıyor. "İşinin başına dön. Dinlen. İyi bir akşam yemeği ye."

Onu ve Lorenzo'yu gitmeye hazırlanırken izliyorum, içimi bir endişe kaplıyor. Onların gidişini izlemeye alışkınım ama hamile olup içlerinden birini kaybetme düşüncesi hayal edebileceğim en kötü şey.

"Güvende olun. Lütfen dikkatli olun."

"Bulacağız. Merak etme bebeğim, biz sadece De Luca'yı arıyoruz," diye beni temin ediyor Salvatore, saçlarını yüzümden geriye doğru düzelterek.

Lorenzo 4WD'sinin kapısını çarparak kapatır ve kükreyerek garajdan çıkarken, "Sonra da o lanet tırnaklarını sökeceğiz," diye homurdanır.

"Lütfen Bay De Luca'ya işkence etmeyin," diyorum Salvatore'a. "O ve Nicole babam tarafından kullanıldı. Burada asıl suçlu babam."

"Ona zarar vermeyeceğiz. Lorenzo sadece sinirli." Beni tekrar öpüyor ve arabasına doğru gidiyor. "Kendine iyi bak. Lorenzo ve ben saatlerce dönmeyeceğiz, o yüzden bekleme."

Kendime bakıyorum, yüksek topuklu ayakkabılar, göğüslerim ve dizlerimdeki kırmızı baskı izleri dışında çıplak. Kalçalarım kaygan ve parlak. Saçlarım birbirine karışmış.

Vinicius ensemi avuçluyor, bana bakarken gözleri parlıyor. "Şu haline bir bak." "Berbat durumdayım."

"Evet. Harika bir karmaşa." Beni kollarına alıp yukarı taşıyor, yüzündeki gülümsemeyi silemiyor.

"Birileri mutlu," diyorum kollarımı boynuna dolayarak.

Beni duşta ayaklarımın üzerine yatırıyor, soyunuyor ve sıcak suyun altında bana katılıyor. Gülümsemesi hülyalı bir hal aldı. "Biliyor musun? Ben mutluyum. Bebek sahibi olmaya çalışmak heyecan verici. Bu yeni ve hep birlikte yapabileceğimiz bir şey. Heyecanlı mısın, kedicik?"

Hamile olduğumu hayal ederek saçlarımı yavaşça yıkıyorum. Kendi bebeğimi kucağıma alabileceğim anı hayal ediyorum. Adamlarımın bebeğimizi tutuşunu. Bu tatlılık gerçekten bizim olabilir mi? "Aklım hala bu fikre alışmadı ama heyecanlıyım."

"Buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim."

"Bu kadar çabuk mu yani?"

Başını sallıyor. "Hiç. Salvatore çocuk istiyor ama Cassius asla öyle ya da böyle demedi. Bir şeyi ya tamamen destekliyor ya da tamamen karşı çıkıyor ve ben hangisinin olacağını asla tahmin edemiyorum. Lorenzo da o kadar farklı değil."

"Ya sen?"

"Öyle ya da böyle kararımı hiç vermedim. Sonra seninle tanıştık ve bu bana doğru geliyor. Diğerleri de aynı şekilde hissediyor. Doğru hissettiriyor çünkü o sensin."

Yüzüme keyifli bir gülümseme yayılıyor. "Gerçekten mi? Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

"Çocuklarımızın annesi için istediğimiz kişi sensin. Tatlı, sevgi dolu ve onları her ne pahasına olursa olsun koruyacak biri. Onlara isteyebilecekleri tüm sevgiyi ve daha fazlasını vereceğini ve onları zarar görmekten korumak için bir dişi kaplan gibi savaşağını biliyorum."

Ellerimi beline doluyorum ve ona bakıyorum. "Bunların hepsi doğru, ama başka bir nedeni daha var,

"Ne oldu?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Çünkü seni seviyorum."

Gözleri parlıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Öyle mi?"

"Sen benim kendimi harika hissetmemi sağlayan güzel, zeki erkeğimsin."

"Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey." Gülümsemesi soluyor ama gözleri her zamanki gibi ıslık ıslık. "Ben de seni seviyorum, kedicik. Sadece kim olduğun için değil, hepimiz için yaptıkların için. Dokuz uzun yıl boyunca seni bekledik. Bizi bir gün daha bekletmediğin için teşekkür ederiz."

Akan suyun altında beni öpüyor, kolları beni sarıyor. Beni buldular ve asla yanlarından ayrılmayacağım.

Duştan birlikte çıktık ve kurulandık. Yatak odamda havluyla saçlarını ovarken telefonuna bakıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kendi telefonumun mesajlarla aydınlandığını görüyorum ve kilidini açmak için elime alıyorum. Salvatore grup sohbetine mesaj atmış, *Üzgünüm Vinicius. Sanırım arabana yumruk atarken ezdim.*

Vinicius kapıya doğru yönelir ve "Ne?" diye sorar.

Salvatore kaputunda karikatürize edilmiş bir örs olan kırmızı bir Lamborghini resmi gönderiyor. Lorenzo ve Cassius kahkahalar ve emojilerle cevap veriyor ve ben de kıkırdamamı bastırıyorum.

Vinicius "Oh, haha" diye cevap veriyor ve telefonunu yatağın üzerine fırlatıyor. "Neden sırtıyorsun, kedicik?"

Hâlâ hamile kalma fikrine alışmaya çalışıyorum ve korumaları gereken bir bebekleri olursa onlar için daha da endişeleneceğim ama şu anda dört güzel adama aşık olmaktan başka bir şey hissetmiyorum.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Sadece gelecekteki çocuklarımla babaları bir avuç koca çocuk."

Lorenzo

I Chiara'nın birkaç saat önce grup sohbetine gönderdiği mesaja bakın. *Hepinizi seviyorum.*
O bizi seviyor.
Hepimizi
seviyor.

Kime ilk, kime son söylediğini bilmiyorum ama umurumda olmadığını ve öğrenmekle de ilgilenmediğimi fark edince şaşıyorum. Chiara'nın sözleri göğsümde sıcak bir ağırlık oluşturuyor. O beni seviyor.

O *bizi* seviyor.

Ginevra bebeği doğuralı bir hafta oldu ve hepimiz Chiara'yı Vinicius'un arabasının üzerinde becerdik. Her fırsatta elimi Chiara'nın karnında gezdiriyor, karnını hissediyorum. Diğerleri de yapıyor. Hissedecek bir şey yok ama yakında olacak. Muhtemelen henüz hamile değil ama oradayız.

Aslında, umarım henüz hamile değildir çünkü onu bu şekilde almak o kadar ateşli ki neredeyse bitmesini istemiyorum.

Herkes aniden sekse kafayı taktı. Normalden bile fazla. Diğerleri gecenin rastgele saatlerinde yerleşkeye gelmeye devam ediyor. Kapının gıcırdayarak açıldığını, koridordan gelen ayak seslerini ve Chiara'nın yatak odasının kapısının açılıp kapanma sesini duyuyorum.

Yerleşmeleri için onlara birkaç dakika veriyorum, sonra sessizce Chiara'nın kapısını açıyorum ve gösterinin tadını çıkarıyorum. Salvatore onu öpebilmek için sırt üstü yatmasını seviyor. Cassius onu üstte seviyor, elleri göğüslerini avuçlarken içine doğru itiyor. Vinicius onu arkadan tercih ediyor, böylece aynada onu becerirken kendini izleyebiliyor. Kimse onun memelerinde, elinde bitirmiyor ya da çekip çıkarmıyor. Bu adamların bir görevi var.

Chiara'nın uykusunun her gece bölünmesinin üzerinden iki hafta geçtikten sonra, mutfak tezgahımda oturmuş sabah kahvesini yudumlarken esniyor. Gözlerinin altında gölgeler var ve bitkin görünüyor.

"Gece boyunca uyumak istiyorsan bana söyle, ben de ön kapıyı kilitleyeyim."

Gözlerini ovuşturuyor ve tekrar esniyor. "Hepsinin buraya geleceğini biliyor musun?" "Prenses, ben izliyorum."

"Öyle mi? Lorenzo, seni büyük sapık. Nasıl oluyor da diğerleri gibi odama girmiyorsun?" Chiara ovalamayayı bıraktı ve kaşlarını çatı. "Düşündüm de, bir haftadan fazladır seks yapmıyoruz. Neden?"

Kendimce sebeplerim var. "Şu anda hayatında daha fazla sike ihtiyacın var mı? Sikle dolup taşıyor musun?"

Chiara gülüyor. "Tanrım. Çok fazla penis var. Ama tanıdığım ve sevdiğim rekabetçi adama ne oldu?"

Ona hınzırca bir gülümseme veriyorum. "Döngünüzü yazdım. Üç gün daha doğurgan değilsin."

Birden kahvesi boğazında kaldı. "Aman Tanrım, döngümü mü izliyorsun? Bunu bilmiyordum bile."

Yanına gidip dudağındaki süt köpüğünü siliyorum ve ona yaklaşıyorum. Böyle bir şeyi şansa bırakacağımı mı sanıyor? "Tabii ki bırakacağım. Takvimimde günleri daire içine alıyorum. Bil bakalım ne oldu? Doğurgan olduğun zaman, kapı o gün kilitli olacak. Ve ertesi gün. Ve ondan sonraki gün. Geceleri de kilitli olacak. Kimse girip çıkamayacak, buna sen de dahilsin."

Kaşları alnına doğru kayıyor. "Ne?"

Gülümsüyorum ve başparmağımı alt dudağına sürüyorum. Prensesim, üç gün boyunca tamamen benim olacak ve ben onu hamile bırakan kişinin ben olduğumdan emin olana kadar onu anlamsızca becereceğim. Sabırsızlanıyorum.

"Diğer üçü geldiğinde ve içeri giremediğinde ne olacak?"

"Bunun için ağlayabilirler. Yatağında olacaksın, telefonun kapalı olacak, sikime boşalacaksın. Coldlake'in en güvenli evinde boşuna yaşamıyorum."

Bana eğlenen bir gülümseme veriyor. "Bunun çeteleri dışarıda tutmak için olduğunu sanıyordum, belediye başkanının kızını huzur içinde hamile bırakabilmen için değil."

"Beni bilirsin. Her zaman ileriye düşünürüm." Ağzımı onunkine bastırıyorum ve dilimle dudaklarını ayırıyorum. Öpücüklerimin arasında mırıldanıyorum: "Beni ispiyonlayıp planlarımı mahvedecek misin prenses?"

"Ne planı? Ben bir şey duymadım."

Yumuşakça gülüyorum ve onu tekrar öpüyorum. Kollarını belime dolayıp göğüslerini göğsüme bastırıyor ve ben kot pantolonumun içinde sertleşmiş çeliğe dönüyorum. Hâlâ azgın olamaz. Eğer şimdi sevişirsek, onu hamile bırakmak için en iyi durumda olmayacağım.

"Bana seks bakışları atmayı kes. Planlarımı mahvetmeyeceğini sanıyordum."

"Sadece seni özledim Lorenzo," diye mırıldanıyor, enseme okşayarak.

Kadınımın seks teklifini geri çevireceğimi hiç düşünmemiştim. Kadınımın seksini geri çevirmek istemiyorum. Kalçalarını kalçalarımın sarmak ve onu buzdolabına karşı becermek istiyorum.

"Ah, Tanrım. Aşağıda ilgilenmem gereken bir hastam var. Lasher'ın spor salonundaki dövüşçülerden biri bar kavgasına karıştı ve iyileşene kadar onu polislerden saklıyorum." Strife'in adamları Lasher'ı ya da onunla ilişkili herhangi birini tedavi etmemden hoşlanmıyor ama Strife'in adamları kışlarına soksunlar.

"Ama Lorenzo," diye tatlı tatlı fısıldıyor, "bu hafta diğerleriyle seks yapıp seninle yapmamam doğru gelmiyor."

Gözleri arzudan puslu. Daha fazla sekse ihtiyacı olmasına imkân yok ama ben ondan uzaklaşmaya çalıştıkça kolları dokunaçlar gibi beni sarmaya devam ediyor. "Eğer bir mucize eseri hâlâ azgınsan, yukarı çık ve oyuncağınla oyna."

Çabucak kendimi çözdüm ve bodruma yöneldim. Uzun oyunu oynamakla ilgili bir sorunum yok. Elimin topuğunu ereksiyonuma bastırıyorum ve inliyorum. Neredeyse sorun yok.

İki gün sonra, aletim sürekli sertleşmiş durumda ve tek düşünebildiğim Chiara'ya sokup tek hamlede patlatmak. Bu daha fazla devam ederse aklımı kaçıracağım. Bir hafta boyunca gelmemeye niyetliydim, böylece bol miktarda yüzücüm depolanmış olacaktı, ama geçen gece Salvatore elini Chiara'nın boğazına doladı ve Chiara sikinin üzerine boşalırken onun tatlı küçük cumslut'u olduğunu söyleyerek hırladı.

Kapının önünde durdum ve o anda yumruğumla bir tanesini ovuşturdum. Salvatore beni fark etti, ama

Chiara yapmadı. Otuz dakika sonra Salvatore'dan bir mesaj aldım.

SALVATORE: Neden Chiara'nın kapısında bir süüringen gibi gizleniyorsun? Sen de katılabilirdin. Ben olsam engel olurum. Mükemmel bir sikiş gibi görünüyordu.
Salvatore: Öyleydi. JFC.

İki elimi de sağlık odasındaki metal masalardan birine yashıyorum. Bunu düşünmek bile beni tekrar kaybetmenin eşiğine getirdi. Savaşçı Lasher'ın evinde iyileşiyor ve benim de temizlik ve stoklama işim bitti.

Saat sabahın yedisini geçiyor. Chiara'nın ateşini kontrol etme zamanı.

Bebek için denemeye başladığımızdan beri bunu gizlice yapıyorum, sabah ateşini izliyorum, böylece ne zaman yumurtladığını biliyorum. Elimde lazerli bir termometreye gizlice yatak odasına giriyorum.

Bu sabah onu yeni uyanırken yakaladım ve yatağa oturduğumda gözleri faltaşı gibi açıldı. Elimdeki termometreyi fark etti.

"Lorenzo, ne yapıyorsun?"

"Ateşini ölçüyorum." "Ama ben iyiyim."

Termometreyi indiriyorum ve göstergeye bakıp gülümsüyorum. "Prenses, iyiden de ötesiniz. Yumurtlamak üzeresiniz."

"Ben mi?"

Ona bir öpücük veriyorum ve güvenlik şefimi bulmak için aşağı iniyorum. Bodrumdaydı ve ona emirlerimi verdim. "Kapıyı kilitle ve ben söyleyene kadar hiçbir koşulda açma. Eğer diğer üçü gelirse, ben de Chiara da evdeyiz, her şey yolunda, ama önümüzdeki yetmiş iki saat boyunca ziyaretçi kabul etmiyoruz. Eğer başka biri gelirse, ben burada değilim ve nerede olduğumu ya da ne zaman döneceğimi bilmiyorsunuz."

Arkamı döndüğümde Chiara'nın çıplak ayakla ve benim tişörtlerimden birini giymiş olarak beni aşağıya kadar takip ettiğini görüyorum. Ona aç gözlerle bakıyorum. Üç gün boyunca hepsi benim.

Onu sağlık odasına itiyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum, sonra ağzını öpüyorum. Sonunda.

Onu metal masalardan birinin üzerine kaldırırken "Bunu gerçekten yapacak mısın?" diye soruyor. "Diğerleri sana çok kızacak."

Onaylamıyormuş gibi başını sallıyor ama dizleri kalçalarımın sarılıyor ve parmaklarını kot pantolonumun bel bandına geçiriyor.

"O zaman bunu kendileri düşünmeliydiler." Ağzım tekrar onunkine iniyor ve onu sertçe öpüyorum. O kadar azmış durumdayım ki onu masamın üzerine domaltmak ve tüm bu bastırılmış arzuyu muhteşem, yoğun bir sikişle serbest bırakmak istiyorum.

Ama tüm yerleşke bize ait ve bolca zamanımız var. Romantik olalım.

"Neyi hiç yapmıyoruz biliyor musun?" Kapıya doğru ilerliyorum, arkada asılı duran beyaz önlüğü alıp giyiyorum.

"Ne?" diye

soruyor.

"Doktorculuk

oyna."

Başını arkaya eğdi ve şakama güldü. Sonra ciddi olduğumu anlayınca gülümsemesi kayboluyor. Bir stetoskop alıp boynuma doluyorum ve iki elimle uçlarından tutarak ona doğru ilerliyorum. Bakışları vücudumda aşağı yukarı geziniyor ve bundan hoşlandığını söyleyebilirim ama bunu beklemiyordu.

"Doktorculuk oynamak senin için çok klişe değil mi?" Ben öyle oynamam.

"Bilmiyorum. Dene bakalım."

Bir an düşünüyor, bacakları ileri geri sallanıyor. "Doktor, çok stresliyim. Bu konuda yapabileceğiniz bir şey var mı?"

Hiçbir şey söylemeden, kısık gözlerle onu izliyorum.

"Görüyorsunuz, bir haftadan uzun süredir bana dokunmayan muhteşem bir adam var ve bu beni deli ediyor. Kaslarım gergin hissediyorum. Geceleri uyuyamıyorum."

"Neresi gergin?" Stetoskobu kulağıma yerleştirip zili göğsünün üzerine bastırarak soruyorum. Kalp atışları aniden kulaklarıma doluyor, sabit ve güçlü.

"Bilirsin işte. Yerler."

Yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bayan Romano, lütfen. Bana söyleyebilirsiniz. Ben bir doktorum."

Yüzü aniden pembeleşti. Ona her türlü sapkın şeyi yaptım ve küçük bir rol oyunu onu telaşlandırdı.

"Şu ateşin var ya. Bu da sorunlarından biri mi?" Parmaklarımin arkasını sıcak yanaklarına bastırıyorum.

"Bazen. Benimle dalga geçtiğinde."

"Hiç bir şeylerin kontrolünüz dışında olduğunu hissettiniz mi? Huzursuzluk? Ruh hali değişimleri?" Başını sallıyor, kocaman gözlerle bana bakıyor.

"Mm-hmm. Anlıyorum. Evde her şey yolunda mı?"

"Şey, hem evet hem hayır. Dört güzel erkek arkadaşım var, ama hala yeterince... olmadı."

Kaşların şaşkınlıkla kalktı. "Dört mü? Bu çok yorucu olmalı. Tabii hepsi zayıf ve iktidarsız değilse. Öyle mi?"

"Hayır, hepsi çok güçlü, erkeksi adamlar, sadece..." Bakışlarını bana doğru çeviriyor. "İçlerinden biri uzun zamandır bana dokunmadı ve her şey yanlış geliyor."

Büyük bir ciddiyetle ona bakıyorum. "Anlıyorum. Bu acil bir durum."

Chiara yine kahkahayı patlatır. "Çok özür dilerim. Sana gülmüyorum. Daha önce hiç rol yapmadım ama bu senin için biraz şirin değil mi?"

Ona hafif bir gülümseme veriyorum. En ufak bir kırgınlığım yok ve o da bir dakika içinde gülmeyecek. "Bayan Romano, komik bir şey mi söyledim?" Bir çift siyah lateks eldiven giyiyorum, sonra

bir şişe KY Jelly için bir çekmeceye.

Beni dikkatle izliyor, gözleri daha da büyüyor. "Belki de, bilirsin, sorunlarım yüzünden histerikleşiyordumdur."

"Bu düşündüğümünden daha ciddi. Belden aşağı giysilerinizi çıkarın ve arkanızı dönün."

Chiara masanın kenarını kavırıyor, tereddüt ediyor, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor. Sonra masadan aşağı atlıyor ve söyleneni yapıyor, eteğinin düğmelerini açıyor ve külotuyla birlikte yavaşça dışarı çıkıyor.

Arkasını döner dönmez yüzüme hınzır bir gülümseme yayılıyor. Kendinden emin ve kararsız. Mükemmel.

"Lütfen bacaklarınızı ayırın ve öne doğru eğilin."

Chiara söyleneni yapar. Bodrumun havası soğuk ve sevimli kıcı tüylerimi diken diken ediyor. Bir an için manzarayı hayranlıkla izliyorum. Pembe yarığı her an daha da ıslanıyor ve koyulaşılıyor.

Eldivenli parmaklarımla onu inceliyormuşum gibi açıyorum.

"Sorunun burada mı?"

Chiara nefes nefese "Evet" diye cevap veriyor.

Parmaklarıma KY Jelly sürdüm. "Benim için nefes verin, Bayan Romano."

O bunu yaparken ben de orta parmağımı içine sokuyorum ve nefesi kesiliyor.

"Buraya mı?" "Evet, orası."

İç duvarlarının dokusunu hissederek içinde dolaşıyorum. Klitorisinin arkasında süngerimsi bir yere ulaştığımda, yavaşça ileri geri sürttüğümde inliyor.

"Oh, evet, hissedebiliyorum," diye mırıldanıyorum, işaret parmağımı da ekleyerek. "Sık sık burada bir sorun varsa, burada da bir sorun olduğunu görüyorum..." Başparmağım kayganlaştırıcıyla kayganlaşıyor ve onu kıcının üzerinde kaydırıyorum, biraz içine bastırıyorum.

"Emin değilim."

Sıkı kas halkası yol veriyor ve kıcını ilk boğumuma kadar itiyorum. Chiara zor nefes alıyor, bacaklarından biri titriyor.

"Doktorun için iyi bir kız olmuyor musun?" Metal masanın üzerine doğru eğiliyor ve boğazını kavrayıp onu yukarı çekiyorum, amı ve götü parmaklarımin etrafında geriliyor. Boynundan sıkıca tutuyorum ve parmaklarımla içine sokmaya devam ediyorum. "Bacaklarını aç. Sırtını eğ."

Chiara kollarını masaya dayayıp söyleneni yapıyor ve ben de kendimi onun içine daha fazla sokabiliyorum. Tırnaklarımla ön kolunun içine doğru sürüklüyorum. "Ne hayal ettiğimi biliyor musun? Acid'i vurmayı. Onu öldürmek için değil, sadece çok fazla kanaması için yeterince becermek için. Koluna bir iğne batırmak ve güzel kanının akıp gidişini izlemek için herhangi bir bahane."

Dudaklarını yalıyor. "Kanımı almayı seviyor musun?"

"Seni kestiğim ya da sıkıştırdığım zamanlar en sevdiğim şeyler oldu, ama bunu asla sadece kendim için yapmadım. O izleyiciye ulaşmak için seni kestim. Kanını Acid'e verdim. Benim sıram ne zaman?"

"Seninle kilitliyim. Senden başka kimsenin sırası değil."

İnliyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. "Kahretsin bebeğim, kanını gördüğümde heyecanlandığımı biliyorsun. Bekâretini sadece ilk olduğumu söyleyebilmek için istediğimi mi sanıyorsun? Benim için kanını akıtmanı istedim."

Chiara puslu gözlerle omzunun üzerinden bana bakıyor. "O zaman neden beni kesmiyorsun?"

Saçlarını avuçladım ve başını geriye çektim. "Güzel etini kesmek mi? Ya çok beğenirsem prenses? Ya duramazsam?"

"Sanırım öğreneceğiz."

Dişlerimle boynunu test ediyorum, sadece kırmızı izler bırakacak kadar sert. "Oh, gerçekten doktorculuk oynamak istiyorsun."

Boğazını bırakarak bir neştere uzanıyorum ve gözlerinin önünde tutuyorum. Aleti ışıktaki çevirirken parlıyor.

"Nereni keseyim prenses? Boynunun yan tarafına küçük bir çentik atayım da kanın göğüslerine mi aksın? Dudaklarına ne dersin, böylece seni her öptüğümde kanının tadına bakabilirim? Ya da burada, kalçalarının arkasında, böylece seni becerirken bacaklarından aşağı damlamasını izleyebilirim?"

Bana cevap vermeye fırsat bulamadan parmaklarımla onun içinden çekip eldivenlerimi çıkarıyorum. Chiara'nın çıplak, güzel kalçaları neşterimin öpücüğü için yalvarıyor. Elimi kalçasının etli kısmının hemen altına, uyluğunun üzerine koyuyorum ve neşterle o yerin üzerinde gezdiriyorum.

"Burada mı?" Ben soruyorum.

Chiara masayı kavrar ve başını sallar.

"Hazır mısınız? Yavaşça üçe kadar sayın."

İkiye ulaştığında, derisini kesiyorum. Çılgılık atmasına neden olan hızlı, sık bir kesik. Eti bir an için pembeleşiyor ve sonra kan fışkırıyor. İnliyorum ve neşteri masanın üzerine koyuyorum, tişörtümü ve kot pantolonumu çıkarırken büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum. Bacağından aşağı ilk kan akarken, sikimin tabanını kavriyorum ve ıslak amına batıyorum.

Boğazını tutuyorum ve başını çeviriyorum, böylece sevişirken onu öpebiliyorum. "Benim için iyi değil misin prenses? Aynı anda hem kanını akıtıyorum hem de seni hamile bırakıyorum. Benim gibi bir şeytan cennete nasıl girer?"

Kesiğine uzanıp parmaklarımı kalçasında gezdiriyorum ve sonra kanlı parmaklarımı yüzünün önünde tutuyorum.

"Yoksa sen benim cehenneme sürüklediğim güzel meleğim misin?"

Kırmızı, yapışkan parmaklarımla klitorisini buluyorum ve onu yavaşça sikerken hızlı daireler çizerek ovuyorum. Onu öpebilmem için sırtını dik tutuyor ve başını geriye eğiyor.

"Eğer ben senin meleğin isem, o zaman cehennem oldukça iyi hissettiriyor."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. Taşaklarım ağrıyor ve onu hızlıca becermek istiyorum, ama şimdi onu böyle yakalamışken ve bizi bölecek kimse yokken, durmak istemiyorum.

"Klitorisini benim için ovala. Bunun için iki elime de ihtiyacım var." Ondan çekiliyorum ve neşterin ucunu tekrar kalçasına, ilk kesiğin hemen yanına dokunduruyorum. "Kıpırdama prenses. Bunu mahvetmemi istemezsin."

Bıçak hazır, kendini orgazma ulaştırırken nefes alışını ve yumuşak inlemelerini dinliyorum ve tam geçmeye başlarken neşterle onu kesiyorum. Keskin bir nefes alıyor, gözleri kocaman.

"Kanının bacaklarından aşağı damladığını hissedebiliyor musun?" Chiara başını sallıyor, hâlâ nefes nefese.

"Bir tane daha prenses, bu sefer biraz daha uzun. Uslu bir kız ol ve kıpırdama." Sadece bir kesik daha. Açgözlülük yapma.

Anın tadını çıkararak neşteri dikkatlice yerleştiriyorum ve onu yavaşça kesiyorum, kan keskin metalin etrafında boncuk boncuk birikiyor. Chiara'nın başı eğildi ve inledi.

İnledim ve neşteri masanın üzerine attım. İçine girdiğimde, ıslak kanını kendi bacağımda hissediyorum. Artık kendimi tutamıyorum ve bir elimi metal masaya dayayıp diğer elimi saçlarına sokarak onu yerinde tutarak derin ve hızlı bir şekilde içine giriyorum.

"Bu nasıl prenses? Doktorun için iyi bir kız olmayı seviyor musun?"

Chiara zor nefes alıyor, gözleri kendinden geçmiş bir şekilde kapalı ve başını sallıyor. Bir an için geri çekiliyorum, sikimi bacağındaki kanda sürüklüyorum ve sonra kendimi tekrar içine sokuyorum.

"Olgun küçük amcığın döllerimle dolacak ve seni doğuranın ben olduğumdan emin olmak için onu daha derinden becereceğim."

Boşalmak için yanıp tutuşuyorum. Zevk içimde dalgalanıyor ve taşaklarımdan sikimin başına doğru akıyor. Kalçalarından birini tutup dizleri masanın üzerinde olacak ve iyice açılacak şekilde bağliyorum. İşim bittikten sonra bile itmeye devam ediyorum, dölümü olabildiğince derine alıyorum.

Çekiyorum ve bacaklarından aşağı damlayan kanın ve şişmiş amından sızan döllerimin görüntüsüne hayran kalıyorum. Elimin düzüyle kıkına bir şaplak atıyorum ve göğsümde coşkulu bir his yayılırken gülümsüyorum. Bu işe yaramalı ama emin olmak için onu becermek için üç günüm var.

Chiara'yı kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı boğazının yan tarafına bastırıyorum. "Seninle en son kim seks yaptı?" Chiara saçlarını yüzünden itiyor ve derin bir nefes alıyor. "Ummm... Vinicius. Dün gece."

Dün gece doğurgan olabilirdi. Benden önce içeri sızmak Vinicius'a yakıştırdı. "Eninde sonunda öğreneceğiz. Bebek ela gözlüyse onun, mavi gözlüyse benim."

Bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Eğer hamile kalırsam, ki bu büyük bir olasılık, sizinkilerden

herhangi biri olabilir.

Günleri saymak ve ateş ölçmek iyi güzel de benim bedenim bilgisayar gibi programlanabilir değil ki. Diğerlerinin bebeklerinden biri de olabilir."

Evet, göreceğiz.

"Benimle gel de seni iyileştireyim prenses." Etinde açtığım kesikler pıhtılaşmaya başlamıştı bile. İhtiyacım olan şeyleri alıp onu yukarı çıkarıyorum ve kanepeye yan yatırıyorum. Dikkatlice kesikleri temizleyip antiseptik uyguluyorum. Soğuk ve yakıcı alkol yaralarını temizlerken acı içinde tıslıyor. Yavaşça ama iyice çalışıyorum, ilerlerken ona mırıldanıyorum.

"Hâlâ doktorculuk oynuyorsun, değil mi?" diye soruyor, ben kesikleri gazlı bezle kapatırken başını koltuk minderine yaslamış.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Öyleyim. İşte ben böyle doktorculuk oynuyorum. Seni kesiyorum, kanını akıtıyorum ve sonra seni temizlerken sana çok iyi davranıyorum."

"Yara izlerim olacak mı?"

"Sana söyleneni yaparsan ve bunları kapalı tutarsan olmaz." Dikkatim sayesinde cildi bir kez daha mükemmel olana kadar bu kesiklerin günden güne iyileşmesini izlemek istiyorum. Sonra neşterimi elime alıp onu baştan kesmek istiyorum.

Sözlerimi bitirdiğimde Chiara bana dönüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Kendine bir bak. Mutlusun, değil mi?"

Dudaklarımı onunkilerin üzerine sürüyorum. "Kim, ben mi?"

"Rekabet. Makyavelist planlar. Seks. Kan. Bunlar benim Lorenzo'mu mutlu eden şeyler."

Gülümsüyorum ve kalçasındaki bandajı tutuyorum. "Peki prensesimi ne mutlu eder?" Parmaklarıyla dudaklarımda iz bırakıyor. "Sen."

Onu kendime yaklaştırıp kollarımın arasında kaldırıyorum. Üst kattaki odamda, kıyafetlerimi çıkarırken telefonumu kontrol ediyorum. "Cassius'tan cevapsız aramalar. Yaklaşık bir düzine de kısa mesaj."

Chiara battaniyenin altına girip başını yastığıma yaslıyor, ona yaptığım onca şeye rağmen yüzünde tatlı ve güven dolu bir ifade var. "Neden içeri giremediğini mi soruyorsun?"

"Belki." Sırıtarak telefonumu bir kenara atıyorum ve ona dönüyorum. "Onu içeri alacak mısın?"

"Tabii ki hayır. Seninle işim bitmedi prenses. Şimdi buraya gel."

Chiara

A Lorenzo'yla üç gün boyunca günün ve gecenin her saatinde seks yaptıktan sonra sayamayacağım kadar çok orgazm yaşadım ve kesinlikle açlıktan ölüyorum. Devam etme gücünü nereden bulduğunu bilmiyorum çünkü sade kahve ve seksten başka bir şeyle geçinmiyor. Oturuyorum.

Yatakta dikkatlice doğrulup baktım. Lorenzo'nun başı yastığın üzerinde ve gözleri mutlu bir uykuyla kapalı. Şu anki haliyle solgun ve yorgun olması gerekirdi ama parlıyor. Sanırım seks diyeti ona iyi gelmiş.

Midem gurulduyor. Ben değil. Seks harika ama yemeğe ihtiyacım var.

Kendimi yataktan dışarı attığımda, güçlü bir el bileğimi sarıyor ve beni tekrar aşağı çekiyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Lorenzo, ben açım." Karnım guruldarken bile boynuma sokulduğunda kendimi gülerken buluyorum. "Senin için bir şeyim var," diye mırıldanıyor, çarşafları aşağı itiyor ve elini sertleşmiş sikini.

"Isırıp koparmamı istemiyorsanız, gidip bir sandviç yapayım."

"Eğer sikimi ısırırsan, parmaklarıma boşalana kadar amına şaplak atarım," diye hırlayarak tehdit ediyor, bir kolunu kalçalarıma doluyor ve bacaklarımı açmaya zorluyor. "Şimdi kıpırdama, iyi ve hamile olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ya hamileysem? Yemek yememeli miyim?"

Gözleri açılır ve kaşlarını çatar. "Haklısın. Git bir şeyler ye, sonra tekrar gideriz."

Onu öpüyorum ve yataktan kayıyorum, iç çamaşırlarımı ve elbise olarak giymek için onun tişörtlerinden birini çekiyorum.

Alt kattaki mutfakta, buzdolabının içindekiler iç karartıcı. Lorenzo burayı kilit altına aldığından beri taze yiyecek stoklanmamış. Dondurucuyu karıştırıyorum ve kutusunun üzerinde İtalyan bir şefin karikatürü olan donmuş bir pizza buluyorum.

"Cassius senden *nefret ederdi*," diyorum pizzanın kutusunu açıp fırını ısıtırken gülümseyerek.

Yirmi dakika sonra, Cassius odaya girdiğinde mutfakta durmuş mutlu bir şekilde pepperoni pizza yiyordum. Yatağımdaki saçlarıma, kıyafetime ve sonra da pizzaya dik dik bakıyor.

"Neler oluyor?" diye feryat ediyor.

"Acıkmıştım ve Lorenzo'nun başka bir şeyi yoktu. Dürüst olmak gerekirse Cassius, o kadar da kötü değil. Denemelisin-"

"Pizza değil. Üç gündür seni beceriyor, değil mi?" Evet, bu. Cevap vermemek için aceleyle bir ısırık daha alıyorum.

"Scava!" diye kükrer avazı çıktığı kadar. "Gel buraya, seni *cazzo di merda*. Seninle konuşmak istiyorum."

Birkaç dakika sonra Lorenzo kapıda belirdi, kot pantolon giymişti, ukala bir sırtışı vardı ve başka hiçbir şey giymemişti. "Cassius, nasılsın? Seni özledik."

Cassius öfkeli bir İtalyanca döktürür.

Lorenzo'nun gözleri eğlenerek açılır. "Hadi ama, İtalyanca öğrenmediğimi biliyorsun. Ne diyor prenses?"

Taşaklarını kesip boğazına tıkacağım, seni pislik. Chiara'yı bizden uzak tutmaya nasıl cüret edersin? Sakın bana sırtıma.

"Selam söylüyor." Pizzadan bir ısırık daha alıyorum.

Cassius, Lorenzo sonunda sabrını kaybedene kadar atıp tutmaya devam eder. "Tanrı aşkına! Eğer çiğnediğim bir kural varsa, bana ne olduğunu söyle. Biz hiç kural koyduk mu? Kız arkadaşımızı becermek için gecenin her saatinde evime gelmenizden şikayetçi oldum mu? Hayır, hepinize izin verdim."

"Chiara'yı ona ulaşamayasın diye kilitlemedik," diye hırlıyor Cassius. "*Bambina*, çantayı hazırla. Benim çatı katıma gidiyoruz."

Lorenzo, Cassius'la göz temasını kesmiyor. "Prenses, sakın kıpırdama." Hiçbir yere gitmiyorum. Öğle yemeğimi yiyeceğim.

"Cassius, Chiara burada daha güvende. Kapılar sana açık ve artık onu istediğin kadar görebilirsin. Keyfine bak." Lorenzo bunu büyük adamı gerçekten bayılmak istiyormuş gibi söylüyor.

Cassius'un gözleri kısılr. "Chiara'yı neden bu üç gün boyunca kilit altında tuttun? Bu üç günün özelliği ne?"

Lorenzo sırtıyor ve elini çenesine götürüyor. "Chiara'nın döngüsünü takip ediyor ve ateşini ölçüyordum, aklınıza gelseydi herhangi biriniz bunu yapabilirdiniz."

"Bu bilgiyi geri kalanımızla paylaşmayı düşünmedin mi?" "Siktir, hayır. Bebeğimi taşımasını istiyorum."

Yüzümü buruşturup pizzadan bir ısırık daha alıyorum ve Vinicius'u aramalı mıyım diye düşünüyorum. Tartışmaları yatıştırmakta çok iyidir. Salvatore'nin henüz ortaya çıkıp avazı çıktığı kadar bağırmasına şaşırıyorum. Lütfen Tanrım, Salvatore'un şu anda ortaya çıkmasına izin verme, yoksa eller fırlatılacak.

Cassius yine İtalyanca atıp tutuyor, ben de yemeğimi bırakıp yutkunuyorum. "Cassius, bazı temel kurallar koyacağız ve Lorenzo bunu bir daha yapmayacak. İşe yaradığından bile şüpheliyim. Hamile kalmam muhtemelen bir yıl sürer."

Bu Cassius'un öfkesini yatıştırmış gibi görünüyor. Derin bir nefes alıyor ve yanıma gelip alnımdan öpüyor. "Lanet olsun, bir daha yapmayacak." Sonra pizzaya doğru mırıldandı, "*İğrenç*."

Sırtıyorum ve bir ısırık daha alıyorum.

Lorenzo kahve makinesine doğru ilerlerken Cassius'un omzunu sıvazlıyor. "Bunu da hallettiğimize göre, bir fincan kahveye ne dersin, seni huysuz herif?"

"*Grazie*," diye mırıldanıyor Cassius. Elleri kıcıma doğru kayıyor ve beni sıkıyor. Sonra bandajın kenarını hissedince kaşlarını çatıyor. "Yaralandın mı? Nasıl yaralandın?"

Lorenzo'ya bir bakış fırlatıyorum ve hızla tekrar başka tarafa bakıyorum. Her nasılsa Cassius'un

Lorenzo şu anda beni neşterle kesiyor. "Önemli bir şey değil. Boş ver." "Neden kızarıyorsun?"

"Ben değilim."

"Cidden prenses, daha suçlu görünebilir miydin?" Lorenzo makineye kahve telvesi eklerken şöyle diyor.

"Burada neler olduğunu biliyor musun Scava?" Cassius ona sorar. "Tabii ki biliyorum."

"Chiara nasıl yaralandı?" Cassius dişlerini sıkarak sorar.

Lorenzo'nun yüzünde ateşli bir gülümseme beliriyor. "Doktorculuk oynuyorduk." "Ne? Onu kestiniz mi?"

Lorenzo bir fincanı tezgâha çarptı ve diğer adamın üzerine yürüdü. "Evimde kendini kaybetmenden ve bana sesini yükseltmenden bıktım artık. Evet, Chiara'yı kestim. Ne olmuş yani? Sen ona şaplak atarken ben senin kıcını kaldırmıyorum. Prensesimiz isterse ona istediğimi yaparım."

Ve kavga yeniden başlar, ancak Lorenzo bu kez Cassius kadar şiddetle karşılık verir, küfürlerle dolu İngilizcesi Cassius'un İtalyancasıyla yarışır.

"Bağırmayı kesin, bebek için iyi değil" diye seslendim.

İkisi de cümlelerin ortasında susuyor ve dönüp bana bakıyorlar. "Benim. Bebek benim."

Lorenzo'nun ağzının kenarı seğiriyor ama Cassius benim mizah girişimime ters ters bakıyor.

"Ama yakında bir bebek *olabilir*," diye hatırlatıyorum onlara. "Siz ikiniz baba olduğunuzda da böyle mi devam edeceksiniz?"

Birbirlerine hâlâ öfkeli bakışlar fırlatırlar.

Cassius'a dönüyorum. "Sinirli ve endişelisin ama Lorenzo'ya bağırmanın bir faydası olmuyor." Lorenzo'ya dönüyorum. "Beni kitlemenin diğerlerini kızdıracağını biliyordun. Kazanmayı sevdiğini biliyorum ama bebek sahibi olmak seninle ilgili değil. Hepimizle ilgili."

Ben beklerken iki adam düşmanca bir sessizlik içinde birbirlerine bakıyorlar. Onlar için heceleme gerek yok. Onlar üçüncü sınıf öğrencisi değil.

"Bağırdığım için özür dilerim, Scava."

Lorenzo gözlerini devirir. "Peki. Seni dışarıda bıraktığım için özür dilerim." "Özrün kabul edildi."

Lorenzo kahve yapmaya geri dönüyor ve ben ikisine de gülümsüyorum. İlk anlaşmazlığımızdı ve bunu kan dökülmeden çözmeyi başardık. Birkaç dakika sonra üçümüz kupalarımızla mutfak tezgahında oturuyorduk.

Lattenden bir yudum alıyorum ve Cassius'a bakıyorum. "Neden ona Scava diyorsun da geri kalanımız gibi Lorenzo demiyorsun?"

Lorenzo onun yerine cevap veriyor. "Çünkü o kendini beğenmiş, sınıfçı, kıcına odun tadı alacak kadar sopa sokmuş bir pislik."

"Kavga etmeyi bıraktığımızı sanıyordum," diyorum ona anlamlı bir bakışla.

"Eski günlerden kalma bir alışkanlık," diye açıklıyor Cassius omuz silkererek. "Francesco Fiore'nin emrinde bir *capo*, bir yüzbaşıydım. Scava bir sokak çetesini yönetiyordu. Onun ailesiyle benim ailem hiçbir zaman eşit olmadı."

Çekiniyorum. "Yani ona Scava dediğinde sanki bir astınla konuşuyormuşsun gibi mi oluyor? Arkadaş ve eşit olduğunuza göre bu uygunsuz değil mi?"

Belki de aralarındaki sorunların kaynağı budur, algılanan statü farklılıkları. Bana öyle geliyor ki bu ikili birbirleriyle daha saygılı konuşmalar birbirlerini bu kadar sık alt etmeye çalışmazlar.

Elimi Cassius'un koluna koydum. "Ona Lorenzodemeyi dener misin lütfen? Benim için?" Cassius derin derin kaşlarını çatıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Vinicius önemli bir aileden gelmiyor ama ona Angeli demiyorsunuz," diye belirtiyorum. "Scava'nın yırtık kotuna bak. Saçlarına bakın."

Kolları ve göğsü dövmelemlerle kaplı ve dağınık sarı saçlarıyla, mükemmel bakımlı sakalı ve saçlarıyla tasarımcı kıyafetleri içindeki Cassius'a hiç benzemiyor. Manikürlü tırnakları. Cassius pahalı bile kokarken Lorenzo kan ve ter gibi kokuyor.

İkisinin de görünüşünü seviyorum. İkisinin de kokusunu seviyorum. Farklılar ama kendi tarzlarında mükemmeller.

"Bakıyorum ve Lorenzo'nun görünüşüne bayılıyorum. Ben de senin görünüşünü seviyorum. Sesini seviyorum. Konuşma şeklinizi seviyorum. İkinizi de farklı nedenlerle seviyorum ama önemli olan *ikinizi* de sevir olman. Lorenzo'ya ismiyle hitap ettiğini duymak beni çok mutlu ederdi. Ve Lorenzo, Cassius'u kasıtlı olarak kızdırmazsan sevinirim."

"Ama Prenses, bu benim eğlencemin yarısı."

"Hepimizin beş kişinin olabileceği kadar yakın olmasını istiyorum. Birbirimize saygı duymalı ve birbirimizle rekabet etmeye çalışmamalıyız."

Cassius Lorenzo'ya bakar. "Sana ne dediğim umurunda mı?"

Lorenzo elini dağınık saçlarının arasından eğlenerek geçiriyor. "Prensesimizi ne mutlu edecekse. Neden bana Lorenzo demeyi denemiyorsun?"

"Peki. Eğer seni mutlu edecekse Chiara, ona Lorenzo diyeceğim," diye mırıldandı Cassius, aksanlı sesi sert ve garipti.

"Teşekkür ederim. Belki aptalca ama benim için önemli." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve yüzü yumuşuyor.

Lorenzo bir süre sessizce bizi izliyor ve sonra kollarını kavuşturuyor, gözlerini kına yakma ihtiyacı dolduruyor. "Seni lanet çocuk oyuncağı. 'Kadınlar haddini bilmeli' diyen Cassius Ferragamo olmak buraya kadarmış. Seni küçük parmağında oynattı."

Aman Tanrım.

Cassius'un omurgası öfkeyle dikleşir ve kükrer, "Scava, senin lanet boynunu kıracağım!" "*Lorenzo*, senin boynunu kıracağım," diye düzeltiyor Lorenzo. "Gösteri için teşekkürler prenses. Ben de Bu inatçı yaşlı boğaya diz çöktürmeni haftanın her günü izleyebilirim."

İç çekiyorum ve alnımı ovuyorum. "Lorenzo, az önce ne dedim ben? Eğer onu kızdırmazsan sana Scava demeyecek. Bu her iki taraf için de geçerli olmalı."

Lorenzo tezgahın etrafından bize doğru geliyor, yüzünde çok farklı bir ifade var. "Beni ve Cassius'u gerçekten bir araya getirmek istiyorsan, çok daha iyi bir fikrim var."

Cassius, İtalyanca hırlarken Lorenzo'yu yakalayıp yumruğunu suratına indirmek ister gibi görünüyor. "Ne fikri?" Ben soruyorum.

Lorenzo'nun hınzır gülümsemesi genişler. "Cassius'un kalın, damarlı aleti ve benimki aynı anda seni beceriyor."

Cassius sözünü keser ve gözleri birden ilgiyle parlar. Lorenzo'nun birkaç hafta önce yatakta bana ne dediğini hatırlıyorum.

Yakında bir gün aletimi başka biriyle birlikte buraya sokacağım ve ikimiz de aynı anda amını sikeceğiz. Kimi seçeyim? Cassius'a ne dersin? Cassius'un koca, şişko aleti ve benimki birlikte seni korkutacak. Bu senin için yeterli olacak mı? Seni açgözlü kaltak. Seni küçük sikli sürtüğ.

Lorenzo bir elini boğazıma doluyor ve başımı Cassius'a doğru çeviriyor. "Onu ne kadar özlediğini göster prenses."

"Ama ben-" Cassius beni öperken ara veriyorum. Tüm öfke izleri kaybolmuştu ve dudakları talepkârdı.

Ellerini giydiğim tişörtün altından geçirdiklerinde bedenim ikisinin arasında kalıyor. "Onu ne kadar özlediğini söyle," diye fısıldıyor Lorenzo.

Cassius tek kaşını kaldırmış bekliyor. Parmaklarımı sakalında gezdiriyorum. "Seni çok özledim."

"Lütfen Cassius, kalın sakinle beni sikmez misin? Senden daha fazlasını istiyorum

sıkı küçük amcık."

Sözlerini tekrarlamaya başlıyorum ama azgın bir bahçe yoluna yönlendiriliyorum ve bunun nasıl işe yarayacağından emin değilim.

"*Bambina*, hiçbir şey söylemiyorsun."

"Bence yapılabilir, Cassius. Sence de öyle değil mi?" "Kesinlikle yapılabilir."

Bir adamdan diğerine bakıyorum. "*Şimdi* anlaşıyor ve iyi geçiniyor musunuz?"

Cassius boğazımı öpüyor ve kulağıma mırıldanıyor, "Kim, biz mi? Lorenzo ve ben çok iyi arkadaşız.

Size gösterelim."

Beni tezgâhın üzerine kaldırıyor, külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyor ve beni açıyor, beni yalamak için başını eğerken gözleri parlıyor. Karşı koyamayıp ellerimin üzerinde geriye yaslanıyorum. Cassius'un dilini diğerlerinden sadece hisleriyle ayırt edebiliyordum. Bana zevk verdiği kadar tadımı da alan güçlü, ısrarlı darbeler.

"Seni becermek için yanıp tutuşuyorum, *bambina*. Dışarıda kaldığım süre boyunca düşünebildiğim tek şey sendin. İşkence gibiydi."

"Sana yardım etmeme izin ver, en iyi arkadaşım." Lorenzo kollarını dizlerimin altından geçirerek beni arkamdan kaldırıyor ve açık tutuyor. Sırtını tezgâha dayayarak Cassius soyunurken bekliyor.

Cassius bana doğru adım atarken omuzlarına tutunuyorum, kalınlaşmış siki elinde. Bir öpücükle kendini eve doğru itiyor ve ben de Lorenzo'nun içine geri itiliyorum.

Lorenzo inliyor, sesi göğsümde titreşiyor. "Bütün gün seni sikilirken izleyebilirim prenses."

İkimiz de Cassius'un cömert kolanının içimde kayboluşunu izliyoruz.

"Hâlâ ikinizin de beni aynı anda becerebileceğini düşünüyor musun?" İtişler arasında nefes nefese kaldım.

Cassius'un kollarından destek alıyorum ve böylece Lorenzo kalçalarımdan birini bırakabiliyor ve parmakları klitorisimi buluyor. Şeytani sesi kulağımda. "Sadece bu öneriyle bile ıslanıyorsun. Bunu çok istiyorsun."

Tam boşalmaya yaklaşmıştım ki Lorenzo bana dokunmayı kesti. Ben hayal kırıklığı içinde nefes nefese kalana kadar bunu tekrar tekrar yapıyor. "Bırak geleyim, lütfen."

"Bu şekilde değil. Hadi yukarı çıkalım."

Cassius ayağa kalkmama yardım ediyor ve evin içinde çıplak bir şekilde Lorenzo'nun odasına doğru yürüyoruz. "Yapmayı sevdiğin gibi onu üste çıkar," diyor Lorenzo.

Ama Cassius çoktan işe koyuldu, Lorenzo'nun yatağına uzandı ve beni üstüne çekti. Bu, hem Salvatore'yi hem de Vinicius'u kıçıma ve amıma almaktan bile daha sapkın hissettiriyor, çünkü bu şekilde hamile kalabilirim.

Arkamda Lorenzo'yu hissediyorum ve elinde sikine sürdüğü bir şişe kayganlaştırıcı var. Cassius itişlerini yavaşlatıyor ve Lorenzo'nun sikinin başının girişime doğru itildiğini hissediyorum. Sertçe sıkıyor ve bu imkansız gibi geliyor, ama sonra bir inç kadar içime kayıyor.

Başım geriye düşüyor ve inliyorum. "Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum." "Sadece bekle. Şimdi rahatla prenses ve seni becermemize izin ver."

Cassius'un sikinin her yavaş darbesinde Lorenzo kendini daha da derine sokuyor.

Kulağıma fısıldıyor: "Bu çok sıkı, ikimiz de içine böyle sıkıştık." Çok *dolu*.

Çok fazla ama mükemmel.

Cassius ve Lorenzo birlikte hareket ediyor, yavaş itişler beni neredeyse zevkten bayıltıyor. Başımı çevirip aynadan bizi izliyorum, bedenim güçlü kollarla destekleniyor, adamlarım sert nefes alıyor, yavaşça içime girip tekrar çıkarken sikleri ıslak ve parlak.

"Aletlerinizin birbirine sürtünmesi garip hissettiriyor mu?" Lorenzo, "Senin içinde mükemmel," diyor.

Cassius'un başı geriye düşer ve inler. "Aynı anda içine taşaklarımızı sokacağız, *bambina*. Umarım dağınıklığı seviyorsundur."

"Öyle olduğunu biliyorsun."

İnliyorum ve klitorisimi ovmak için bacaklarımın arasına uzanıyorum. Lorenzo'nun tüm kenarlarından sonra çok yakınım ve o kadar aşırı uyarıldım ki orgazmımın bir gelgit dalgası gibi yükseldiğini hissetmeden önce kendimi okşamaya zar zor ihtiyacım var.

Lorenzo sıkılmış dişlerinin arasından, "Cassius, patlayacağım. Durmam gerekiyor mu yoksa-"

Altımda, Cassius'un vücudu bir fırından daha sıcak ve her kası geriliyor. "Siktir, hayır, lanet olsun, Chiara."

Birlikte, daha derine itiyorlar, doruğa ulaştıklarında ellerim kollarımı ve belimi sıkıyor, kendi zirvemi daha yükseğe çıkarıyorlar. Nefes nefese kalmış, terleyen bir yığın halinde birbirimize doğru çöküyoruz.

Onlar içimden çıkarken Cassius elleriyle bedenimi destekliyor. Lorenzo inliyor ve yatağa yığılıyor. Kendimi lastik gibi kollarının üzerine bırakıyorum ve aralarında kıvranıyorum.

"İkinizin de bunu başardığına inanamıyorum. Eğer bebeğim ateşli bir öfkeye, mavi gözlere, siyah saçlara ve iyi İtalyan yemeklerine düşkünse, nedenini bileceğim."

Cassius ve Lorenzo'ya bakıyorum, ikisi de gözleri kapalı gülümsüyorlar. "İkinizin tekrar arkadaş olmasına sevindim."

Lorenzo sırtıyor. "Ne zaman olmadık ki? Biz çok iyi arkadaşız." "*Tamamen doğru*," diye mırıldanıyor Cassius uykuyla bir şekilde. *Kesinlikle doğru*.

Aralarına sokulduğumda, kısa bir süre önce birbirlerine bağırduklarına inanmak zor. Uzanıp ikisinin de çenesine dokunuyorum. "Küçük bir ricam var. Birbiriniz hakkında tek bir güzel şey söylemenizi istiyorum."

Lorenzo, "Daha önce siki hakkında on tane falan güzel şey söyledim," diye cevap verince Cassius hafifçe gülüyor. "Bu sayılmaz mı?"

"Yaptın, ama ikinizde de penislerinizden daha fazlası var."

Cassius'a bakıyor ve ben nefesimi tutuyorum, İtalyan adamı yine gaza getirecek mi diye merak ediyorum. "Elbette prenses. Eğer istediğin buysa. Cassius sevdiği insanlar mutlu ve güvende olmadıkça mutlu olmaz. Sendika. Sen. Kulüplerindeki dansçılar ve aradaki herkes. Hiç kimse onun gözünden kaçmaz."

Gülümsüyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Bu çok güzel ve çok doğru."

Cassius'un gözleri hâlâ kapalı. "Lorenzo'dan daha sadık bir adam tanımadım. Bizi ya da ekibinden birini asla yarı yolda bırakmaz ve senden başka bir kadına bakmayı asla düşünmez." Tek gözünü açıyor. "Ama bir daha kadınımı benden uzak tutma, yoksa dişlerini dökerim."

"Anladım." Lorenzo kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Şimdi mutlu musun?"

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle iki yakışıklı erkeğimin arasına sokuluyorum. "Tahmin edebileceğinden çok daha mutluyum."

"Kalçasındaki kesiklere dikkat etsen iyi olur Lorenzo."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru okşuyor. Bu kesiklerle ilgilenmek onun için memnuniyetin yarısı gibi görünüyor. "Ona iyi bakacağım, merak etme." Başparmağını dudaklarıma sürüyor. "Cassius'a senin için endişelendiği için teşekkür et."

"Teşekkür ederim, Cassius."

"Üç kesik... ve o çok hareketsiz durdu. Ben onu becerirken güzel kanı bacağından aşağı damladı. Onu temizlerken hiç şikayet etmedi. Çok cesur prensesimiz."

Cassius'un yüzü rahatlayarak gülümsedi. "Tabii ki öyleydi."

Vinicius

“**D**Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?” Thane soruyor.

Sola dönerken iç geçiriyorum. Hattın diğer ucunda, Thane sessiz, benim konuşmamı bekliyor. Cevap ver. "Bilmiyorum ama elimdeki tek plan bu."

"İntihar görevine benziyor," diye mırıldandı. "Orada seninle olmamı ister misin?"

Tüm mücevherlerini çıkarıp ona normal kıyafetler giydirsek bile Thane yine Thane olurdu. Uzun boylu ve bir kuzgun kadar uğursuz. "Teklifin için teşekkürler ama ortama uyum sağlayamıyorsun ve normal davranamıyorsun."

"Adil. Bye." Telefonu kapatır.

Bu, uygulamaya konulan planın bir parçası. Şimdi zor kısmı.

On dakika sonra Lorenzo'nun bodrum katındaki garajına giriyorum ve beton koridordan gelen sesleri duyuyorum. Kolumun altına sıkıştırdığım bir dosya dolusu çıktı ile sesleri takip ediyorum.

Revire girdiğimde Chiara iki elini metal bir masaya dayamış, külotunu dizlerine dolamış ve bacaklarını açmıştı. Lorenzo parmaklarını klitorisine dayamış ve kulağına fısıldarken hızla çalıştırıyor. Durup onları izliyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Kadın boşalırken vücudu Lorenzo'nunkine çarpıyor ve adam bir eliyle kadının boğazını sarıyor. Lorenzo, orgazmı geçse bile onu parmaklamayı bırakmıyor.

"Tekrar."

"Hayır, lütfen, yapamam, bu çok fazla-" diye hıçkırır.

"Sana söyleneni yap," diye homurdanıyor, koluyla onu yerinde sabitliyor ve acımasızca klitorisini ovuyor. Kadın adamın pençesinde kıvranıyor, umutsuzca ondan uzaklaşmaya çalışıyor. Bir an sonra yüzündeki acı zevke dönüşüyor ve tekrar boşalıyor.

Sonunda onu serbest bırakıyor ve prenses masanın üzerine iki kolunun üzerine yığılıyor, zor nefes alıyor. "Mükemmel, prenses." Lorenzo siyah eldivenlerini giyip beyaz bir tüpe uzandı ve dikkatli bir şekilde parmağıyla uyluğundaki kesiklere merhem sürüyor. Şimdi çok nazik. Kızına karşı çok dikkatli. Kesikleri yapışkan bir bandajla kapatıyor, sonra iç çamaşırını kışından yukarı çekip yerine yerleştiriyor.

"Tak, tak," diye sesleniyorum, odaya giriyorum. "Lorenzo, ben de kendimi yaraladım. Sıra bende mi?" Tembel bir sırtışla bana beyaz tüpü fırlatıyor. "Keyfine bak."

Merhemi ona geri veriyorum. "Diğerleri yukarıda. Sizinle bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

Chiara kızarmış yanakları ve mutlu bir gülümsemeyle yanıma geliyor ve çeneme yumuşak bir öpücük konduruyor. Onu böyle görmeyi seviyorum ama keşke şu anda bu kadar mutlu görünmeseydi. Birkaç dakika içinde bu mutlu ifadeyi yok edeceğim.

Hepimiz salonda kanepelerde toplandığımızda dosyayı sehpanın üzerine koydum. "Thane ve ben bir teori üzerinde çalışıyorduk. Bu zorlu bir konuşma olacak. Herhangi bir noktada ara vermek isteyen olursa söylemesi yeterli."

Cassius kaşlarını çatıyor, Salvatore da öyle, ama kimse bir şey söylemiyor. Dosyayı açıyorum ve sehpanın üzerine bir dizi çıktı koyuyorum. Korkunç başlıkları olan gazete makaleleri.

CESET, ÇARPIK CİNAYET MAHALLİNDE SERGILENDİ.

İŞKENCE KURBANİ ÖLMEDEN ÖNCE GÜNLERCE HAYATTA

KALDI. KAYIP KADIN PARÇALANMIŞ VE KAFASI KESİLMİŞ

OLARAK BULUNDU.

Sonunda masanın üzerine kırmızı noktalarla işaretlenmiş şehirlerin olduğu bir harita koydum. Coldlake etrafında kümelenmiş bir düzine kadar şehir.

Salvatore öne eğilir ve haritayı tersinden okur. "Washington. Pittsburgh. Philadelphia. Chicago. Coldlake. Noktalar ne anlama geliyor?"

Chiara gazete makalelerini aldı ve göz gezdiriyor. "Noktalar cinayet mi?"

Başımı salladım. "Çözülmemiş cinayetler, hepsi de son yirmi yıl içinde işlenmiş. Tüm kurbanlar kaçırılan ve sonra ölü bulunan kadınlardı ve hepsi işkence görmüştü ya da ölü bedenleri garip bir şekilde sergilenmişti."

Chiara bana bakıyor. "Bu ölümlerin kız kardeşlerinle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence bu bir olasılık." Etrafımdakilere bakıyorum. "Bir düşünün. Kız kardeşlerimizi kim öldürdüyse, ne yaptığını biliyordu. Yasalara saygılı bir vatandaş olarak bir sabah uyanıp -Ophelia'dan bahsettiğim için özür dilerim Salvatore- birinin çığlık atarak ölmesine neden olamazsın. İlk ölen Ophelia'ydı ama bu ilk kez işlenen bir cinayet değildi."

"Evet, haklısın," diyor Salvatore, sesi kısık.

Cassius bir parkta çocuk oyun aletlerine asılı halde bulunan bir kadınla ilgili bir makale okuyor. "Teoriniz bana mantıklı geliyor. Evelina'nın katili ne yaptığını biliyordu ve onu elinden geldiğince uzun süre hayatta tuttu. Ona yaptığı şeyin her saniyesinden zevk aldı."

"Polis bu cinayetlerin hiçbirleriyle bağlantı kurmadı, bu yüzden açık olalım," diyorum onlara, çıktıları göstererek. "Bu Thane'le birlikte üzerinde çalıştığımız bir araştırma. Hiçbir şey olmayabilir."

Lorenzo gözlerini kısar. "Ya da bir şey olabilir. Thane sana yardım mı ediyor?"

"Thane harikaydı. Bence Nicole'un fotoğraflarının sahte olduğunu fark etmediği için kendini kötü hissediyor." Ya da mesleki gururu incindi ve hatasını telafi etmeye çalışıyor. Bu daha muhtemel. Her iki durumda da, yardımı için memnunum.

Chiara okumaya devam ediyor. "Bu makalelerde katilin kurbanları kaçırırken arkalarında siyah çiçekler bıraktığına dair bir şey göremiyorum. Ya da kadınların ağzına siyah çiçekler koyduğunu."

Başımı salladım. "Evet, haklısın. Coldlake cinayetlerinin özel bir yanı var. Kız kardeşlerimiz bize bir mesaj göndermek için öldürüldü. Birileri acı çekmemizi istedi. Bu diğer cinayetlerin tamamen zevk için işlenip işlenmediğini merak ediyorum."

"Sence bir seri katil Coldlake'e gelip kız kardeşlerimizi mi öldürdü?" Lorenzo soruyor.

"Bunun bir olasılık olduğunu söylüyorum. Ya da katil Coldlake'ten ve kendi arka bahçelerinde asla öldürmemeyi kural haline getirmişler ama bizden o kadar nefret ediyorlar ki bir istisna yapmışlar."

Chiara üzgün bir şekilde gazete haberlerine bakar. "Tüm bu faili meçhul cinayetler. Sence polis bu kadınları da mı umursamadı?"

"Belki de. Ya da belki denediler ama bir yere varamadılar. Hiçbir şey olmadığında cinayetler çözülmez

kurbanlarla katil arasında bağlantı kurmak için. Genellikle ya kocası yapmıştır ya da kıskanç bir sevgilisi. Bir iş arkadaşı. Kurbanın çevresinden biri. Tamamen yabancı biri olduğunda, polisler nereye başvuracaklarını bilemezler."

"Ya da kurbanları umursamıyorlar ve araştırmaya bile çalışmıyorlar," diye mırıldanıyor Cassius.

"Haklısınız, kız kardeşlerimiz için herhangi bir soruşturma yapılmadı. Ama bu kanıt olmadığı anlamına gelmez."

Lorenzo canlandı. "Oh?"

Her birine tek tek bakıyorum. "Kız kardeşlerimizin cesetlerinin bulunduğu gün, olay yerlerinin fotoğrafları çekilmiş olacaktı. Kanıtlar küçük plastik torbalara konurdu. DNA örnekleri alınmıştır. Bir patolog kız kardeşlerimizin her birine üstünkörü de olsa otopsi yapmış olmalı. Bazı raporlar dosyalanmış olmalı. Bu standart bir prosedür. Bundan sonra olması gereken şey, dedektiflerin kanıtlara bakması ve soruşturmaya başlamasıydı."

"Ama yapmadılar," diye mırıldandı Salvatore.

"Hayır, yapmadılar. Tahminimce tüm bu kanıtlar dokuz yıldır bir kutuda tozlanmaya terk edilmiş durumda."

Chiara bir çıktı üzerinden bana bakıyor. "Eğer bu doğruysa, katilin kimliği o kutunun içinde olabilir. DNA'ları. Parmak izleri. CCTV kayıtları. Eğer elimize geçerse, ölümlerini kendimiz araştırabiliriz."

"Yanlışlıkla ve bilerek yok edilmediğini varsayarsak, önce ne tür kanıtlar olduğunu görmemiz gerekir." Ona gülümsüyorum. "Ama evet, haklısın. Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum. Acid ve Zagreus'un özel dedektiflerle bağlantıları var. Lorenzo tıp insanlarını tanıyor. Strife'la ikimiz kendi başımıza oldukça iyi bir soruşturma başlatabiliriz. Tabii Strife bize yardım etmeye ikna edilebilirse."

"Strife'in bana bir iyilik borcu var," diye belirtiyor Chiara. "Büyük bir iyilik."

"Kesinlikle öyle, kedicik." Çıktılardan birini alıyorum. "Shady Point'teki bu cinayet ilgimi çekti. Philadelphia ve Coldlake arasındaki otoyolun dışında bir kasaba."

Salvatore sayfayı benden aldı ve yüksek sesle okumaya başladı. "On üç yıl önce on dokuz yaşında bir kadının çözülmemiş cinayeti... adı Kira Campbell... cesedi parçalanmış ve poz verilmiş... ölü bulunmadan dört gün önce kayıp." Yüzünü buruşturuyor. "Tanıdık geliyor. Bunun nesi ilgini çekti?"

"Thane ve ben Coldlake polisleri ile Shady Point polisleri arasında herhangi bir bağlantı bulamıyoruz. Shady Point küçük bir kasaba. Yolsuzluk yok. Fazla suç işlenmez. Her yıl Kira Campbell için nöbet tutuyorlar. Böyle bir yer faili meçhul davalarının çözülmesini ister." Sırayla her birine bakıyorum. "Bu da burayı bizim için mükemmel kılıyor."

"Nasıl mükemmel?" Chiara soruyor.

"Shady Point dedektiflerinin bu araştırmayı yaptığını düşünün," diyorum sehpanın üzerinde duran makaleleri ve haritayı göstererek. "Kira Campbell'ın öldürüldüğü dönemde Coldlake'te dört faili meçhul cinayet işlendiğini görüyorlar. Ayrıca çok fazla soruşturma yapılmadığını keşfediyorlar ve kendi faili meçhul davalarını çözmelerine yardımcı olabilecek ipuçlarına açlar. Coldlake polislerine yaklaşıp Siyah Orkide Katili hakkında onlarla konuşup konuşamayacaklarını sorarlar ve Coldlake polisleri de elbette, keyfinize bakın derler."

"Shady Point polislerini bunu yapmaya nasıl ikna edeceksin?" Cassius soruyor.

"Ben değilim. Ben Shady Point dedektifleriyim." Gülümseyerek Salvatore'a döndüm. "Ben ve belki sen."

Dedektif gibi davranabiliriz. Buna hazır mısınız?"

Salvatore sehpanın üzerindeki çıktıları bakıyor. Bunca zamandır, cinayetlerin bir Coldlake fenomeni olduğunu varsayıyorduk. Kimsenin aklından başka bir ihtimal geçtiğini sanmıyorum.

kadınlar da kız kardeşlerimiz gibi acı çekiyor olabilir. Sertçe başını sallar. "Evet, ben hazırım."

"Durun bakalım. Peki ya yüzleriniz?" Lorenzo soruyor. "Siz ikiniz bilinen suçlularsınız."

"Şüpheli suçlular," diye karşı çıkıyor Salvatore.

"Her neyse. Mesele şu ki, Coldlake polisleri sizi tanıyor ve başınıza ödül konmuş durumda.

Polis merkezine girip dostça sohbet mi edeceksin? Tutuklanacaksınız."

"Evet, öylece içeri gireceğiz ve hayır, tutuklanmayacağız. Üç yıl önceki Main Street banka soygununu hatırlamıyor musunuz?"

"Bunu hatırlıyorum," diye söze karışıyor Chiara. "Bir adam Coldlake'in en büyük bankasına girdi ve gün ortasında konuşarak kasaya girdi. Milyonlarca mücevher ve tahvil çaldı."

"Tam olarak iki buçuk milyon," diyorum gülümseyerek. "Daha fazlasını da verebilirdim ama çantalarım ve ceplerim doluydu."

Gözleri yuvarlaklaşıyor. "O sen miydin? Ama soyguncu sana hiç benzemiyordu! CCTV görüntülerini gördüm."

"Makyaj, protez ve biraz oyunculüğün neler yapabileceği bir mucize. Coldlake polisleri Salvatore ve beni karşınızda gördüğünüz yakışıklı, iyi giyimli, kendinden emin adamlar olarak tanıyor. Bizi bir saatten kısa sürede aşırı kafeinli, aşırı çalışan, ucuz takım elbiseli iki polise dönüştüreceğim. Sahte rozetler ve kimlikler sorun değil. Ve size henüz planımızın en iyi kısmını anlatmadım."

"Eee?" Cassius sorar.

Chiara'ya elimi uzattım. "Coldlake dedektiflerinin bize yardım etmek için can atacağı güzel genç dedektifimiz. Kedicik, bir oda dolusu yorgun adamı cazibenle etkileyebilir misin?"

Poker oynadığımız gecedan beri, bize yardım etmek için her şeyi yapacağını biliyordum. Bu görev için ona ihtiyacım var.

"Senin ve kız kardeşlerin için her şeyi yaparım. Bence bu harika bir fikir ve planınızın bir parçası olmayı çok isterim."

Salvatore ona gülümsüyor. "Harika, bebeğim."

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldanıyor Cassius ama bunun Chiara'nın kararı olduğunu o da benim kadar iyi biliyor, kendisinin değil. Lorenzo'ya bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun, Lorenzo?"

Son zamanlarda Cassius, Scava yerine Lorenzo diyor. Neden değiştirdiğini bilmiyorum ama hoşuma gitti.

Lorenzo önce bana sonra Chiara'ya bakıyor. "Bence harika kılık değiştirerseniz iyi olur, yoksa bir sonraki planımız Cassius'la birlikte üçünüzü hapisten kaçırmak olacak."

"Vinicius bunu yapabilir," diyor Chiara, parlayan gözlerle bana dönerek. "Sonra ne olacak?"

"Thane ve ben Coldlake dedektifleriyle e-posta yoluyla iletişim kurduk bile. Resmi görünüyor ve hiçbir şeyden şüphelenmiyorlar. Daha sonra onlarla karakolda buluşmak için bir randevu ayarlamaya çalışacağız. Bunu yaptığımızda, Salvatore ve Chiara'yı fabrikaya götüreceğim ve kendimizi neye dönüştürebileceğimize bakacağız."

"Fabrika nedir?" Chiara soruyor.

"Orası benim yerim, kedicik. Daha önce hiç çatı katıma ya da çalıştığım yere gitmedin. Sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

Cassius Chiara'nın yüzünü ellerinin arasına alır ve onu öper. "Dikkatli ol. Aslanın inine giriyorsun ve o polisler kim olduğunu anlarsa seni doğruca babana götürebilirler."

Lorenzo ayağa kalktı. "Bu düşünceyle takla atmıyorum ama Chiara her zaman yardım etmek istediğini söyledin. Dikkatli olacaksın, değil mi prenses?"

"Yapacağım," diyor ona gülümseyerek.

İşaret parmağıyla onu gösteriyor. "Öyle olduğunu gör. Şaka yapmıyorum." Sonra da "Ne plan ama" diye mırıldanarak uzaklaşıyor. Ben planlarımı tercih ederim."

"Çünkü sen plan yaptığında Chiara kendini yatağında çıplak buluyor," diye arkasından sesleniyorum. "Kesinlikle," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Ondan sonra işler Thane'in de benim de beklediğimizden daha hızlı gelişti. Bir hafta içinde Coldlake Merkez Polis Karakolu'ndaki dedektiflerden gelen ve randevumuzu teyit eden bir e-postaya bakıyordum.

"Lanet olsun. Başardık." Telefonumu cebime koydum ve gülümseyerek arabama yöneldim. Her zamanki Lamborghini'm değil, renkli camlı koyu mavi orta sınıf bir sedan.

Chiara, Salvatore'nin evinde Ginevra ile kahve içiyor ve bebekle oynuyor. Yirmi dakika sonra salona girdiğimde Chaira Camillo'yu kucağına almış, biberonla besliyor. Bu manzara karşısında gülümsüyorum, çünkü kucağında bir bebekle çok tatlı görünüyor. Cassius ve Salvatore, Lorenzo'nun onu doğurgan olduğu günler için kilitlemesine sinirlenmişlerdi ama işe yaradıysa, umurumda değil. Lorenzo'nun bunu bir daha yapmasına izin vermeyeceğim ama Chiara ne kadar çabuk hamile kalırsa, dördümüz de o kadar çabuk baba oluruz. Neredeyse otuz yaşımdayım. Cassius birkaç yıl içinde kırk yaşında olacak. Olgunluk çağındayız ve çocuğumuz yok, ama lanet olsun, bir sürü çocuğumuz olmalı. Chiara sadece on sekiz yaşında ve bu da önünde daha çok çocuk doğuracağı yıllar olduğu anlamına geliyor.

Sadece dört tane istediğini söylüyor. Dördü siktir et.

Gülümseyerek ona doğru ilerliyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Çok güzel bir resim değil misin?"

Chiara sadece bebek hakkında övgüler yağdırmak istiyor. "Çok tatlı ve Ginevra onun çok iyi uyuduğunu ve neredeyse hiç ağlamadığını söylüyor. Annem her zaman benim iyi bir bebek olduğumu söyler, belki bizim de onun gibi bir bebeğimiz olur."

Belki de yaparız, ama bu bebeğin kime çekeceğine bağlı. Dördümüzün arasında olimpiyat seviyesinde bir çıkırtkan mutlaka vardır. "Eğer bebeğimiz bana çekerse, çok sevimli olur. Ya da belki ikizleriniz olur, ben ve Amalia gibi."

"İkizler, bunu hiç düşünmemiştim." Bu düşünce karşısında hem gergin hem de heyecanlı görünüyor.

Ginevra, "Chiara bana küçük Camillo'nun kardeşimi ve arkadaşlarını tavuklar gibi düşündürdüğünü söylüyordu" diyor.

Camillo'nun işaret parmağımı tutmasına izin veriyorum ve hafifçe aşağı yukarı oynatıyorum. "Nasil yapmasın ki? Şu sevimli pakete bakın."

"Buraya bebeği sevmeye mi geldin yoksa Salvatore ile bir işin mi vardı?" Chiara soruyor. "Aslında seninle işim var, kedicik. Konuştuğumuz plan üzerinde işler ilerliyor." Chiara'nın gözleri kocaman açılır. "Bu harika. Bana birkaç dakika ver, sonra tamamen seninim."

Yanağını okşadım ve gülümsedim. "Aceleye gerek yok. Bebek kucaklamalarına doyun." "Bu sıkıcı arabanın garajımın önünde ne işi var, Vinicius?"

Arkamı döndüm ve Salvatore'un kapıda durduğunu gördüm. "Oh, merhaba. O araba mı? O araba için planlarımız var. Sen, ben ve Chiara."

Yüzünde bir farkındalık beliriyor ve ona doğru yöneliyorum. Ginevra'ya ulaşmayacak yumuşak bir sesle mırıldandım: "Dedektif Johansson, Dedektif Bartlett ve Genç Dedektif Bianca Azzuro'nun bu Perşembe Coldlake faili meçhul ekibi ile randevuları var."

"Sen bir sihirbazsın. Bunu başardığına inanamıyorum."

"Buna inanın. Ben bir ustayım. Chiara'nın bebekle işi bittiğinde ikinizi de fabrikaya götüreceğim ve kılık değiştirmeyi deneyeceğiz."

Chiara'nın Camillo'yla konuşmasını izliyorum, işaret parmağı Camillo'nun burnunun ucunu okşuyor. "Bu manzara kalbini eritip aletini sertleştirmiyor mu?"

Salvatore yüzünde orantısız bir gülümsemeyle ona bakıyor. "Kesinlikle."

Yarım saat sonra, kuzeydoğuya giden otoyoldayken bir telefon açtım. "Fabrikaya gidiyorum. Yirmi dakika içinde benimle orada buluş."

"Yoldayım," diye cevap veriyor düz bir ses.

"Arayan Thane'di, değil mi?" Chiara arka koltuktan soruyor. Orta koltukta oturuyor ve Salvatore'ye sarılmış durumda. "Yaptıklarından sonra onunla çalışmak zor mu?"

Mizahsız bir kahkaha attım. "Evet. Bir yanım hâlâ Salvatore ve Lorenzo'nun Strife'in adamlarıyla birlikte yaptıkları için onu vurmuş olmalarını diliyor. Kalbim bunu istiyor. İçim bunu istiyor. Ama sen doğru seçimi yaptın ve onlara merhamet edebilecek tek kişi sensin. Salvatore ve Lorenzo başka kimseyi dinlemezdi."

"Hâlâ onları öldürmeyi hayal ediyorum," diye mırıldanıyor Salvatore, parmaklarını Chiara'nın kalçasında gezdirirken.

Otoyoldan çıktığımda Chiara benimle konuşmak için öne doğru eğildi. "Yaşadığın yeri göreceğim için heyecanlıyım.

Görmediğim tek ev sizinki."

"Salvatore'nin evi gibi saray gibi değil ya da Lorenzo'nunki kadar güvenli değil, Cassius'un dairesi gibi şık ve modern de değil ama bununla gurur duyuyorum."

Coldlake'in kuzeyi, güneyi ve doğusu kadar zengin değildir, ancak Lorenzo'nun çeyreği kadar da kaba değildir. Konut sokakları ve sıra sıra kafeler, nalburlar ve kızarmış tavuk dükkanları yerlerini eski tuğla fabrikalarına bırakıyor. Bazıları daire ya da ofise dönüştürülmüş. Diğerleri ise boş ve tahtalı duruyor.

Evim geniş, yapraklı bir sokakta, yolun karşısındaki eski bir ampul fabrikasında, iki düzine aracın yavaşça paslandığı bir motosiklet ve araba tamirhanesinde duruyor. Dışarıdan bakıldığında pek de güzel bir yer sayılmaz ama burası evim.

Binamın önündeki otoparka girdim ve motoru durdurdum. "Fabrikaya hoş geldin, kedicik."

Dışarı çıktık ve Chiara dört kata baktı.

"Birinci seviye, yasal bir matbaa." Yarım düzine kişi baskı makinelerini çalıştırıyor ve müşterilerden sipariş alıyor. Hesaplar titizlikle tutuluyor ve tüm vergiler ödeniyor. "İkinci kat, ofisler, bilgisayarlar, depolar, kapıların ardında ilginç şeyler olan birçok kilitli oda. Belki üçte ikisi yasal." Chiara'ya bir gülümseme gösteriyorum. "Üçüncü seviye. Sahtecilik operasyonları ve benim özel ofislerim. Orada olanların sadece üçte biri yasal. Ve son olarak, dördüncü seviye. Çatı katındaki dairem. Hepsi benim ve tamamen yasadışı." Ağzımı Chiara'ninkine götürüyorum ve o gülerken onu öpüyorum.

Arkamızdan bir motor sesi geliyor ve uzun boylu, geniş omuzlu, siyah ve gümüş rengi bir motosiklete binmiş bir adam otoparka giriyor. Tepeden tırnağa siyah deri giymiş ve parlak siyah bir kaskı var. Önce bana, sonra Salvatore'ye bakıyor ve sonunda motosikletten inip kaskını çıkarıyor.

"Hey, Thane," diye sesleniyorum ve o da başını sallıyor.

Salvatore gözleri kısılrken hiçbir şey söylemez. Thane ona bakar, deri ceketinin fermuarını açar, kaskını kolunun altına sokar ve tek kelime etmeden fabrikaya girer.

Chiara, "Ne kadar konuşkan," diye mırıldanıyor ve Salvatore'nin elini tutup sıkıyor.

Geniş, beton merdivenlerden yukarı çıkarken Chiara'ya birinci ve ikinci katları kısaca gezdiriyorum. "Bina 1920'lerde inşa edilmiş. Her yeri yeniledim ama çıplak tuğla ve pirinç aksesuarların cazibesini korudum."

Chiara, yüksek tavanlara ve ışığı içeri alan devasa pencerelere bakarak, "Tıpkı sahibi gibi çok şık," diyor.

"Teşekkür ederim, kedicik. Çok beğendim."

Ofisime vardığımızda, Thane büyük oval toplantı masasında oturuyordu ve

Dizüstü bilgisayar. Biz yaklaşırken kafasını kaldırmıyor ve yazmaya devam ediyor.

Chiara, güneye bakan duvarın tamamını kaplayan pencereden dışarı bakmak için hareket ederek, "Ne muhteşem bir manzara," diyor. Tüm Coldlake önümüzde uzanıyor.

Thane dizüstü bilgisayarını bize doğru çeviriyor ve bana bakıyor, soğuk yüz hatlarında korkunç bir sabırsızlık okunuyor.

O bekleyebilir. Kadınım binamın manzarasını seyrediyor.

Sonunda Chiara gülümseyerek Thane'e döner. "Merhaba. Bize gösterecek bir şeyin var mı?"

Thane ekranındaki şemaları açıklamaya başlar. "İşte polis merkezinin kat planları. Dedektiflerle burada buluşacaksınız." Ekranda bir yeri işaret ediyor ve parmağını hareket ettiriyor. "Kanıt dolapları burada ve ayrıca burada bodrumda. Faili meçhul arşiv kutuları muhtemelen bodrumdadır. Dava numarası bu kâğıt parçasının üzerinde. Her yerde CCTV kameraları olacak, bu yüzden binanın etrafında dolaşırken suskun görünmemeye çalışın."

Başımı salladım. "Burnumuzu sokmayacağız. Kibar dedektifler bize kanıtları verecekler."

"İnsanlar her zaman kendilerine söyleneni yapmazlar." Thane'in dudağı hafifçe kıvrılıyor. Makinelerin ve sistemlerin matematiksel öngörülebilirliğini tercih ediyor.

"Bunu benim için yapacaklar. Buna cazibe deniyor." Chiara'ya bakıyorum. "Ve eğer benim cazibem yeterli değilse, Chiara var."

Thane bakışlarını Chiara'nın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdikten sonra bilgisayarına geri döner. "Shady Point dedektiflerinin tüm verilerini Vinicius'a verdim, o da rozetlerinizi ve kimliklerinizi hazırladı. Sorularınız yoksa ya da o gün teknik desteğe ihtiyacınız yoksa ben gidiyorum."

"İhtiyacımız olan her şey bu," diyorum ona.

Dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve ayağa kalkarak bana hitap ediyor. "Tüm dosyalar ortak klasörümüzde. Sonra görüşürüz." Thane kapıya doğru ilerliyor ve sonra bize dönüyor.

"Acid'den bir mesajım var." Thane Chiara'ya bakıyor, siyah saçları gözlerinin içine düşüyor ve dudaklarında en ufak bir gülümseme iması var. Bir botunun burnunu diğerinin arkasına geçiriyor ve başını eğiyor, neredeyse selam veriyor ama tam olarak değil. "İyi şanslar, majesteleri."

Chiara ona gülümsüyor, gerçekten eğleniyor. "Acid çok düşünceli. Ona teşekkür ettiğimi söyle. Sana da teşekkürler Thane. Tüm çalışmalarınız için minnettarım."

Thane onun yüz ifadesinde alaycı bir ifade arıyor.

Salvatore kollarını kavuşturur ve ona ters ters bakar. "Chiara söylediklerinde ciddi, senin aksine." Thane omuz silkiyor ve kapıya yöneliyor, gitmeden önce veda etmek için bir elini kaldırıyor.

Başımı sallayarak arkamı dönüyorum. "Kılıklarımız üst katta. Benimle gelin."

İkisini yukarı çıkarıp dairemin kapısını açıyorum. Binanın en üst katının tamamını kaplıyor. Tavan yüksek ve bol miktarda doğal ışık var. Eklektik bir tarzda dekore ettim. Birbiriyle uyuşmayan ama bir şekilde bir araya gelerek mekâna şıklık ve konfor havası veren ilginç mobilya ve dekor parçaları.

Chiara etrafına bakar. "Vinicius, evin muhteşem. Nasıl oldu da buraya daha önce hiç gelmedim?"

"Lorenzo ve Cassius'un evi kadar güvenli değil, Salvatore'ninki kadar da geniş değil ama Eve. Bunu sevdim."

"*Bayıldım*," diyor Chiara, açık alanda yürürken. Birden onu yanında bir bebekle görüyorum. Küçük bir çocukla. Büyük pencerelerin altındaki halının üzerinde birlikte oturmuş renkli bloklarla oynuyorlar.

Bir an için nefes alamıyorum. Bunu istiyorum.

Bunu çok istiyorum.

Benim oğlum olmak zorunda değil. Oğullarımızdan herhangi biri olabilir ve ben onu ölene kadar şiddetle seveceğim. Eğer buna sahip olamazsam, hayatımdaki diğer her şey anlamsız gelecek ve ne yapacağımı bilemeyeceğim.

Chiara'nın başını bir yana eğmiş bana baktığını ve bana bir soru sorduğunu fark ediyorum. "İyi misin, Vinicius?"

Salvatore yanımdan geçerken omzumu sıkıyor ve bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "O sadece seni seviyor, bebeğim."

Kendime geliyorum ve ona gülümsüyorum. "Son zamanlarda sana ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydin?" "Muhtemelen söyledin, ama tekrar duymaktan mutluluk duyacağım," diyor gülümsememe karşılık vererek. "Çok güzelsin, kedicik. Şimdi benimle gel ve giyinme oyunu oynayalım."

Planladığımız kılık değiştirmeleri tuvalet masamın üzerine, kolonya şişelerimin yanına yerleştirdim ve Chiara'ya bir peruk uzattım.

"Bunu dene. Eğer sana uyarsa, saçını arkadan at kuyruğu şeklinde bağlayabiliriz. Bu dedektifler sizi muhteşem sarı saçlarınızla ve tasarım elbiseler giyerken görmüş olacaklar. Sade bir etek takım elbise, peruk ve koyulaştırılmış kaş ve kirpiklerle sizi tanıyamayacaklar."

Sarı saçlarını toplar ve peruğu takar. Uzun, koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor ve gözlerindeki kaküllerle şimdiden farklı görünüyor.

"Hoşuma gitti. Sen ve Salvatore ne giyiyorsunuz?"

"Ucuz takımlar. Salvatore için bir kumral saç durulaması ve benim için de bir bıyık." "Kumral," diyor Salvatore yüzünü buruşturarak. "Yıkanmış gibi görüneceğim."

"Amaç da bu zaten. Sıradan taşra polisleri gibi görünmek istiyoruz, şeytani yakışıklı şehir mafyaları gibi değil."

Salvatore'a bir kutu saç boyası uzatıyorum ve üst dudağıma sahte bir bıyık yapıyorum. Çok iğrenç. Saçlarım çok uzun ve saçımı kestirmem gerekiyor, ki bunu bilerek yapıyorum. Dağınık bir taşra dedektifi gibi görünmek istiyorum. Gömleğimin üzerine bir omuz kılıfı geçiriyorum ve saçımı karıştırıyorum.

"Ne düşünüyorsun, uygun görünüyor muyum?"

Chiara parmaklarını silah kılıfımın kayışlarında aşağı yukarı gezdiriyor. "Bıyığı bilmem ama bu oldukça seksi."

"Ah, evet?" Yüzündeki ifadenin tadını çıkararak söylüyorum. Sikim pantolonumun içinde kıpırdıyor. Peruğu da ilginçti. Koyu renk saçları ona kötü kız görünümü veriyor. İşaret parmağını gömleğimin düğmelerinde gezdirirken o da öyle düşünüyor gibi.

"Dedektif Bartlett, size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Salvatore kaşlarını çatarak saç boyası kutusuna bakar ve onu bir kenara fırlatır. Chiara'ya doğru adım atar, onu kollarına alır ve yatağa doğru taşır. "Evet, var. Bu görevi düşünmekten yoruludum. Hadi eğlenceli göreve geri dönelim."

"Hangisi?" Chiara sorar.

Salvatore kravatını gevşetirken sırtıyor. "Seni hamile bırakıyorum."

Chiara

S Alvatore kıyafetlerini çıkarırken üzerimde beliriyor, ben kendi kıyafetlerimden sıyrılırken bakışları keskin ve aç.

Omzunun üzerinden Vinicius'a, "Sen de bu işe katılıyor musun?" diye sorar.

Vinicius başını avucuna yaslamış, dudaklarında bir gülümsemeyle yatağın üzerinde uzanıyor. "Bana aldırmayın. Şimdilik sadece izleyeceğim."

Salvatore çenemi kavırıyor ve mırıldanıyor, "Seyirciler hoşuma gidiyor. Ona hava atalım mı bebeğim?"

"Gösteriş yapmayı seviyorum," diyorum, bacaklarımın arasına uzanıp amımdaki ıslaklığı klitorisimin üzerine sürüklüyorum, iki erkeğin de beni izlemesinin tadını çıkarıyorum.

Salvatore bacaklarımı kavırıyor, daha geniş açıyor ve amıma tükürüyor. Aşağı doğru akarken inliyorum. Sertçe başını kaldırıyor ve dudakları vahşi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hoşuna gitti mi? Aç ağzını."

Dediğini yapıyorum ve üzerime eğilip ağzıma tükürüyor. Gözlerim kocaman açılıyor ve ben onu yutarken iki parmağını içime sokuyor.

"Seni pis kaltak." Cevap veremeden boğazımı yakaladı ve sıktı. Sertçe. O, on yedinci yaş günümde karşılaştığım Salvatore, sert bir ifade ve kötülükle parlayan gözler.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Onun pis kaltağı olmaktan mutluluk duyacağım.

Hâlâ boğazımı sıkarken dizlerini yatağa doğru uzatıyor ve sikini kavrayarak içime gömülüyor.

"Salvatore," boğazımı sıkarken nefesimi tutmayı başarıyorum.

"Evet, bebeğim?" diye soruyor, sesi sahte bir tatlılıkla damlıyor.

"Vur bana."

Bana erimiş arzu dolu bir bakış fırlatıyor ve boğazımı bırakıp yüzüme bir tokat atıyor. Sertçe. Beni soluk soluğa bıraktı.

Başım yana kayıyor ve gözlerim sulanıyor. Isı içimde yanıyor ve klitorisimde yoğunlaşıyor.

"Salvatore, Tanrı aşkına," diye bağılıyor Vinicius.

"Ne? Hoşuna gidiyor. Değil mi bebeğim?" Sesi yine tatlılıkla dolu ve yüzümü kendine doğru çekip beni öpüyor.

Ona ne kadar sevdiğimi göstereceğim. Bileğini kavıyorum ve başparmağını ağızma sokarken tırnaklarımı kaslı önkolunda gezdiriyorum. Onu emiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve yanağımdaki yanığın tadını çıkarıyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor.

Benimle konuşma şeklinden bile boşalabilirim.

"Çok iyi emiyor. Buraya gel ve onu sakinle boğ."

Vinicius yatağın üzerine oturuyor ve kıyafetlerini çıkarıyor. Bir an sonra diz çöktüğünde başımın yanındaki şiltenin battığını hissediyorum ve onu ağızma almak için başımı çeviriyorum.

Vinicius'un parmakları kızarmış yanağımda

geziniyor. "Güzel, değil mi?" Salvatore soruyor.

"O her zaman güzeldir."

"Kesinlikle öyle. Özellikle de her iki ucunda da raylar var."

Ağızımla Vinicius'u okşarken gözlerimi açıyor ve Salvatore'la bakışlarımı kilitliyorum. Salvatore'un nefesi kesiliyor ve bakışları odaksızlaşıyor. Nefesleri düzensizleşirken ikisinin arasına bakıyorum. Şimdi yavaşça yukarı aşağı emerken ve elimi Salvatore'un kalçasında sıkıca tutarken kontrol bende.

Vinicius yarı güler, yarı inler. "O kadar sert değil, kedicik. Ağızına taşak sokmak istemiyorum."

Dilimi sikinin alt tarafında gezdiriyorum. Bu benim değil Vinicius'un sorunu gibi geliyor ve devam ediyorum.

"Bunu yaptığında ağızını nasıl da seviyorum bebeğim," diyor Salvatore, kalın sikini içime sokup çıkarırken saçları gözlerine düşüyor.

Boğazımı bırakıp meme uçlarımı sıkıyor ve ben Vinicius'un etrafında inliyorum.

"Kahretsin, çıldıracağım." Salvatore içime derinlemesine boşalırken inliyor. Sertçe nefes alıyor ve çekilmeden önce bana bakarak gülümsüyor. Klitorisimi yalayabilmek için eğilmeye başlıyor ama Vinicius onu benden uzaklaştırıyor.

"Bunu yapmak istiyorum. Buraya gel ve onu tut, seni lanet hayvan," diye onu azarlıyor Vinicius ama bunu söylerken gülümsüyor.

Salvatore yatakta arkama geçiyor ve sırtımı göğsüne yaslıyor. Dudakları kulağıma değiyor ve başımı okşayarak "Senin için bir canavar mıyım bebeğim?" diye mırıldanıyor.

Birkaç saniye cevap veremiyorum çünkü Vinicius dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve sonra onu çalıştırmaya başlıyor. "Evet," diye nefes alıyorum, sırtım kamburlaşıyor.

"Hepimiz biraz canavarız. Lorenzo kafana silah dayadı. Cassius seni dizine yatırdı. Vinicius'un odana gizlice girmesi ve sen daha ne olduğunu anlamadan seni sikiyle yere sermesi."

"Seninle ilk tanıştığımızda sırlıslıkla olmuştun," diye mırıldanıyor Vinicius dilinin turları arasında klitorisime doğru. "Hangimiz olduğunu hiç çözebildin mi?"

Bana bir bakış fırlatıyor, yeşil-altın gözleri parlıyor.

"Hepimiz, kedicik. Öyle değil mi?"

Nefes alışım zorlaştıkça, Salvatore'nin elinin boğazımda gezindiğini hissediyorum. Vinicius diliyle beni okşamaya devam ederken, kulağıma vahşice onların küçük pis sürtüğü olmayı sevdiğimi fısıldıyor. "Şimdiden boşaldın ve daha fazlası için can atıyorsun, değil mi?"

Boğuk bir çığlıkla doruğa ulaşıyorum. Vinicius doğrulup kalçalarımı kavıyor ve sikinin içime girdiğini hissediyorum. Salvatore boğazımı sıkarken, orgazmım bitmeden beni hızla beceriyor ve devam etmesini sağlıyor. Bütün kan başıma hücum ediyor.

"Nefes almana gerek yok, değil mi? Sadece gelmen gerekiyor," diye fısıldıyor Salvatore kulağıma.

Beni boğmasaydı bile nefes alamazdım. Yaptıkları şey beni uçurdu ve

Vinicius kendi doruk noktasıyla derinlere inene ve yavaşça çekilene kadar aşağı inin.

Yatağa geri yığıldım, zor nefes alıyorum ve kendimi kemiksiz hissediyorum.

Salvatore bana gülümsüyor ve sonra Vinicius'a bakıyor. "İyi iş çıkardınız ekip. Sanırım görevimiz için hazırız."

"Rüya takım," diye onaylıyor Vinicius, saçlarını terli alnına doğru iterken gözleri parlıyor.

BULUŞMAMIZIN SABAHİ, Vinicius'un mavi sedarıyla karakola gidiyoruz. Midemde bir sinir harbi var ve arka koltukta kıpırdanmadan duramıyorum.

Salvatore ön yolcu koltuğundan uzanıp elimi tutuyor ve bırakmadan önce sıkıca kavırıyor. Saçları kumrala çalıyor, takım elbisesi her zamanki kadar düzgün değil ve kravatı çirkin ama yine de benim yakışıklı Salvatore'um. "Gergin misin, bebeğim?"

"Sanki babamın arkasından gizlice iş çeviriyormuşum da o da dışarı fırlayıp beni yakalamak üzereymiş gibi hissediyorum."

Vinicius dikiz aynasından bana sırtıyor. "Düşünecek olursan, her zaman belediye başkanının arkasından iş çeviriyoruz."

Doğru. Derin bir nefes alıyorum ve kendime ne yapmam gerektiğini hatırlatıyorum. Erkek dedektiflere gülümsüyorum ve iki sert dedektifin sormaya tenezzül etmeyeceği sorular soruyorum. Eteğim diz hizasında ama dar ve topuklu ayakkabı giyiyorum. Uzun, koyu renk peruğumun yarısı yukarıda, geri kalanı sırtımdan aşağıya dökülüyor.

Salvatore ve Vinicius rozetlerimizi kemerlerine takmış, ben de benimkini boynuma asmıştım. Karakolun dışına park edip resepsiyona doğru ilerlediğimizde, görevli memur rozetlerimize şöyle bir bakıp geçmemize izin veriyor.

Vinicius bize bunun olacağını söylemişti. Eğer rahatsanız ve orada olmanız gerektiği gibi görünüyorsanız, rozetlerin ve kimliğin neredeyse hiçbir önemi yok.

İki Coldlake dedektifi bizi karşılıyor ve kendilerini Dedektif Hardy ve Dedektif Simmons olarak elimizi sıkıyor. Konuşmanın çoğunu Vinicius'un yapmasına karar verdik, çünkü zorlama ve kurnazlık konusunda en deneyimli olan oydu ve konuya girmek için hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu, karakoldan, şehirden, bir keresinde Coldlake'e ailesiyle tatile geldiğinden bahsediyordu.

Sonunda, dedektiflerin masalarında kahve fincanlarıyla otururken Vinicius konuyu cinayetlere getiriyor ve adamlara dört kız kardeşi kimin öldürdüğünü düşündüklerini soruyor.

Simmons umursamaz bir el sallıyor. "Kardeşler bunu kendileri yaptı. Roma imparatorları gibiler, tüm rakiplerini temizliyorlar. Gücü ele geçirirsin ve aileni öldürürsün, böylece kimse onu senden alamaz."

Dedektif Hardy başını sallar, yüz ifadesi asıktır. "Üzgünüm ama Coldlake'e gelerek zamanınızı boşa harcadınız. Bu ölümler faili meçhul ama bu kızları kimin öldürdüğü bu şehirde açık bir sır. Ne yazık ki bunu asla kardeşlerin üzerine yıkamayacağız."

Yanımda, Salvatore'nin onlarla tartışmak ister gibi gerildiğini hissediyorum ve hemen, "Bu organize suçlular tam bir hayvan. Bu arada, yaklaşan seçimlerinize ilgili ilginç bir şey duydum. Belediye başkanı adaylarından biri..." Gülümseyerek devam ediyorum. "Biraz garip mi?"

İki dedektif de kahkahayı patlattı.

"Christian 'ceset sikici' Galloway'den bahsediyorsun. Evet, bu şehrin her yerinde tuhaf tipler var," diyor Dedektif Hardy.

Onunla şakalaşıyorum, dedikodular karşısında şaşırılmış ama büyülenmiş gibi davranıyorum ve ona elimden geldiğince gülümsüyorum. Cinayetlerle *o kadar da* ilgilenmediğimizi anlatmaya çalışıyorum. Size daha fazla iş çıkarmayacağız ya da tembel veya aptal olduğunuzu ima etmeyeceğiz.

Dedektifler tekrar rahatladıklarında Salvatore, "Merakımdan soruyorum, bu faili meçhul dava için çok fazla kanıt toplandı mı?" diye sorar.

"Oh, evet. Aşağıda bodrum katında biraz olacak." "Ne tür kanıtlar?" Gözlerimi kocaman açarak sordum.

Dedektif Simmons bir elini çenesine götürür. "Olay yerlerinden toplanan bağlar, silahlar, giysiler gibi eşyalar. Raporlar. DNA örnekleri ise tesis dışında soğuk hava deposunda tutulacak."

"Burada ne olduğuna hızlıca bir göz atmanızı rica edebilir miyiz? Sonra da yolumuza gideriz," diyor Vinicius onlara. "Kira'nın ailesine somut bir raporla dönmeliyim. Kira öldürülen yerel kızımız."

Coldlake dedektifleri karşılıklı bakışırlar. Belli ki bunun zaman ve emek kaybı olduğunu düşünüyorlar.

"Her zaman o zavallı kızı düşünüyorum," diyorum üzülererek. "Annem onun annesini tanıyor ve Kira'yı kimin öldürdüğünü bulmamı çok istiyor."

Dedektif Hardy omuz silkiyor ve ayağa kalkıyor. "Elbette. Ama yıllardır kimse o kutuyu kurcalamamış. İçinde ilginç bir şey olduğunun garantisi yok."

"Hiç sorun değil," diyor Vinicius, usulca ayağa kalkarken. Dedektifleri aşağıya kadar takip ederken göz göze geliyoruz ve bana hızlıca gülümseyip göz kırpmıyor.

İyi iş, kedicik.

Kanıt odası arşiv kutularıyla dolu raflarla doludur. Dedektif Hardy, aradığı şeyi bulana kadar dava numaralarını nefesinin altında mırıldanarak sıralar boyunca yürür.

"İşte başlıyoruz." Elinde tartar ve Salvatore'un önündeki masaya koymadan önce kaşlarını çatır. "Al bakalım."

Kalbim boğazımda atıyor. Salvatore kapağı geri çekiyor ve Vinicius'la birlikte içeri bakmak için öne çıkıyoruz. Ağzım açık kaldı.

Beklediğim her neyse, bu değildi.

Chiara

Vinicius takma bıyığını koparır ve mavi sedanın ön paneline fırlatır. "Orospu çocuğu." Yerleşkeye dönerken sessizdik, her birimiz hayal kırıklığı içindeydik. Tüm umutlarımız, Vinicius ve Thane'in sıkı çalışmaları, hepsi boşa gitti.

Yerleşkedeki yeraltı garajına girdiğimizde Cassius aşağıya iniyor, yüz ifadesi beklentiyle parlıyor. Lorenzo sağlık odasından çıkıyor ve gözleri bile normalden daha parlak. Arabadan indiğimizde ikisinin de yüzü kararıyor.

Lorenzo, "İşe yaramadı," diye tahmin ediyor.

"Daha da kötüsü," diyor Salvatore. "İşe yaradı ama bulacak bir şey yoktu. Kanıt kutuları boştu."

Cassius İtalyanca küfrediyor ve yumruğunu beton duvara vuruyor. "Kız kardeşlerimizin cinayetlerini araştırma zahmetine girmedikleri yetmedi mi? Kanıtları da yok etmek zorunda mıydılar?"

"Hadi yukarı çıkalım," diyor Vinicius iç çekerek. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Salonda Lorenzo bardakları ve buzluktan çıkardığı bir şişe Grey Goose votkayı elden ele dolaştırıyor. Bana bir tane ikram ettiğinde başımı sallıyorum. Temiz votka beni ögürtüyor. Onun yerine buzdolabından bir şişe su alıyorum.

Cassius ağız dolusu votkayı yutar ve kadehini elinde sıkarak oturur. "Bize neler olduğunu anlat."

Vinicius her şeyin nasıl güzel geliştiğini ve Coldlake dedektiflerinin söylediğimiz kişi olduğumuzdan hiç şüphe etmediklerini anlatıyor. Bizi doğruca kanıt kutularına götürdüler.

"Kanıtları kimin imzaladığına dair bir kayıt var mı?" Cassius soruyor. "Dedektifler onlara gidip nerede olduğunu soramazlar mı?"

Vinicius acı bir tonda, "Ah, bir kayıt var," diyor. "Kutuları boşaltan kişi polis şefiydi. Onunla konuşmak istedik ama dedektifler bu fikri hemen reddetti. Şefin kendine göre sebepleri olduğunu söylediler ve hepsi bu kadar."

"Babamın bir arkadaşı," diyorum onlara. Midemde korkunç, çarpık bir his var. Şeften kanıtların yerini değiştirmesini isteyen babam mıydı? Hatta belki de yok etmesini? Pencereden dışarı, uzaktaki gökdelenlere bakıyorum ve omurgamda bir korku dalgası kıvrılıyor. Dışarıda bir yerlerde.

Siyah Orkide Katili. Eğer Coldlake Belediye Başkanı onu koruyorsa, düşündüğümde daha da korkunç biri.

Adamlar votka şişesini bitirip bir tane daha açıyor ve hepsi akşam yemeğine kalıyor. Lorenzo'nun yerinde son dakika yemeği demek, pizza ruloları, mozzarella çubukları, patates kızartması ve elmalı turta için dondurucuyu yağmalamak demektir.

Her şeyi fırında ısıtıp sehpanın üzerine yayıyoruz. Ben tabak bile istemiyorum. Sadece yere oturup parmaklarımla yemek istiyorum ve öyle de yapıyorum.

Üç patates kızartmasını baharatlı aioliye batırırken, "Tam da ihtiyacım olan şey buydu," diyorum. Yemek bana çocukluğumu ve çalışanlar eve gittiğinde ve babam dışarıdayken annemle mutfakta yemek yemeyi hatırlatıyor.

Lorenzo bir mozzarella çubuğunu ısıtıyor. "Ciddi gurme boku." "Pizza rulosu sana nasıl davranıyor Cassius?" Salvatore soruyor.

"Pizza yok. Bu soslu ve peynirli bir dürüm. Çok fazla düşünmediğim sürece sorun yok," diye kabul ediyor ve ısıtıyor.

Dondurmalı sıcak elmalı turtayı yerken Vinicius'un neşeli olmak için elinden geleni yaptığını fark ediyorum ama neredeyse hiç konuşmuyor. "Planın için üzgünüm. Harika bir fikirdi."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Teşekkürler, kedicik. Kanıtların çoktan kaybolmuş olabileceğini fark etmeliydin."

"Çok rahatlatıcı değil ama en azından bu sabah bildiğimizden daha fazlasını biliyoruz," diyorum ona. "Katilin kim olduğunu bulacağımıza dair umudumu yitirmedim."

Vinicius başını sallar ama gözleri kasvetlidir. "Evet. Bir şeyler düşünüyoruz."

Bitkin düşmüş olmama rağmen o gece uykuya dalmam uzun sürdü. Sonunda uyuduğumda kanlı rüyalara dalıyorum ve yatağında dönüp duruyorum. Karanlıkta ter içinde uyanıyorum ve kâbuslar kayboluyor. Sonra uykuya dalar dalmaz bir diğerinin içine düşüyorum.

Siyah Orkide Katili, büyüdüğüm evde beni takip ediyor. Yerlerde ve duvarlarda kan var ve bunun anneme ait olduğunu biliyorum. Koridorlardaki ıslak, kırmızı izleri takip ediyorum, ta ki katil karanlığın içinden bana doğru hamle yapana kadar. Çığlık atıyorum ve bıçağını boğazıma saplarken maskesini tutuyorum. Sonra ağır çekimde merdivenden aşağı düşüyorum ve düşerken katilin maskesini yırtıp babamın yüzünü ortaya çıkarıyorum. Düşüşümü izliyor, manyakça gülüyor.

Rüya değişiyor ve ben siyahlar giymiş, yağmur yağarken siyah bir şemsiyenin altına sığınmış bir şekilde kilise avlusundayım. Önümde yeni kazılmış mezarlara indirilmeyi bekleyen dört kasvetli tabut var. Mezarların başında her birine bir isim kazınmış mezar taşları duruyor.

İlkinin üzerinde *Salvatore Fiore* yazıyor. Kalbim umutsuzlukla dolu, mezar taşlarını okuyarak her bir tabutun yanından geçiyorum. *Vinicius Angeli. Cassius Ferragamo. Lorenzo Scava.*

Ağlayarak doğruldum ve göğsümü tuttum.

"Sadece bir rüyaydı," diye soluyarak yatak örtülerini üzerimden atıyorum. Biraz suya ihtiyacım var.

Banyoda doğrudan musluktan su içiyorum ve yüzüme soğuk su çarpiyorum. Tanrı'ya şükür nihayet sabah oldu ve tekrar uyumak yerine kalkabiliyorum. Elimin tersiyle ağzımı silerek, "Yatmadan önce çok fazla mozzarella çubuğu yedim" diye mırıldanıyorum.

Bakışlarım makyaj masasının üzerindeki bir yığın hamilelik testine takılıyor. Vinicius'un arabasının kaputunda seks yaptıktan sonraki sabah banyomda ortaya çıkmışlardı. Sanırım Lorenzo yardımsever bir doktor olduğu için onları oraya koymuştu. Gidip yatağımı yapmak için arkamı dönüyorum. Sanırım regl olursam bir tane kullanacağım.

Geç oldu.

Dümdüz önüme bakıyorum, son adetime kadar günleri sayıyorum. Ama ne zamandı? Yerleşkede yaşamaya başladığımdan beri haftanın günlerine dair tüm duyularımı kaybettim.

Geç mi kaldım? Lorenzo biliyordur, ya da takvimine yazmıştır. Acaba onun haberi olmadan bakabilir miyim diye merak ediyorum çünkü o ensemde solurken bir çubuğa işlemek istemiyorum. Ayrıca, hamile olmadığım ortaya çıkarsa onu hayal kırıklığına uğratmak için umutlandırmak istemiyorum. Bu hafta yeterince hayal kırıklığı yaşadık.

Merdivenlerin başında, hareket eden birilerinin sesini dinliyorum. Günün bu saatinde Lorenzo'nun yapacak başka bir işi yoksa bodrumda çalışır. Tıp odasına inip masasına yaklaşıyorum, içime bir suçluluk duygusu yayılıyor. En son ona ait bir şeyi okurken yakalandığımda büyük bir kavgaya neden olmuştu. Masanın çekmeceleri kapalı, ama biliyorum ki şiddet içeren, müdahaleci düşüncelerini içeren defterlerle dolu. Kabusları ve fantezileri, hepsi dağınık bir karalamayla yazılmış. Kız kardeşleri o defterlerde. O defterlerde ben de varım. Lorenzo'nun yazdıkları ilk başta beni dehşete düşürmüştü. Şimdi, onu bir defterin üzerine eğilmiş, yazarken kaybolmuş görmek kalbimi acıtıyor ama aynı zamanda gurur duymamı sağlıyor. Çoğu insanın katlanabileceğinden daha korkunç şeytanlarla yüzleşti ama bunlar onu yıkmadı. Benim Lorenzo'm güçlüdür.

Neyse ki masanın üzerinde duran takvimi için çekmecelerini karıştırmama gerek kalmadı. Geçen ayın tarihlerinden birinin etrafında kırmızı bir halka var ve yirmi sekiz gün ileri doğru sayıyorum. Adet günüm altı gün önceydi.

Altı bir şey değil. Reglim her an gelebilir. Ve yine de kalbim aniden daha hızlı atmaya başladı.

Lorenzo koridorun sonunda belirdiğinde merdivenlere yöneliyorum. Eşofman ve tişört giymiş, bir omzunda havlu var ve yüzü terden parlıyor.

Onu görmemiş gibi yapıp aceleyle merdivenleri çıkıyorum. "Prenses? Neyin peşindesiniz?"

Lanet olsun ona. Bir şeylerin peşinde olduğumu nereden biliyor? "Hiçbir şey!" Omzumun üzerinden sesleniyorum.

Doğruca banyoya gidip bir gebelik testi alıyorum. Kesinlikle hamile değilim ama bugün bunlardan birini almadan rahatlayamayacağım. Kutudan çıkan talimatlar yeterince basit. Bu uca işeyin, birkaç dakika bekleyin ve artı işareti hamile olduğunuz anlamına gelir.

Bir hevesle bir sürü test çıkarıyorum ve boş bir pamuklu çubuk kutusunu çalkalayıp içine işiyorum. Bir test doğru olmayabilir. Muhtemelen daha fazla yapmalıyım ve neden dört olmasın? Dört benim şanslı sayım. Bu ritüeli her ay yaptığımı hayal ederken kendi kendime gülümsüyorum. Dört hamilelik testi, her erkeğim için bir tane.

Birkaç dakika sonra, tezgahın üzerinde dört test sıralanmıştı ve ben de kapalı tuvalette oturmuş, topuklarım aşağı yukarı zıplıyordu. Sonuçların negatif çıkacağından eminim ama pozitif çıkmalarını istiyor muyum? Mantıklı olan henüz hamile olmadığımı ummak olurdu çünkü hiçbirimiz bir bebeğe hazırlıklı değiliz. Ama Cassius artık çekilmeyeceğine karar verdiğinde mantıklı olan pencereden dışarı çıktı.

Dört teste bakarken içimde bir déjà vu hissi uyanıyor. Bu çubuklar bana bir şeyler hatırlatıyor ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Sonra fark ettim. Kabusumdaki düzgün sıralı mezar taşlarına benziyorlar.

Yatak odamın kapısının önünde bir ayak sesi duyuyorum ve Lorenzo adımı sesleniyor. Bir çekmeceyi açıyorum, tüm testleri içine atıyorum ve iterek kapatıyorum. Lorenzo içeri girdiğinde dış fırçama diş macunu sürüyordum.

"Sana neyin peşinde olduğunu sordum," diyor gözlerini kısarak. Parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Dişlerimi fırçalıyorum. İyi çalıştın mı?"

"Peki, teşekkürler." Kaşlarını çatıyor ve odaya göz gezdiriyor ama hiçbir şey ters gitmiş gibi

görünmüyor. "Ben bir duş alacağım ve sonra bize kahve yapacağım, tamam mı?"

"Elbette!"

Çok cıvıl cıvıl konuşuyor olmalıyım çünkü kapının eşiğinde duraksıyor, o yoğun mavi gözleri yüzümü tarıyor. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Hâlâ gülümseyerek başımı sallıyorum. Bu teknik olarak yalan değil, çünkü şu anda ona hiçbir şey söylemek *istemiyorum*. O gittikten sonra çekmeceye bakıyorum. Sonuçlar muhtemelen şimdiye kadar ortaya çıkmıştır.

Dış fırçamı bıraktım ve uzaklaştım.

Günün geri kalanında dikkatim dağınık, tırnaklarımı kemiriyor ve pencereden dışarı bakıyorum. Lorenzo sonunda elimi ağzımdan çekene kadar bana komik bakışlar atmaya devam ediyor.

"Şunu yapmayı bırakır mısın? Neyin var?"

"Hiçbir şey, sadece bir şeyler düşünüyorum."

"Dün müydü? Babanı mı düşünüyorsun?"

Kararsız bir şekilde başımı salladım ve "Evet" dedim.

"Sesin pek emin gelmiyor. Eğer bana söylemezsen, sana yardım edemem," diye homurdanıyor ve Kapalı.

O haklı. Öyle olduğunu biliyorum. O testlere bakarsam mezar taşlarının sırasını tekrar göreceğimden korkuyorum,

ve adamlarımın ölmesini düşünmektense babam tarafından boğazımdan bıçaklanmayı hayal etmeyi tercih ederim.

Akşam saat yedi civarında, ön kapıların açıldığını ve arabaların yeraltı garajına girdiğini duyuyorum. Bir süre sonra Salvatore, Cassius ve Vinicius kapıdan içeri giriyor.

"Neler oluyor?" Onlara soruyorum.

Cassius ağzıma bir öpücük konduruyor. "Akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz. Umarım açsındır çünkü Lorenzo Çin yemeği sipariş etmeyi önerdi."

İştahımı kaybettiğimi fark ederek ona sıkı bir gülümseme veriyorum. Lorenzo odanın diğer tarafından sessizce beni izliyor. Hep birlikte yemek yememiz alışılmadık bir şey değil ama içimden bir ses diğerlerini de çağırdığını, böylece içlerinden birinin beni neyin yediğini keşfedebileceğini söylüyor.

Henüz kimse yemek siparişi vermek için acele etmiyor. Lorenzo masaya bir torba fıstık atıyor ve adamlar günleriyle ilgili sohbet ediyor. Ben bir koltukta sessizce oturuyorum, aklımda aynı düşünceler dönüp duruyor.

Eğer hamileysem.

Bu bir kabustu, hayal değil... Bitir

şu işi...

Tuvaleti kullanmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyorum ve yukarı çıkıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, çekmeceyi açıyorum ve testlere bakmadan hepsini kot pantolonumun içine tıktırıyorum. Çöpten talimatları da alıp arka cebime koyuyorum.

Aşağıda, ben odanın ortasında dururken dördü de konuşmayı kesti. "İyi misin, bebeğim?" Salvatore soruyor, mavi-yeşil gözleri endişeyle dolu.

Derin bir nefes alıyorum. "Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca hepinize ayrı ayrı bir şeyler anlattım. Şimdi hepinize birlikte söyleyeceğim bir şey var."

Vinicius bana gülümsüyor. "Biz de seni seviyoruz, kedicik. Her şey yolunda. O kadar korkmuş görünme." "Sorun o değil." Birinden diğerine bakıyorum. "Geç kaldım."

Lorenzo'nun yüzü bir sırıtsa dönüşür. "Biliyordum amına koyayım. Bu sabah gizli işler çeviriyordun. Neden bana hamilelik testi yaptırdığını söylemedin? Sana yardım edebilirdim."

"Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?" Salvatore ayağa fırlayarak soruyor. "Şimdi bir test yapalım!"

"Yaptım bile. Bu sabah her biriniz için birer tane olmak üzere dört test yaptım. Ama henüz sonuçlara bakmadım."

Kot pantolonumun cebini gösteriyorum ve Vinicius'un gözleri açılıyor. "Görebilir miyiz?"

Duraksayarak testleri çıkardım ve sehpanın üzerine koydum. Önce onlara, sonra da bana bakıyorlar.

"Bunlar ne anlama geliyor?"

"Bu pozitif mi yoksa...?"

"Chiara, hamile misin?"

"Oh, kahretsin. Talimatlar." Onları çekip çıkarıyorum ve testlerin yanına koyuyorum.

Salvatore kâğıdı kapar ve bakar. Diğerleri de görmeye çalışarak etrafında kümelenir. Birden bağırır, "*Bebeğim, hamilesin.*"

Az önce söylediklerimi düşünürken yüzlerini dikkatle izliyorum. Salvatore kafasına tokmakla vurulmuş gibi bakıyor. Vinicius gözlerini benimkilere dikeyor ve gülümsüyor. Cassius yavaşça başını sallıyor ve göğsü kabarmış bir şekilde kelepçelerini düzeltiyor. Lorenzo testlerin her birini eline alıyor ve yakından inceliyor.

"Aman Tanrım," diyor Salvatore şaşkınlıkla, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Biz baba olacağız."

Sonuçları öğrenmenin içimdeki korku hissini yok edeceğini umuyordum ama aniden iki katına çıktı. "Daha çok erken," diye hatırlatıyorum onlara. "Henüz sabah bulantım bile yok. Bir şey olabilir

olur-"

Cassius beni kollarının arasına alıyor ve göğsüne yaslıyor. "Ah, *bambina*. Korkman normal. Sen de korkuyor musun?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum, yanağımı ona sıkıca bastırıyorum. Onlar için korkuyorum. Bebek için korkuyorum. Hamile kalmaya çalışırken beş dakika gibi kısa bir sürede hamile kaldık. Bebeğe bir şey olabilir. Onu nasıl koruyacağımı bilmiyorum ve bize zarar vermek isteyen o kadar çok insan var ki.

Başımın üstünü öpüyor ve derin sesi kulağımda gümbürdüyor. "Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum. On sekiz yaşındayken her şey heyecan verici ve sonra aniden dünya tersine dönüyor ve korkunç görünüyor. Sen de böyle mi hissediyorsun?"

"Dün gece çok korkunç rüyalar gördüm. Bir alamet gibi hissediyorum."

Başımın arkasını kavıyor ve bana daha sıkı sarılıyor. Cassius'un sıcaklığı. Onun büyük bedeni ihtiyacım olan rahatlığı sağlıyor. "Bu dünyada o kadar çok iyi şey var ki, *bambina*. İyi olan her şey biraz korkutucudur ve çocuklar en iyileridir. Sen benim için o şeylerden birisin. En büyük şey." Beni bırakıyor ve gözleri parlayarak yüzümü avuçluyor. "Ve şimdi bizim ufaklık da öyle."

Cassius kesinlikle mutlu. Diğerlerine bakıyorum ve hepsi bana sevgi ve heyecan karışımı bir duyguyla bakıyorlar.

Lorenzo başını kapıya doğru salladı ve yumuşak bir sesle, "Hadi, seni kontrol edeceğim," dedi.

Elimi tutuyor ve aşağıya iniyoruz. Beni belimden kavrayıp masalardan birinin üzerine kaldırırken gözlerimin içine bakmıyor. Tek kelime etmeden tansiyonumu ve ateşimi ölçüyor.

Kalbim küt küt atıyor. O da mı endişeli? Lorenzo korkarsa ne yaparım bilmiyorum. "Bir şey söyler misin?"

Sertçe yutkunuyor, tansiyon aletini kolumdan çekip çıkarıyor. "Benim olmasa bile benimmiş gibi bakacağım. Bunu anlıyor musun?"

Ellerimi omuzlarına koydum. "Yapacağını biliyorum. Yapmayacağını hiç düşünmemiştim."

Sertçe başını sallıyor. "Güzel. Açıklığa kavuşturalım. Bundan sonra seni sık sık dürtüklememe katlanmak zorunda kalacaksın. Nasıl hissettiğin ve vücudunun ne yaptığı hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. Bu arada sen nasıl hissediyorsun? Henüz sabah bulantısı yaşamadığını söylemiştin."

Karnımı ovuyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Bilmiyorum, belki de sabah bulantısıdır. Berbat hissediyorum."

Lorenzo duraksıyor, tek kaşını kaldırıyor.

"Endişe mi?" "Sana gerçeği söyleyebilir miyim?"

"Hayatının her günü bana lanet olası gerçeklerden başka bir şey söylemesen iyi edersin prenses."

"Mutlu hissetmiyorum," diye fısıldayarak itiraf ediyorum. "Bu beni korkunç bir insan yapıyor, değil mi? Sonuçları beklerken sıraya dizilmiş testleri gördüğüm an paniklemeye başladım."

"Bebegi istiyor musun?"

"Evet, biliyorum. Ama..."

Lorenzo ellerini iki yanımda masaya dayıyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Hey. Tüm korkunç düşüncelerimi biliyorsun. Beni şok edemezsin. Gerçekten ne düşündüğünü söyle."

Dört küçük test mezar taşı gibi sıralanmıştı. Adamlarım şu anda sadece Coldlake'e, birbirlerine ve bana göz kulak olmak zorunda değiller. Yakında minik, savunmasız bir bebeğimiz olacak.

"Bu bebeğin içinizden birini öldürmesinden korkuyorum," diye fısıldayarak itiraf ediyorum. "Birinizi öldürteceğimden *korkuyorum*. İçinizden birinin bizim için hayatını feda edeceği bir günün gelmesinden korkuyorum, çünkü bu bebek kendinizden daha çok sevdiğiniz bir şey olacak."

Bana orantısız bir gülümseme veriyor ve avucunu karnıma dayıyor. "Ah, prenses. Her zaman bize göz kulak oluyorsun. Bunu yapacağımızdan şüphe etmiyor musun? Biyolojik olarak bizim olmasa bile bu bebek için kendimizi feda edeceğimizden?"

Başımı salladım. "Bir saniye bile."

"Güzel. Çünkü biz de öyle yapardık," diyor Salvatore kapı aralığından.

Başımı kaldırıp ona, sonra da odaya giren Vinicius ve Cassius'a bakıyorum. Lorenzo ve benim birbirimize söyledığımız her şeyi duymuşlardı.

Cassius başımın tepesini öpüyor ve mırıldanıyor: "Ama bunu yapmamız, yapmak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor."

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. Hepsi bu konuda çok cesur davranıyor ve benim de onlar için aynı derecede güçlü olmam gerekiyor.

Vinicius omzumu sıktı. "Cassius'u dinle. Biz Coldlake'in en büyük, en acımasız dört pisliliyiz. Seni ve bu bebeği güvende tutacağız ve bunu yapma ayrıcalığına sahip olduğumuz her saniyeyi seveceğiz."

"Kimse bir yere gitmiyor," diye fısıldıyor Salvatore, dudaklarına bir öpücük bırakarak.

"Duydun mu prenses?" Lorenzo ekipmanlarını toplarken şöyle diyor. "Şimdi derin bir nefes al ve rahatla çünkü tansiyonun tavan yapmış durumda. Yarın tekrar ölçeceğim ve sakinleştiğini görmek istiyorum."

Ona gülümsedim. "Evet, doktor."

Cassius ve Vinicius iki yanımdalar ve kollarımı bellerine dolayıp onları kendime çekiyorum. Birlikte bana sarılıyorlar, sertçe kucaklıyorlar ve bol bol öpüyorlar.

Salvatore, "Çin yemeği sipariş edeceğim," diyerek kapıya yöneldi. "Bu eve yemek siparişi veremezsin," diye arkasından sesleniyor Lorenzo.

Lorenzo'nun yerleşkesine onun izni olmadan hiçbir şey ve hiç kimse girip çıkamaz ve teslimatlarla ilgili genel bir kuralı vardır. Erişte ve köftelerin bile güvenlik ekibinin önünden geçmesine izin verilmiyor.

"Siktir! Çin yemeği yemeye gidiyorum. Hemen dönerim."

Kırk dakika sonra kanepelerde oturmuş Çin yemeği kutularını açıyor ve yemek çubuklarını dağıtıyoruz.

"Belli ki bebek hepimizin," diyor Vinicius, tabağına kızartma koyarken gözleri muziplikle parlıyor. "Ama kimin olduğunu düşünüyoruz? Bahse var mısınız?"

"Vinicius, babanın kim olduğu konusunda bahse girmeyeceksin," diyorum ona.

"Lanet olsun. Hiç eğlenemiyorum."

Salvatore, "Cassius'un baba olup olmadığı belli olacak," diye belirtiyor.

Cassius daha dik oturuyor ve parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor, koyu renk gözleri parlıyor. "Ferragamo genleri iyidir, güçlü genlerdir."

Salvatore, "Ama bebek mavi gözlüyse ya benim ya da Lorenzo'nun olabilir," diye ekliyor.

"Ya da benimkiler," diyor Vinicius. "Annemin gözleri mavidir. Açık kahverengi ya da ela ise kesinlikle benimki demektir."

Lorenzo, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle doğrudan kutudan Singapur eriştesi yiyor. "Günleri saydım. Chiara'nın ateşini ölçtüm. En doğurgan olduğu günlerde oradaydım. Bunun neden tartışıldığını bile bilmiyorum. O benim bebeğim."

Cassius ona kaşlarını çatar. "İşleri kendi lehine ayarladın, seni hilekâr *piç* kurusu, ama bu geri kalanımızı dışarıda bırakmıyor."

"Chiara, sence bu kimin bebeği?" Lorenzo yemek çubuklarıyla Singapur eriştesini karıştırırken soruyor ama şahin bakışları benim üzerimde.

"Evet, annelik içgüdüğü," diyor Cassius. "Büyükanne hiçbir test yaptırmadan hamile olduğunu hemen anladı. Hem de dokuz kez."

"Dokuz mu?" Dehşete düşerek söylüyorum. "*Dokuz* bebek mi? Bil diye söylüyorum, ben dörtte sınırı çiziyorum." "Her birimiz için bir tane," diyor Salvatore.

"Beş yapalım," diyor Lorenzo. "Bir tane de Chiara için. Ve onu hamile bırakmak için bir kez daha deneyelim." "Dört," diye ısrar ediyorum. "Ve babanın kim olduğuna gelince..." Dört adam da ilgiyle ayağa kalkar. "Benim hiç fikir. Ben İtalyan bir büyükanne değilim."

"Babalık testi yaptıracak mıyız?" Salvatore soruyor.

Dördü karşılıklı bakışır ama hiçbirinin bir cevabı yoktur.

Vinicius düşünceli bir şekilde bir hamur tatlısı çiğnıyor. "Eğer dört tane istiyorsan, kedicik, o zaman her birimizden bir tane almaya çalışalım mı yoksa doğanın akışına mı bırakalım?"

Lorenzo kızarmış yeşilliklere uzanıyor. "On çocuğumuz olana kadar onun doğum kontrolüyle uğraşalım, sonra da en az ikisi ikimize ait olsun."

Neredeyse tabağımı düşürüyordum. "Lorenzo!"

Salvatore yemek çubuklarını Lorenzo'ya doğrultur. "Hayatta olmaz Doktor Evil. Bunu kabul ediyoruz, sonra bir bakıyoruz etrafta on tane bebek Lorenzo dolaşıyor. Hayal edebiliyor musunuz? Ne kabus ama."

"Şaka yapıyorum," diyor Lorenzo, ama gözlerindeki parıltı bana biraz daha ciddi olduğunu söylüyor.

Cassius ağız dolusu eriştesini yutar. "Hepimiz en az bir çocuk istiyoruz, değil mi? Peki bunun olmasını nasıl sağlayacağız?"

Lorenzo'nun zaten bir cevabı var. "Bir dahaki sefere denediğimizde, her seferinde sadece birimizin ona kremalı pasta yapmasına izin var. Diğer herkes çekilmek zorunda."

Vinicius şarap içiyor, boğuluyor ve neredeyse tükürüyor. Elinin tersiyle ağzını siliyor ve soruyor: "Kedicik, kremalı pastanın ne olduğunu açıklamak zorunda mıyım?"

"Bağlamdan tahmin edebiliyorum. Lorenzo, çok romantiksin." "Çok romantığım," diye kabul ediyor.

"Eğer hepiniz çizelgeler, babalık testleri ve kremalı pasta programları istiyorsanız, bu sizin bileceğiniz iş. Ben her şeyi doğaya bırakmayı tercih ediyorum." Karnımı ovuyorum. "Şimdiye kadar bizim için oldukça iyi iş çıkardı."

Cassius bana gülümsüyor. "Şu haline bak. Şimdiden anne gibi oldun."

Şu anda bir mama bebeğini ovuyorum ama içinde bir yerlerde gerçek bir bebek var. Konuştukça

korkularım yok oldu. "Bir şey söylemeyi unuttum."

Dört adam da donup bana bakıyor, Salvatore ve Lorenzo çubuklarını ağızlarının yarısına kadar getirmişler.

"Hepinizi seviyorum."

Salvatore'un yüz ifadesi bir gülümsemeye dönüşür. "Biz de seni seviyoruz bebeğim." Cassius yanımda oturuyor ve onun dizini okşuyor.

Yaklaşıyorum ve beni kucağına alıyor, ben de kollarımı boynuna doluyorum. "*Ti amo, bambina.*

Seninle çok gurur duyuyorum."

Kıvrıla kıvrıla kucağındaki en rahat pozisyona geçiyorum ve güçlü göğsüne yaslanıyorum. "Bir ev kadar büyük olduğumda da beni böyle kucaklayacak mısın?"

"Doğurmaya başladığında çok güzel olacaksın ve beni kucaklasan iyi edersin. Sevimli göbeğinle ben daha büyük olacağım."

Gözlerimi kapatıyorum, yüzümde mutluluk dolu bir gülümseme. Mutluyum, farkındayım.

Bir bebeğimiz olacak. Bizim bebeğimiz. Beşimiz birden.

Ertesi sabah Lorenzo ile mutfaktayken Salvatore aşağıya iniyor. Gece yatağımda kalmıştı ve bana günaydın öpücüğü verirken taze yüzlü ve mutlu görünüyordu.

"Bebeğim, sana Ginevra ile aynı doğum uzmanını ayarladım, sorun olur mu? Onun harika olduğunu söylüyor."

"Teşekkür ederim, bence bu harika bir fikir."

"Harika. Randevunuz hafta sonunda."

Lorenzo ona "Bunu grup sohbetine koy" der. "Herkesin neler olup bittiğini bildiğinden emin ol."

"İyi fikir," diye kabul eder Salvatore, telefonunu çıkararak.

Onları böyle konuşurken duymak beni gülümsetiyor. Dokuz yıl, kendime hatırlatıyorum. Son dokuz yıldır çoğu arkadaştan daha yakınlar. Coldlake'i paylaşmak onlara kolay geldi, sonra da beni paylaşmak. Hep birlikte olmamız için sabırsızlanıyorlardı ve bunun tek nedeni seks değildi. Birbirlerini mutlu görmeyi ve arzuladıkları şeyi elde etmeyi seviyorlar.

Elim karnıma doğru kayıyor. *Ve şimdi seni paylaşıyorlar, küçüğüm. Çok yakışıklı ve iyi kalpli babaların var. Seni şimdiden çok seviyorlar. Bunu yüzlerinde görebiliyorum.*

"Dördünüzün anlaşılamadığı bir zaman oldu mu hiç?" diye sordum.

"Cassius ve benim, onu yerleşkenin dışına kilitlediğimde neredeyse yumruk yumruğa gelmemiz dışında mı?" Onun dışında. Neyse ki artık iyi geçiniyorlar.

Lorenzo yüzünün yan tarafını kaşıyor. "Şey, bir maske ve elektrikli testere içeren bir Cadılar Bayramı olayı vardı..."

Salvatore sırtıyor. "Ama bunun hakkında konuşmuyoruz."

Perşembe öğleden sonra Cassius'la birlikte randevuma gidiyoruz, yolun büyük kısmında elimi tutuyor ve derin bir bariton sesiyle mırıldanıyor. Lorenzo arabasıyla onu takip ediyor ve Salvatore ile Vinicius bizi otoparkta karşılıyor.

Kadın doğum uzmanının muayenehanesi Salvatore'nin bölgesindeki yapraklı, zengin bir mahallede. Bekleme odasındaki diğer hamile kadınlara kaç haftalık olduklarını merak ederek gizlice bakıyorum. Üçü takım elbiseli, biri dar kot pantolonlu ve kaslarının hiçbirini hayal gücüne bırakmayan daha da dar bir tişört giymiş dört erkeğime açık açık bakıyorlar.

Küçük bir gurur gülümsemesine engel olamıyorum. Adamlarım çok ateşli.

Uzun zamandır insan içine çıkmadığım için diğer insanlara ne kadar tuhaf göründüğümüzü unutmışum. Cassius'tan kağıt bir bardak su alıp onu öptüğümde, sonra Vinicius'un elini tuttuğumda insanların gözleri büyüyor

daha da genişledi. Lorenzo ayağa kalkıyor ve önümde duruyor, ellerini ceplerine sokuyor ve odaya ters ters bakıyor. Herkes hızla dergilerine geri dönüyor.

"Chiara?" diye sesleniyor odanın en ucundaki kapı aralığında beliren bir adam. Uzun boylu, zayıf, gelişigüzel kıvrıkcık saçlı ve doktor önlüğü giyiyor.

Ben ayağa kalkıyorum ve tüm adamlarım da öyle. Toplu halde doğum uzmanına doğru yürürken, gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor ve şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"Ah, babası kim?"

Dört adam birbirlerine bakar, dudaklarında eğlence ve gurur parıldar. Cassius kravatını düzeltir. "Hepimiz."

"Hepimiz Chiara ile içeri girebilir miyiz?" Vinicius sorar.

Kadın doğum uzmanının kaşları alnına doğru kayar. Salvatore'ye bakar, Francesco Fiore'nin müthiş oğluna eşlik eden bu adamların kim olduğunu anlar ve şaşkınlığını çabucak örter.

"Elbette. Burada biraz bekleyin. Chiara'yı uygun bir odaya yerleştireyim, sonra hepiniz için geri geleceğim."

Beni koridorun sonuna götürürken doktora gülümsüyorum. "Özür dilerim, Salvatore'un açıkladığını sanıyordum. Hepimizi ağırladığınız için çok teşekkür ederim."

"Tabii ki. Hemen şurada." Muayene odasının kapısını açtı ve kaba ve etkili bir sesle, "Burası yeterince geniş olmalı. Hamileliği doğrulamak için bir hemşireye kan aldıracağım ve sonra muayene yapacağım. Alt tarafınızdaki giysilerinizi çıkarın ve sonra bu masanın üzerine çıkın. Birkaç dakika içinde babalarla birlikte döneceğim." Bana garip bir gülümseme veriyor ve yatağın etrafındaki perdeyi kapatıyor. Bir an sonra kapının arkasından kapandığını duyuyorum.

Kot pantolonumu ve iç çamaşırimi çıkarırken kendi kendime gülüyorum, kadın doğum uzmanının formları için bir babanın adını, herhangi bir adı almaya çalıştığını hayal ediyorum, onlar ise dördünü de yazması için ısrar ediyorlar. Vinil yastıklı masa soğuk ve cızırtılı kağıtlarla kaplı, ama bir battaniye var ve soyunduktan sonra ısınmak için onu üzerime örtüyorum.

Kapı açılıp kapanıyor ve kanımı almaya gelen hemşire olduğunu tahmin ediyorum. Perdenin arkasından görünen biri kapıyı açmak için uzanıyor.

"Hangi kolumun daha iyi olduğundan emin olamadım. Solda iyi bir damar olduğunu biliyorum..." Perde geri çekildiğinde ağzım kuruyor ve beyaz önlüklü adamın doğum doktorum olmadığını fark ediyorum. Hemşire de değil.

Daralmış, nefret dolu gözleri üzerimde geziniyor. Yarı çıplak ve beni koruyacak sadece bir battaniyeyle yalnız olmam hoşuna gitmiş gibi görünüyor.

Köşeye sıkışmış.

Silah olarak kullanacak bir saç tokası bile olmadan.

Ağzı kötü bir sırıtışa dönüşüyor. "Merhaba, Chiara. Ne kadar mutlu bir gün. Seni ve babalarını tebrik ederim."

Lorenzo

“W İşte şu lanet olası doktor?"

"Hepimiz için yeterince büyük bir oda bulmaya çalışıyorum," diyor Salvatore, kağıt bardağını yeniden doldururken

Soğutucudan.

"Zor değil," diye mırıldandım. "Kendimizi uygun hale getireceğiz."

Vinicius sırtıyor. "Hepimizin babası olduğumuzu fark ettiğinde yüzünü gördün mü? Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmış olabileceğini düşünürsünüz."

Salvatore gülüyor. "Burası mı? Burası Coldlake'in en gergin bölgesi. Hamileyken evli olmamak kaşları kaldırmak için yeterli."

Cassius koridora ters ters baktı. "O doktor Chiara'ya ilişkimiz hakkında soru sormasa iyi olur. Bebeğimizi taşıırken huzur ve sessizliğe ihtiyacı var."

Ensem karıncalanıyor. Chiara'yı yabancı bir adamla bir saniye bile yalnız bırakmak bana doğru gelmiyor. Yanına gidip Cassius'un yanında duruyorum ve onunla birlikte koridora bakıyorum. Nerede bu doktor?

"Ne var biliyor musun? Sikerim böyle işi."

Chiara ve doğum uzmanının peşinden koridorda ilerliyorum. Bir hemşire yanımdan geçip çıplak kollarıma ve dövmeleime bakıyor. Sanırım bu süslü yerde gördüğü sıradan bir baba değilim. Bir hırıltıyla ona dönüyorum. "Chiara nerede?"

"Ben..." diye başlıyor, korku dolu gözlerle geri çekiliyor.

"Onu kendim bulacağım."

"Hayır, yapamazsın-"

Onu itiyorum. Bana yapamayacağımı söyleme. İstersem kadınımı bulurum. Açtığım ilk kapının ardındaki oda boştu. Kapattığımda, koridorun diğer ucundaki başka bir kapıdan biri çıkıyor. Doktor gibi giyinmiş ama yüzünü çevirişinde bir tuhaflık var.

"Hey."

Ona doğru uzun adımlar atıyorum, o da hızlanıyor.

"Hey." Koşmaya başladım, o da öyle. Kovalamakla kadınımı bulmak arasında kaldım, ama sadece bir saniyelğine.

Chiara'ya ihtiyacım var. Şimdi.

Yabancınn içinden çıktığı kapıyı çarparak açtım ve etrafıma bakındım. Çok büyük bir muayene odası değil ve uzak duvar bir mahremiyet perdesi ile gizlenmiş.

"Chiara?"

Perdenin arkasından gelen ölüm sessizliğini duyduğumda kalbim göğsümde çarpıyor.

Kan görmek için kendimi hazırlayarak ileri atılıyorum. Parçalanmış hayaller ve dehşet için. Zihnimin gözünde görebiliyorum, Siyah Orkide Katili'nin kız kardeşlerimize yaptığı her şeyin korkunç bir bileşimi, sadece bu sefer Chiara'ya yaptı.

Perdeyi araladığımda Chiara yan yatmış ve kollarını karnına sarmış bir şekilde top gibi kıvrılmıştı.

Ve titriyor.

Ölmemiş. İçime bir rahatlama yayıldı, ama sadece bir saniyeliğine. Bebek.

Ellerimi onun üzerine koydum. "Prenses, ne oldu? Canını mı yaktı? Sana dokundu mu?" Lütfen, Tanrım, hayır.

Yavaşça kasılmalarını açıyor ve bana doğru dönüyor. Yüzü bembeyazdı. Hiç kan göremiyorum. Karnına, kalçalarına dokunuyorum, ıslaklık ve yara var mı diye bakıyorum.

"Lorenzo," diye fısıldıyor, dişleri takırdıyor.

"Sana ne yaptı?" Diğer üçü odaya girerken omzumun üzerinden sesleniyorum, "Doktor gibi giyinmiş siyah saçlı bir adam vardı. Yüzünü görmedim. Bulun onu."

Salvatore kapıya en yakın kişi. "Peşinden gideceğim."

Cassius, Chiara'ya sıkıntılı bir bakış atıp Salvatore'yi takip ediyor ve ben de onların koridorda hızla ilerleyen ayak seslerini duyuyorum.

Vinicius'a "Bana yardım et," diyorum ve Chiara'yı oturur pozisyona getiriyoruz. Göz kapaklarından birini geriye doğru sıyrıyorum ve göz bebekleri normal görünüyor.

Chiara derin bir nefes alıyor ve omzumu kavıyor. "Ben iyiyim. Bana dokunmadı. Sadece bana bir şok verdi."

Tanrıya şükür.

Vinicius rahatlatarak inliyor ve onu kollarına çekiyor.

"Kimdi o?" diye sordum. "Yüzünü gördün mü?"

Başını sallıyor. "Babamdı."

Battaniyeyi avucumun içinde sıkıyorum. Belediye başkanı. Lanet olası *belediye başkanı* buradaydı. O pislik buraya hamile kızını korkutmak için gelmişti.

Vinicius bir an ortadan kayboluyor, sonra elinde otomattan aldığı bir kutu limonatayla geri geliyor. "Şok için."

"İyi fikir." Tabelayı çekip ona uzattım. "Al, sadece bir yudum."

O içerken saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. Kendime onun iyi olduğuna dair güvence veriyorum. Bebeğin iyi olduğunu.

Vinicius ile baktık. O da benim gibi dehşete düşmüş görünüyordu. Bu çok yakındı. "Onu gözümüzün önünden ayırdığımıza inanamıyorum. Ne düşünüyorduk ki?"

Sienna'yı Strife'taki merdivenlere doğru itip sokağa geri döndüğümü ve iyi olacağını varsaydığımı hayal ediyorum. İnanmak için hiçbir nedenim yokken, benden sadece metrelerce uzakta olduğu için iyi olacağına inanıyordum. Mesafe önemli değil. Birinin güvende olduğunu bilmenin tek yolu, kendi gözbebeklerinizi her zaman onun üzerinde tutmaktır, ya da daha iyisi, kilit altında tutmaktır.

Etrafımda bu pislik doğum uzmanının pahalı ekipmanları var. En savunmasız anlarında ona gelen kadınlara güvenli görünmesini sağlayan tüm zanaat aletleri.

Bunu o yaptı. O lanet canavarın Chiara'yla birlikte buraya girmesine izin verdi. "Nerede o doktor?" Hırlayarak odadan çıktım.

Onu boş muayene odalarından birinde saklanırken buldum. Onu beyaz ceketinin yakasından tutup Chiara ve Vinicius'un yanına götürüyorum. Yolda, belediye başkanını aramaktan dönen Cassius ve Salvatore'nin yanından geçiyorum.

"Romano'ydu. Onu gördün mü?"

Salvatore başını sallar. "Kimseyi bulamadık. Onunla ne yapacaksınız?" Çenem cevap veremeyeceğim kadar gergin. Henüz karar vermedim ama canım çok yanacak.

Titreyen kadın doğum uzmanını muayene odasına geri ittim. Cassius ve Salvatore beni takip edip kapıyı arkalarından kapatıyorlar.

"Sen orada kal prenses," diyorum Chiara'ya ve ne yapmak üzere olduğumu görmemesi için yatağın etrafındaki perdeyi çekiyorum.

Arkamı döndüğümde doktor ellerini kaldırmış, yarı yalvarır, yarı beni savuşturur bir halde geri çekiliyor. "Lütfen beni öldürmeyin. Belediye başkanı sadece kıızıyla konuşmak istediğini söyledi. Başka seçeneğim yoktu, o belediye başkanı. Benim işim ne olacak?"

"Başka seçenek yok mu? *Başka seçenek* yok mu? Her zaman bir seçenek vardır ve sen yanlış olanı yaptın." Kadın doğum uzmanının sağ elini tutup tezgâhın üzerine indiriyorum, dünya kıpkırmızı oluyor.

"Bekle, benim değil-"

Ultrason monitörünü tutuyorum ve tekrar tekrar eline vuruyorum. Kopuyor ve acı içinde çığlık atıyor. Çarpmaya devam ediyorum, kemiklerin çıtırtısını ve camın kırılmasını dinliyorum.

Onu bırakıyorum ve yere yığılıyor, sol eliyle bileğini kavırıyor, dehşet içinde parçalanmış dağınıklığa bakıyor.

"Ölmediğine şükret," diye feveran ediyorum. "Kapılarınızı kilitleyin ve geceleri yalnız yürümeyin. Geri dönüp işi bitirebilirim."

Perdeyi geri çekip Chiara'yı kontrol ediyorum. Kot pantolonuyla yatağın kenarında oturuyor ve ten rengi daha iyi, sanki onu tehlikeye atan pisliği dövdüğümü duyunca yanaklarına biraz renk gelmiş gibi.

İşte benim kızım.

Ona elimi uzattım. "Hadi prenses. Gidelim buradan."

Chiara elini benimkinin içine koyuyor ve tişörtüme sıçrayan kana bakıyor. "Başka bir kadın doğum uzmanına ihtiyacım olacak."

Yanından geçerken adama bir tekme atıyorum ve o da bağırarak benden uzaklaşıyor. "Tüm hastalarının bir süre için başka bir kadın doğum uzmanına ihtiyacı olacak."

Yerleşkeye döndüğünde, Salvatore oturma odasının zemininde bir aşağı bir yukarı volta atar. "Bunların hepsi benim hatam. Ginevra'nın doğum uzmanını ayarlamamalıydım. Belediye başkanı yakında hamile kalacağını anlamış ve Fiores'in o doktoru kullandığını öğrenmiş olmalı."

"Hiçbirimiz fark etmedik," der Cassius ona. "Hepimiz suçluyuz, sen değil."

Duvara yaslanıyorum, kollarımı sımsıkı kavuşturuyorum, zihnim o doktorun nerede yaşadığını bulmak, ön kapıyı balyozla kırmak ve lanet bacaklarını kırmaktan başka bir şey düşüneyecek kadar kan ve şiddetle dolu.

Vinicius Chiara'nın önünde diz çökerek nazik ellerini kalçalarına koydu. "Belediye başkanı sana bir şey söyledi mi, kedicik?"

Yutkunuyor ve yine hasta görünüyor. "*Unutma, burası benim şehrim*" dedi. *Sana ulaşabilirim ve*

bu çocuğu ne zaman istersem."

Çenemdeki kaslar daha da geriliyor ve başım çarpmaya başlıyor. Doktorla işim bittiğinde, o balyozu Belediye Başkanı Romano'nun ön kapısına götürüp kafatasını ezdiğimi hayal ediyorum.

Cassius küfürler savurur. "Onun şehri mi? *Onun* şehri değil.

Bizim şehrimiz." "Tek istediği bu muydu? Seni tehdit etmek mi?" Vinicius soruyor.

Başını sallıyor. "Yine de ona bir soru sormayı başardım. Neden polis şefinin Siyah Orkide Cinayetleri davasındaki kanıtları arşivlerden kaldırmasını sağladı?"

Vinicius'un ağzı açık kalır. "İtiraf mı etti?"

Chiara başını sallıyor ama gözleri aniden yanıyor. "Söylemesine gerek yoktu. Şok *olmuş* gibiydi ve *'Bunu nereden biliyorsun?'* demeye başladı. Sonra blöf yapıyor olabileceğimi fark edip çenesini kapatmış olmalı. Ama artık çok geçti. Gerçeği yüzünün her yerinde görebiliyordum."

Salvatore elini çenesinin üzerinden geçirir. "Vay anasını. Bir şekilde Kara Orkide Cinayetleri'ne mi karıştı, yoksa dördümüzün asla adalete kavuşmamasına mı kararlı?"

"Babam polisin cinayetleri araştırmasını hiç istemedi ve kanıtlar arşivlerde çürüyordu. Kanıtların taşınması ya da yok edilmesi için elinden geleni yapması, katilin kim olduğunu bilip bilmediğini merak etmeme neden oluyor."

Uğursuz bakışlar atıyoruz.

"Başka bir şey söyledi mi?" Cassius soruyor.

"Coldlake Belediye Başkanı'nın bir seri katili örtbas ettiğini bilselerdi seçmenlerinin ne düşüneceğini sordum. Daha da şaşırmış görünüyordu. Sonra bana korkunç sözler söyledi ve hışımla çıkıp gitti."

Öfke göğsümü yakıyor. Bunca zamandır Coldlake Belediye Başkanı bir seri katili örtbas ediyordu. "Ama kimin için örtbas edecekti?"

Chiara bunu düşünürken boş gözlerle odanın diğer ucuna bakıyor ve başını sallıyor. "Bilmiyorum."

Belediye başkanının ailesinden biri olabilir mi? Kardeşi, amcası, kuzeni var mı? Korumak zorunda hissettiği biri? Belki de katil, kanıtları saklamak için belediye başkanına bir şekilde şantaj yapıyordur.

"Çıkarken sana ne dedi?"

"*Hain kaltak*. Ama önemli değil. Aniden ortaya çıkıp beni korkutabileceğini düşündü ama ben o kanıttan bahsetmeye başladıktan sonra sanırım benden daha çok korktu."

Salvatore gülümsüyor ve parmaklarının tersiyle kızın yanağını okşuyor. "İşte bizim kızımız."

Evet, o bizim kızımız ve bundan sonra onu gerektiği gibi koruyacağız. Parmağımla onu işaret ediyorum. "Şu andan itibaren yerleşkeden ayrılmayacaksınız."

"Lorenzo, lütfen beni kilitleme. Sizden biriyle olduğum sürece güvende olacağım konusunda anlaşmıştık. Babam beni öldürmez, en azından seçimlerden önce. Onun zavallı, kaçırılmış kızı olarak çok faydalıyım." Bana küçük, mutsuz bir gülümseme veriyor.

Şu an için canlı olması ölü olmasından daha faydalı. Muhtemelen haklı. Dişlerimi sıkarak homurdanıyorum: "Bana onu neden hâlâ öldürmediğimizi hatırlatır mısın?"

"Çünkü onun ölmesi benim için yeterli değil. Anneme yaptıkları için adaletin yerini bulmasını istiyorum."

Başparmağımy göğsüme vurup bağıriyorum: "Sana adaleti sağlayabilirim. Başından beri bunu söylüyorum." "Lorenzo," diyor Salvatore sertçe.

Homurdanıyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Doğum uzmanının ofisinden ayrıldığımızdan beri kalbim durmadan çarpıyor.

Birinin kollarıma dokunduğunu hissediyorum ve Chiara'nın güzel yüzüne bakıyorum.

"Eğer babam kız kardeşlerinin katili hakkında bir şeyler biliyorsa, bu onu öldürmemek için bir sebep daha.

Asla demiyorum ama buna hazır değilim."

"Sana hâlâ yardım edebilirim." Beni dinleyin, bu adamı eşek sudan gelinceye kadar dövmek için izin istiyorum. "Eğer Siyah Orkide Katili hakkında bir şey biliyorsa, ona işkence ederek öğrenirim. Onu bir saat içinde kırabilirim."

Zor da olmazdı ama belediye başkanı gibi biri yerine zaman ayırırdım. Gerçekten bir yemek yapardım.

"Yapabileceğini biliyorum." Önce diğerlerine sonra da bana baktı. "Belki de bunu gerçekten yapmak istiyorsan seni durdurmak haksızlık olur. Kız kardeşlerin de en az annem kadar önemli."

Başparmağımı alt dudağına sürtüyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır, haklısın." "O senin baban," diye mırıldanıyor Cassius. "Ona ne olacağına sen karar vereceksin." "Eğer istediğin buysa, ona dokunmayacağız," diye beni temin ediyor Vinicius.

"En çok istediğim şey Coldlake'teki herkesin babamın kim olduğunu ve ne yaptığını tam olarak bilmesi ve henüz bu umudumdan vazgeçmeye hazır değilim. Özür dilerim." Gözleri aniden yaşlarla doldu. Hâlâ umudu olmasından nefret ediyor.

Onu kollarıma çektim. "Ağlama prenses. Anneni sevdiğin için asla özür dileme."

Beni bir an için sıkıca tutuyor ve sonra geri çekiyor. "Siyah Orkide Katili şu anda bu odada olsaydı, adaleti mi arardın, yoksa sadece ölmesini mi isterdin?"

"Öldü," diyorum. Bunu düşünmeme bile gerek yok. Böyle bir canavarın öldürülmesi gerekir.

Diğerleri başını sallıyor.

Odada ürkütücü bir sessizlik hakim. Chiara'nın karnına bakıyorum. Kadını hamile ve intikam cinayetlerini ve boktan katil babasını düşünüyor. Mutlu ve stressiz olmalı. Daha iyisini yapmalıyım.

Chiara parmaklarını gözlerinin altına götürüyor, yüzünde kararlı bir ifade var. "Pekâlâ. Bundan sonra ne yapmak istediğimi biliyorum."

"*Bambina*, hiçbir şey yapmamalısın. Bugün yaşadıklarından sonra rahatlamaya ihtiyacın var."

Başını iki yana sallıyor. "Dünyanın her yerinde ve tarih boyunca kadınlar hamileyken inanılmaz şeyler yapmayı başardılar ve ben de başaracağım." Bana döndü. "Lorenzo, lütfen beni Strife'a götürür müsün?"

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. Çete bölgesinin hemen kenarındaki tehlikeli bar, aynı zamanda Chiara'nın şu anda olmasını istediğim bu lanet dünyadaki son yer olarak da biliniyor. "Seni neden Strife'a götüreyim ki?"

"Çünkü Acid'le konuşmak istiyorum. Bana olan borcunu ödemek için arıyorum."

"Vay, vay, vay. Onur duydum, majesteleri."

Acid, yeşil gözleri parıldayarak barın arkasından dışarı çıkıyor. Öğleden sonra ortasıdır ve ön barda sadece bir avuç sert içici vardır. Ana bara açılan kapıdan, G-string giymiş iki kadın sahnede Beyoncé'nin *Partition* şarkısı eşliğinde dans ediyor.

"Merhaba Acid. Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Ah, bir an için bunu gerçekten kastettiğini düşündüm." Bana baktı ve yüz ifadesinde bir öfke titreşimi vardı. Yüzüne silah doğrultup ona ölü bir adam olduğunu söylediğim için beni hâlâ affetmiş değil.

"Ciddiyim. Bana yarım saatinizi ayırabilir misiniz?"

Acid'in bakışları Chiara'dan bana ve tekrar bana dönüyor, bir kedi kadar meraklı. "Elbette. Sizin için her şeyi yaparım majesteleri."

"Ben de Thane ile konuşmak istiyorum. Eğer buralardaysa."

Acid cebinden telefonunu çıkarır ve bir arama yapar. "Thane, majesteleri burada. İyi bir çocuk gibi aşağıya gel ve saygılarını sun."

Chiara'ya böyle dediği için suratını dağıtabilirim ve Acid bunu biliyor. Öte yandan Chiara'nın umurunda değil gibi görünüyor ve gerçekten bir kraliçeymiş gibi başını dik tutuyor.

Bir an sonra, aşağıdan gelen ağır ayak seslerini duyuyoruz. Thane siyah bir atlet ve çok fazla cebi ve askısı olan bir pantolon giyiyor. Moda mı bu? O cepler gerçekten işe yarıyor mu? Kim bilir.

Gözleri üzerimizde gezinip Chiara'ya takılıyor ve başını hafifçe yana eğiyor. Kollarını kavuşturup beklerken tavrı meraklı ve sabırsız arasında bir yerde.

"İyi günler, Thane." Chiara Acid'e döner. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Elbette. Hadi ödül barına gidelim."

Yüzleri dövme fedailer bizim için kapıları açıyor. Zagreus barın arka tarafındaki bir kabinde dizüstü bilgisayarıyla uğraşıyor ve biz içeri girerken otomatik olarak başını kaldırıyor. Chiara'yı gördüğüne şaşırmış görünüyor, ama beni görünce yüz ifadesi hoşnutsuzluğa dönüşüyor. Buralarda eskiden olduğumdan daha az hoş karşılanıyorum.

Sert memeler.

Karanlık bara dağılmış bir avuç avcı var, çiftler halinde ya da tek başlarına. Chiara'nın odadaki ilerleyişini keskin bir ilgiyle takip ediyorlar. Kot pantolon ve babydoll tişört giymiş güzel bir sarışının buradan geçmesi her gün olan bir şey değil. Strife'in ödül barında, Acid, Thane ve Lorenzo Scava'nın eşliğinde ne işi olduğunu merak ediyorlar.

Acid Chiara'ya bir masa gösteriyor ve Thane ile birlikte oturuyorlar. Chiara'nın sandalyesinin yanında kollarımı kavuşturmuş bir şekilde duruyorum ve herkes kendi işine bakana kadar odaya dik dik bakıyorum.

Acid bana "İstersen oturabilirsin" dedi.

Hayır, istersem oturabilirim. "Ben ayakta duracağım."

"Sana ne içireyim?" Acid Chiara'ya sorar.

"Limonata, lütfen." Barmene işaret ediyor ve barmen soruyor: "Son zamanlarda işler nasıl?"

Thane'in gözleri kısılır ve Acid'le bakışlırlar.

"Ne yaptığımızı bile bilmiyorsun, değil mi?" Acid soruyor.

Umursamaz bir şekilde omuz silkiyor. "Bazı şeyler biliyorum. Bana daha fazlasını anlatmak ister misin?"

Acid parmak eklemlerini çatırdatarak onu izliyor. "Adamlarınız süslü takım elbiseler içinde, yaptıkları iş yasalmış gibi davranarak işe giderken, biz sokaklarda onlar için para kazanmak için hayatımızı riske atıyoruz."

Dişlerimin arasından "Kalbinizin iyiliğinden" diyorum.

Acid yavaşça gülümsüyor. "Kalbimizin iyiliğinden ve bir sürü para karşılığında. Aradaki fark, bizim ellerimizi kirletmemiz."

Chiara'nın kuşkulu bakışları onun üzerinde geziniyor. Hepimizin bir zamanlar ellerimizi kirlettiğimizi görmüştür.

Beni işaret ediyor ama Chiara'ya doğru eğiliyor. "Buradaki adamınız eskiden bizden biriydi. Burada, sokaklarda. Sonra pahalı zevkleri oldu." Acid'in gözleri Chiara'nın vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Ona yavaşça göz kırpmıyor, ifadesi sıkılmış ve Acid'in yüzünde bir hayal kırıklığı titreşimi var.

oltaya gelmediğini görüyorum.

"Lorenzo'nun zevkleri beni ilgilendirir, seni değil."

Barmen Chiara için bir limonata getiriyor, Acid'in önüne bir bira koyuyor ve Thane'e bir bardak su uzatıyor.

"Eminim Lorenzo'nun gerçekten ilginç zevkleri vardır."

Chiara cevap verme zahmetine girmez.

Onu kızdıramayacağını anlayan Acid'in dikkati bana yöneliyor. "Bana ne zaman gidip kendimi becermemi söyleyeceksin?"

Onu boğazından bıçaklamaya bu kadar yakın değilmişim gibi davranıyorum. "İsterse sana kendisi söyleyebilir." Chiara içkisinden bir yudum alıyor, gözleri Acid'den hiç ayrılmıyor. "Tavrın çok hoş.

Eğlendiğini görebiliyorum ama hayatını kurtardığımı unutma. İki kez. Eğer isteseydim, sana o iki pint kanı faiziyle birlikte geri alacağım ve sonra da burayı yerle bir edeceğim."

Uzanıp Chiara'nın ensesini okşadım.

Elbette yapabilirsin, prenses.

Acid arkasına yaslanıp başını sallar. "Sen gerçekten de Coldlake'in

Preensesisin." Ona gülümsüyor. "Öyleyim. Artık iş konuşabilir miyiz?"

"Elbette, majesteleri. Başınız derde girdiğinde en iyinin en iyisine ihtiyaç duyarsınız ve bu da biziz. Size ne tür sorunlarınızda yardımcı olabiliriz?"

Thane kara, alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Baba sorunları mı?"

Acid suratını asmamaya çalışıyor ama biradan bir yudum alırken dudakları seğiriyor. "Biz, ah, size bu konuda yardım edecek adamlar olmayabiliriz. Ferragamo'yu deneyin."

"Keşke ben de eğlenecenize katılabilseydim. Annemi gözümün önünde öldürdüğünden beri babam hakkında şaka yapmakta zorlanıyorum."

Hem Acid'in hem de Thane'in yüz ifadeleri şoktan

donuklaşıyor. "Biz bunun çete işi olduğunu sanıyorduk,"

diyor Acid.

Ona tatlı tatlı gülümsüyor. "Hayır. Sadece babamla ilgili sorunlarım var."

Acid'in tavrındaki tüm mizah ve alaycılık kaybolur ve birasını bir kenara bırakır. "Bu berbat bir şey, majesteleri. Pekâlâ, burada ne işiniz var?"

"Bir ödül koymak istiyorum. Aslında iki tane. Birini bir avcı halledecek. Biri de

Thane için." "Eğer ödül koymak istiyorsan, bunu söylemeliydin. Zag'i

getireceğim."

Ayağa kalkmaya başlar ama Chiara elini uzatır. "Hayır, önce ikinizle konuşmak istiyorum."

Acid tekrar yerine oturdu, kaşları birbirine yaklaştı. "Strife ödülleri ucuza gelmiyor, Thane de öyle. Ödeyebilir misin?"

Chiara tereddüt eder ve sonra elmas yüzüğünü parmağından çıkarır.

"Hayır!" Yüzüğe uzanıyorum ama o yüzüğü elimden alıyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor. O yüzük onun parmağına ait. Onu orada görmeye bayılıyorum, kocaman ve ıslıl ıslıl. Parmağına takılmasına ben yardım ettim ve bundan gurur duyuyorum. Bazen taşaklarım onun içindeyken ona bakıyorum ve bana onun benim olduğunu hatırlatıyor.

Bizim olduğunu.

Kulaklarımda sirenler çalarken Chiara ne yapılmasını istediğini açıklıyor. O yüzüğü vermeyecek. Onun lanet ödülleri kendim ödeyeceğim.

"Bu birinci bölüm. Sen ne düşünüyorsun?" Chiara

soruyor. Acid başını sallıyor. "Bence sen delisin."

"Yapacak mısın?"

"Tabii ki evet. Bunu bizzat ben halledeceğim."

"Teşekkür ederim." Thane'e döner. "Senden isteyeceğim şey daha zor olabilir ama Vinicius bana yapabileceğin şeylerden bahsetti. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum ama lütfen babamın e-postalarını ve mesajlarını inceleyip onu Siyah Orkide Katili'yle ilişkilendirebilecek bir şey olup olmadığına bakabilir misin?"

Chiara, belediye başkanının kendisine pusu kurduğunu ve katili tanıyor olabileceğinden ve onu koruduğundan şüphelenmesinin nedenini açıklar.

Thane elini çenesine götürür. "Başkan seni yakaladı mı? Neredeydin sen?"

"Bir doktorla randevum vardı." Chiara'nın poker suratı Strife'a adım attığından beri yerindeydi, ama aniden kayıyor ve kızarıyor.

Thane'in bakışları onun karnına kayıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Tek bir kelime, tek bir lanet ima ve ben bu masanın üzerinden atlayıp onun dişlerini dökerim.

Tembelce omuz silkiyor. "Bu zor değil. Eğer orada bir şey varsa, onu bulurum." "Teşekkür ederim." Chiara yüzüğünü masanın ortasına koyar.

Acid bunu düşünür ve başını sallar. "Süslü taşın sende kalsın. Bundan sonra bile bizi düşün."

"Pekâlâ. Benim için ödülümü alsan ve Thane babamın sahip olduğu her cihazın her köşesini araştırırsa bile bizi düşüneneceğim." Chiara yüzüğünü aldı ve tekrar parmağına taktı.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti, majesteleri."

Gitmek için ayağa kalktı, ben de beline sarıldım ve kulağına mırıldandım: "Bana bir dakika izin verir misin prenses?"

Başını sallayıp kapıya yöneliyor, ben de fedailerden birine işaret ediyorum, o da yanında durmak için hareket ediyor.

Onu.

Thane'e dönüp atletini avuçluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Thane'e tek bir kelime ve ben de senin taşaklarını keserim."

Strife'taki herkesin ve köpeğinin Chiara'nın hamile olduğunu daha doğmadan bilmesine gerek yok.

Thane bana sırtıyor. "Bunu hayal bile edemezdin. Tebrikler, babalar."

Onu iterek serbest bırakıyorum, Acid'e zehirli bir bakış atıyorum ve Chiara'nın elini tutarak bardan çıkıyorum.

Arabama ulaştığımızda, onu arabaya doğru itiyorum ve ağzım onunkine iniyor. "Bu çok ateşliydi. Onları çok güzel idare ettin prenses."

Gülümsüyor ve beni öpüyor. "Teşekkür ederim."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Beni o kadar etkiliyorlar ki doğru düzgün düşünemiyorum."

"Acid'in seni sinirlendirerek büyüdüğünün farkında mısın? Düşünsene, herkesi kızdırıyor. Sırtından atmana izin verirsen denemekten vazgeçecektir."

"Sırtımdan atmama izin veriyordum! Son birkaç yıldır hiçbirini yumruklamakla tehdit etmedim ya da bunu aklımdan bile geçirmedim. Sonra sen geldin ve onlar sana *bakıp sırtttılar* ve gözleriyle seni soydular. Ve seni *kaçırdılar*-"

Beni tekrar öpüyor.

Öfkeyle homurdandım. "Sen bizimsin. Paylaşmıyoruz. Bunu onlara söylemeliyim." Bara doğru dönüyorum ve o beni yakalıyor, gülüyor.

"Lorenzo, gerek yok. Dördünüze ait olduğumu biliyorlar, başka kimseye değil. Oraya gidip kanunları uygulamak zorunda değilsin." Parmağını yanağımda gezdiriyor ve gülümsüyor. "Yine de söylemeliyim ki, böyle sahiplenici olduğunda oldukça seksi oluyorsun."

Eğer istediği buysa, alabilir. Hepimizden.

"İçeri. Arabaya bin. Hamile olman seni trene bindiremeyeceğimiz anlamına gelmez." "Tren nedir?" diye soruyor.

Tren nedir? Bu kızın masumiyeti. Ona şeytani bir sırtma yapıyorum. "Tahmin et."

Chiara

“Y Bana söyleyebilirsin.”
"Sana göstermeyi tercih ederim. Diğerleri nerede? Onlara mesaj at. *Lorenzo seni trene davet ediyor.*"
Telefonumu çıkardım. "Bu bir seks olayı, değil mi?" "Neden böyle düşündün ki?"
Bu kesinlikle seksle ilgili bir şey. "Beni utandırmayacaksın, açıklığa kavuşturalım. Hamile kadınlar seksten utanamaz. Biz çok şey biliyoruz."
"Elbette, prenses." Ben grup sohbetine bir mesaj yazarken o hâlâ sırtıyor.

CHIARA: *Ne demek istediğini bilmiyorum ama Lorenzo seni trene davet ediyor. Yirmi dakika içinde yerleşkeye geri döneceğiz.*

Salvatore: *Lorenzo, seni kaba pislik.*

Salvatore: *Yola çıkıyorum.*

Cassius: *Bambina, hepimiz orada olacağız. Çok güzelsin ve seni seviyorum.*

Vinicius: *LANET OLASI BİR TREN. Seninle yapamam, Lorenzo.*

Chiara: *Lütfen biri bana bunun ne anlama geldiğini söyleyebilir mi?*

Vinicius: *Arabamın kaportasına yaptığımız şey.*

"OH, YANI BİRBİRİ ARDINA," diyorum ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Belki hamile bir kadını utandırabilirsin.

"Kızardığında çok tatlı oluyorsun. Özür dilerim, ben bir pisliğim. Hala masumiyetin varken bundan faydalanmalıyım."

Uzanıp yanağına dokunuyorum. Hâlâ gülümsüyor ve kalbimin çok dolu olduğunu hissediyorum.

"Kendine bir bak.

Bütün gün boyunca ilk kez mutlusun."

Bana bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Ne?"

Parmaklarımı kaslı kolunda gezdiriyorum ve elini tutuyorum. "Çok kızgın ve üzgündün ve ben

seni gülümsetmek istedim. Görev tamamlandı."

"Seni küçük velet," diye mırıldanıyor, hâlâ gülümsüyor.

Yerleşkeye geri döndüğümüzde Lorenzo beni üst kattaki yatak odasına götürüyor ve kıyafetlerimi çıkarmamı söylüyor. Kollarımı çıplak bacaklarıma dolayarak yatağa oturuyorum.

Lorenzo tişörtünü çıkarıyor. "Şu haline bak. Çok tatlısın."

Diğerleri geldiğinde Lorenzo, emir veren bir general gibi önlerinde bir aşağı bir yukarı volta atar.

"O Strife piçleri kadınıma bakıp duruyorlardı. Gözleri onun üzerindeydi, bu yüzden onun üzerine çıkmalısın."

Salvatore, "Gözlerini onun her yerine dikmiş olabilirler ama biz onun içindeyiz," diyor.

Lorenzo'nun öfkesi on ikiye çıkınca irkildim.

"Bunu da biliyorlar! Bir avuç meraklı pislik-"

Yatağa oturuyorum ve Lorenzo'nun kot pantolonunun düğmesine uzanıyorum. Fermuarını açıp sikinin kalın kökünü yaladığımda kendinden geçiyor.

"Neden hiç iç çamaşırı giymiyorsun? Senin iç çamaşırın var."

Omuz silkiyor ve bana orantısız bir sırıtış atıyor. "İç çamaşırı saçmalıktır. Sen de giymemelisin."

Vinicius elini kıkımdan aşağı kaydırıyor ve arkadan amımı okşuyor. "Artık külot zulmünden kurtuldun, kedicik."

"Peki ya sen? Sen de kendini özgür bırakacak mısın?" Vinicius'un sadece pahalı tasarım iç çamaşırları giydiğini biliyorum ve bundan vazgeçmek istediğinden şüpheliyim.

"Şimdilik yapacağım," diyor, hızla soyunuyor ve benimle birlikte yatağa giriyor.

"İç çamaşırı giymek zorundayım yoksa insanlar bakıyor." Cassius pantolonunun üzerinden yarı vücudunun dış hatlarını itiyor.

"Evet, evet, o canavarla trafiği durdurabileceğini biliyoruz," diyor Salvatore, gömleğinden sıyrılarak. "Şimdi sakin hakkında konuşmayı bırak ve onunla bir işe yara."

Onların şakalaşmalarını ve soyunmalarını izlerken gülüyorum. Lorenzo'nun kıskanmasına gerek yok.

Bu dördünün yerini başka hiçbir adam dolduramazdı.

Kendimi hepsinin bana dokunduğu ve öptüğü bir kucaklaşma yığınının ortasında buluyorum. Biri beni yalıyor ve bir başkası kalın bir parmağını içime sokup çıkarıyor. Aletlerinden birini ağzıma alıyorum ve yukarı aşağı ovmak için iki tane daha buluyorum. Vücudumda çok fazla el var. Hepsi ilgiye aç ve kendimi nazikçe ama sıkıca bir adamdan diğerine çekilirken hissediyorum. Ben dilimle Cassius'un sikinin ucunu okşarken Salvatore amımın içine giriyor.

Sonra Vinicius beni dizlerimin üzerine itiyor ve arkamdan içime sokuyor. Lorenzo'nun elleri saçlarımda, sikini ağzıma doğru yönlendiriyor.

Lorenzo, "Kızımızı döl içinde görmeyi her zaman sevmişimdir," diyor. "Bu şekilde bitirelim." Salvatore'un gözleri parlıyor. "İyi fikir."

Birisi vibratörümü bulmuş ve biri beni tekrar sırt üstü yatırıp klitorisime uygulamadan bir an önce vızıltısını duyuyorum. İlahi hisler içime akıyor.

Birdenbire dört adam üzerimde diz çökmüş, ellerini öfkeyle çıkık siklerinde aşağı yukarı gezdiriyorlar. Salvatore'nin kalçasını ve kendi kalçamın alt tarafını kavırıyorum ve güçlü titreşimler içimden geçerken canımı kurtarmak için tutunuyorum.

Orgazmın tam ortasında ilk erkeğin boşaldığını hissediyorum, belimi tohumuyla sıyrıyor. Vinicius'unkine benzeyen bir inilti duyuyorum ve kalçalarımın üzerine fışkırdığını hissediyorum.

Lorenzo, amımın üzerine bir nefesle gelmeden önce gergin bir sesle "Evet siktir et, onu mahvet," diyor.

Gözlerimi açtığımda sadece Cassius'un kaldığını görüyorum ve göğüslerimden birini tutup küfür

ediyor.

İtalyan, göğsüme boşalmadan önce.

Kendime bakıyorum, parlak, ıslak kurdelelerle çizgili. Cassius yanımdaki yatağa uzanıyor ve beni kendine doğru çekerek boğazıma öpücükler konduruyor. Diğerleri etrafımıza dağılıyor.

Lorenzo'nun gülümsemesi vahşice, tüm vücutlarının ortasında bana bakıyor, yüzüm geldiğim için kızarmış.

"Sen kime aitsin?" diye soruyor.

Sırtımı dikleştirip lüks bir şekilde geriniyorum, göğüslerine ve yanaklarına dokunurken gülümsüyorum. "Tamamen sizinim, aşklarım."

Cassius

Le bir süreliğine sakinleşiyor, her gece haberlere çıkan belediye başkanıyla sakinleşebildiği kadar. Onun yüzünü her gördüğümüzde, Siyah Orkide Katili'nin bu adamın koruması altında serbestçe dolaştığını hatırlıyoruz. Garip bir şekilde, Christian "ceset sikici" Galloway hala yarışta, popüleritesi ne artıyor ne de azalıyor.

Chiara'nın yeni bir kadın doğum doktoru var ve hepimiz her randevuya onunla birlikte gidiyor ve doktorun ensesinde soluklanıyoruz. Chiara'ya karşı sabırlı ve söylediği her şeyi sorguladığımız ve bu kalp atış hızının ne anlama geldiğini ve ultrasonda bunun ne olduğunu bilmek istediğimiz için bize karşı daha da sabırlı.

Chiara'yı her gördüğümde, ne kadar güzel görüldüğüne hayret ediyorum. Işıltısı ve bebek yumrusuyla yürüyen bir mucize gibi. Küçük bir şişlik ama her geçen gün büyüyor.

On dördüncü haftasına girdiği bir akşam, ellerimi arkadan karnının üzerine koyup boynuna sokuluyorum. "Ne kadar tatlı bir yumru. Bir avuçtan biraz daha fazla."

Bana gülümsüyor. "Senin avuçların olmayı seviyoruz."

"Bu geceki dövüş için saklayacak mısın yoksa gösterecek misin?"

Chiara'yı akşam için dışarı çıkarıyorum. En iyi kafes dövüşçüm Lasher'in bu gece şampiyonluk maçı var ve onu diğer tutkumla tanıştırmak istiyorum.

Ellerimi kendi elleriyle kapatıyor ve nasıl görüldüğümüze hayran oluyor. "Bunu göstermek istiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Chiara'nın hamile olduğunu henüz çok az kişi biliyor. Bu gece ben ve diğerleri tarafından çok iyi korunacak. Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "İkinize de gösteriş yapmak istiyorum."

"Ben gidip hazırlanayım o zaman," diyor gülümseyerek.

Kırk dakika sonra Chiara dumanlı gözleri ve kırmızı dudaklarıyla, uzun kollu dar siyah jarse bir elbise ve ağır altın küpeler takarak aşağı iner.

Ona yavaşça gülümsüyorum, bakışlarım vücudunu tarıyor.

"Vay canına." "Cassius, *vay* canına dedin. Ne zamandan beri *vay* be diyorsun?"

"Seni görmek, hem İtalyanca hem de İngilizce tüm kelimeleri zihnimden uzaklaştırdı. Büyüleyicisin, *Bambina*. Hadi gidip seni gösterelim."

Chiara'nın elinden tuttum ve arabama doğru yola çıktık. Bodruma indiğimizde Lorenzo

sağlık odasından çıkar. Chiara'yı gördüğünde bakışları anında keskinleşir. "Şu haline bak. Çok ateşlisin ve yumruların dışarıda. Buraya gel."

Lorenzo'nun onu kollarının arasına alıp öpmesini izliyorum. Bir eli buklelerinde, diğeri kışını sıkıyor. Bir an için onun kollarında eriyor ve sonra öpücüğü kesip gülümseyerek bana dönüyor.

"Bu gece iyi eğlenceler prenses."

Başparmağımla rujunu düzeltiyor ve saçını düzeltiyorum. İşte oldu. Yine mükemmel.

"Yapacağım, teşekkür ederim."

"Bekleme Lorenzo," diyorum, hâlâ Chiara'ya bakarak. "Bu gece çok şey olacak." "Seyahat programını kontrol ettim bile. Gösteri öncesi. Dövüşler. Afterparty."

Lorenzo onun gözünün önünden ayrıldığı her dakikayı planlamış olacak. "İstediğim ekstra düzenlemeleri yaptın mı?"

Chiara'ya onu yutmak istiyormuş gibi bakıyor. "Tabii ki. Siz ikinize iyi eğlenceler."

Bulacağız. Coldlake sokaklarında ilerlerken güzel ve açık bir gece. Şehrin içinden geçip doğuya doğru gitmeliyiz. Dövüş benim bölgemde yapılıyor.

"Lorenzo'nun da gelmesi için ısrar etmemesine şaşırdım."

"Lasher'ın dövüşlerinden birine katılarak Zagreus'u kızdırmak istemeyecektir. Lasher eskiden Strife'ı diğerleriyle birlikte yönetirdi."

"Duydum. Aralarının bozulması üzücü ama Lorenzo'yla iyi geçiniyor olmanız beni daha da mutlu ediyor."

"Bizim küçük tartışmamız o adamlar arasında yaşananlara hiç benzemiyor. Ben ve Lorenzo hakkında endişelenmene gerek yok, *bambina*."

Pencereden geçen bir reklam panosuna bakıyor. Bu bir boks maçı için, kafes dövüşü değil. "Nasıl oldu da seninle tanışmadan önce Lasher'ı hiç duymadım? Sanki ünlü biriymiş gibi konuştun. Bütün boks yıldızlarının büyük maçlarından önce reklam panoları olur, o neden olmasın?"

"Kafes dövüşü Coldlake'de yasadışı. Belediye Başkanı Romano çok tehlikeli olduğunu iddia ediyor." "Öyle mi?"

Ben bunu düşünüyorum. "Birçok spor dalı aynı derecede yüksek temaslıdır. Boks. Futbol. Kafes dövüşü şiddet ve kanunsuzluğuyla ünlüdür ama kuralları vardır." Ona bir bakış fırlatıyorum. "Ayrıca eğlenceli ve başka hiçbir spora benzemiyor. Göreceksiniz."

Chiara hiçbir zaman alıngan olmadı ve giderek daha cesur oluyor. Bence bu geceki dövüşten zevk alabilir.

Salon, sahada sekizgen bir kafes ve ring kenarına eklenmiş daha fazla oturma yeri olan kapalı bir basketbol stadyumu. Chiara ve ben dövüşü en ön sıradan izliyoruz ve biz otururken tepemizde ışıklar yanıp sönüyor ve müzik çalmaya başlıyor. Kalabalıktaki herkes heyecanlanmıştı.

Chiara'nın yüzünün yan tarafına sokuluyorum, şakağını öpmeden önce burnumun ucunu yanağına değdiriyorum.

"Cassius, herkes bize bakıyor." Chiara bakışlarını seyircilerin üzerinde gezdirirken gülümsüyor. Yüzlerce insan dövüşü izlemek için spor salonuna dolmuş durumda. Ödüllü boksörüm Lasher, geri dönüş şampiyonu Peril'e karşı. Yasadışı olmasına rağmen güçlü bir çekişme. Coldlake'te kimse bize nasıl eğleneceğimizi söyleyemez.

"Herkes *sana* bakıyor," diye düzeltiyorum onu ve parmaklarımı açarak karnını avuçluyorum. Oğlum Chiara'nın içinde, ya da kızımın. Minik ve savunmasız. Başımı kaldırdığımda, Cassius Ferragamo'nun kollarını bir kadına dolamış görüntüsüne hayret eden düzinelerce kafanın bize doğru döndüğünü görüyorum. Cassius Ferragamo, gülümsüyor. Ve bu belediye başkanının kızı mı?

Chiara'yı tekrar öpüyorum ve etrafımızda dönen dedikoduları hissederken kolumu beline doluyorum. Chiara Romano, güzel ve dokunulmaz, kısa süre önce Salvatore Fiore ile nişanlanmış ve şimdi Coldlake Sendikası'nın bir başka üyesinin kollarında ve yasadışı bir dövüşte.

Belediye başkanının kızını öperken içime kinci bir zevk yayılıyor. Bu haberin ona ulaşması için sabırsızlanıyorum.

Chiara

A Kadın diğer tarafımdaki koltuğa çöktü ve Cassius'a başıyla selam verdi. "İyi akşamlar, Bay Ferragamo."

Cassius ona başıyla selam verir. "İyi akşamlar. Alecta, bu Chiara Romano."

Kadın bana gülümsüyor. Benden birkaç yaş büyük, mor çizgileri olan uzun, koyu kıvrıkcık saçları var ve dar bir kot pantolon ile siyah bir atlet giyiyor. Tırnakları mora boyalı ve parmaklarının etrafında siyah bant dövmeleleri var. "Memnun oldum, Bayan Romano."

Lorenzo'nun bahsettiği ekstra düzenlemenin bu olup olmadığını merak ederek kadınla Cassius'un arasına bakıyorum. "Alecta, sen benim korumam mısın?"

"Strife'ta çalışıyorum. Bay Ferragamo size her yerde eşlik edemeyeceği için Bay Scava bu gece bir kadın istedi, mesela kadınlar tuvaletinde." Daha geniş gülümsüyor. "Ama muhtemelen bana ihtiyacınız yoktur. Kendi başınızın çaresine bakabileceğinizi duydum."

"Sen bir ödül avcısı mısın? Strife'in ödül avcılarını hep merak etmişimdir. Kulağa çok havalı bir iş gibi geliyor."

Gülüyor. "Affedersiniz, tasarımcı çantanızdan bir silah çıkardığınızı ve Geaks'in liderini vurarak öldürdüğünüzü duydum. Bundan daha havalı ne olabilir? Ayrıca Acid size majesteleri diyor ve hayatını nasıl kurtardığınızla övünüyor. İki kez."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. "Kulağa Acid gibi geliyor." "Oh, evet. Acid kendisi hakkında konuşmaya bayılır."

Sekiz kenarlı kafeste dövüşçüler ısınıyor ve ring kızları kalabalığa poz veriyor. Cassius şampiyonadan önce iki dövüş yapılacağını açıklıyor ve bu dövüşçülerle pek ilgilenmiyor gibi görünse de seyircilerin geri kalanıyla birlikte alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. Hakem ringe çıkıyor ve mikrofonu eline alarak dövüşçüleri tanıtırken kalabalığı coşturuyor.

Dövüş başlar ve adamlar bir dizi tekme ve yumruk yağdırmadan ve birbirlerini yere yatırmaya çalışmadan önce birbirlerinin etrafında dönerler. Cassius ve kalabalığın geri kalanı tezahürat yaparak, bağırarak ve favorileri kötü bir darbe aldığı anda inleyerek kavgaya dahil olurlar. Çok geçmeden adamlardan birinin çenesinden kan akıyor ve sersemlemiş görünüyor. Maç puanla bitiyor ve kanaması olmayanın kazanması beni şaşırtmıyor.

Bir tur daha dövüş ve sonra bir ara daha.

"Şimdiye kadar nasıl buldun, *bambina*?" Cassius bana soruyor.

Ona sırtıyorum. "Neden hoşuna gittiğini anlayabiliyorum. Çok fazla öngörülemeyen aksiyon var."

"Teknik," diyor saygılı bir tonda. "Her şey teknik ve rakibinizi tanımakla ilgili. Lasher tanıdığım en esnek dövüşçülerden biri ve tekniği de..." Parmaklarının ucunu öpüyor.

"Hiç MMA dövüşçüsü olmak istedin mi?"

Cassius bana gülümsüyor. "Bu ülkeye ilk geldiğimde öyleydim. Çok iyiydim ama iş hayatım bunu başarmamı engelledi. Şimdi sadece dövüşçülere sponsor oluyorum, yine de bir dövüş salonunda antrenman yapıyorum ve bu beni zinde tutuyor." Düz, kaslı karnını sıvazlıyor.

Demek sırrı buymuş. Cassius fitten de öte, tam bir canavar. Onu sekizgen kafeste, yumruklarını kaldırmış başka bir adamla yüzleşirken hayal ediyorum. Müthiş bir rakip olurdu.

"Kadınlar kafes dövüşü yapar mı?" "Tabii ki."

Kafese bakıyorum, hareketleri ve Cassius'un teknik hakkında söylediklerini düşünüyorum. Yumruk ve tekme atmayı öğrenmek terapi gibi geliyor ve kendimi daha güçlü hissetmeyi umursamıyorum. "Bebeğim doğduğunda beni spor salonlarından birine götürür müsün? Denemek isterim. Dövüşmek için değil. Sadece antrenman yapmak için."

Eli karnımın üzerinde kayıyor. "Bebeği doğurduktan sonra elbette yapabiliriz. Vinicius'u da getiririz. Bana sürekli daha güçlü olmak istediğini söylüyor ama o güzel yüzüne darbe almaktan korkuyor."

Gülüyorum. "Vinicius ve ben vuruş yapmayanlar kulübünde antrenman yapacağız."

"Kimse sana dokunmayacak. Ama bana istediğin kadar sert vurabilirsin, *bambina*. Keyif alacağım. o."

Işıklar ve müzik aniden değişiyor. Şampiyonluk maçı başlamak üzere.

Daha önceki dövüşçüler formda ve sert görünseler de, ortaya çıkan ve kafeste kasıla kasıla yürüyen iki dövüşçü şunlardır

hayranlık uyandırıcı. Gözleri kararlılıkla parlıyor ve aralarında rekabetçi bir ruh çatırdıyor. "İşte benim dövüşçüm," diyor Cassius bana, kırmızı şortlu ve açık kırmızı cübbeli sarışın bir adamı başıyla işaret ederek.

Lasher kalabalığı gözden geçiriyor, Cassius'u görüyor ve iplerin üzerinden bize doğru atlıyor. Cassius ve Lasher yumruk yumruğa çarpışıyor ve Cassius bana dönmeden önce onu kucaklıyor.

"Chiara, en iyi dövüşçüm Lasher ile tanış. Lasher, bu Chiara Romano."

"Bu gece iyi şanslar," dedim ve elimi uzattım. "Umarım kazanırsın."

Bana yüz watt'lık saf karizmaya sahip bir gülümseme gösteriyor ve elimi sıkıyor. Parmaksız el sargısı takıyor. "Bayan Chiara Romano kazanmamı istiyorsa, nasıl kaybedebilirim ki?"

Dikkati Alecta'ya kayıyor ve onun dar kıyafetlerini ve güzel yüzünü görünce gülümsemesi genişliyor. "Sen de mi benim için tezahürat yapmaya geldin, Alecta?"

"Yumruklarını yukarıda tut," der ona, sesi serttir. "O güzel yüzünün mahvolmasına izin verme."

Başparmağını çenesinde gezdiriyor ve ona göz kırpmıyor. "Merak etme bebeğim. Eğer parti yapmak istersen dövüşten sonra da bu kadar yakışıklı olacağım."

Alecta gözlerini adamın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Sen öyle san."

Cassius ona "Odaklan," dedi ve ardından rakibinin zayıflıkları ve dövüş tarzı hakkında bir dizi tavsiyede bulundu. Lasher dinliyor ve başını sallıyor, yumruklarını sıkıp açıyor.

Sonunda Cassius, Lasher'ın yanağını okşuyor, ona kazanacağını söylüyor ve dövüşçü kafese geri dönerken biz de koltuklarımıza oturuyoruz.

Küçümseyici sözlerine rağmen Alecta gözlerini sarışın adamdan alamıyor gibi görünüyor. Etraftaki kadınların çoğu ona bakıyor. Hareket edişine. Kendini tutuş şekli. Eğer kendine güvendiği kadar iyi bir

dövüşçüyse, şampiyonluk onundur.

Ringde ona sırtında kaplan dövmesi olan, siyah şortlu, kaba görünümlü, siyah saçlı bir dövüşçü katılır. Kalabalık her ikisini de alkışlıyor ama Lasher yumruklarını kaldırdığında çığlıklar daha yüksek ve daha coşkulu.

Alecta kollarını kavuşturup ters ters bakıyor ama gözlerini ondan ayırmıyor. "Lasher'ı tanıyor musun?" diye soruyorum.

Umursamaz bir ses çıkarıyor. "Orada ilk takılmaya başladığımda Strife'in bir parçasıydı. Her zaman ukala bir pislikti."

Hepsi Strife'da değil mi? "Seni hatırlıyor gibi görünüyor."

"Hareket eden her şeyle flört ediyor. Bu gece onun için tezahürat yapmayacağım. Strife'tan bunu yapacak pek fazla insan bulabileceğinizi sanmıyorum." Cassius'a ve sonra tekrar bana baktı. "Ama kişisel duygularımı işimin dışında tutmaya çalışıyorum. Umarım dövüşten keyif alırsınız."

Tam Lasher ve Strife adamlarının neden kavga ettiklerini soracaktım ki zil çaldı ve dövüşçüler birbirlerinin etrafında dönmeye başlarken herkes çığlık attı. Yumruklar ve tekmelerle dövüşüyorlar. Yumrukların inişini duyabiliyorum ve beni irkiliyorlar ama iki dövüşçü de acıyı fark etmiş gibi görünmüyor.

Kaslarına rağmen, Lasher ayakları üzerinde hafif ve acımasızca hızlıdır, ancak üçüncü rauntta rakibi onu yere indirir ve ayağını bükmeye başlar. Lasher'ın yüzünde acı ifadesi beliriyor.

"Pes edecek," diyor Alecta öne doğru oturup koltuğunu kavrayarak. Lasher için tezahürat yapmama kararına rağmen, onu endişeyle izliyor.

"Yapmayacak," diye
yanıtlıyor Cassius. "Ne
dinleniyor?" Ben soruyorum.

Cassius kalabalığın arasından onu duyabilmem için daha yakına eğiliyor. "Bir dövüşçü yeteri kadar dayak yemişse seslenir, yere ya da rakibinin vücuduna vurur ve hakem dövüşü bitirir."

Bir an sonra, Lasher Peril'i fırlatıyor ve onu acımasızca yere yapıştırıyor. Sonra Lasher rakibinin arkasına geçiyor ve dirseğini adamın boğazına dayıyor.

Cassius zaferle bağırıyor. "Eğer bunu tutabilirse, kazanacak." Alecta elleriyle ağzını kapattı. "Peril'in pes etmesi gerek." "O çok inatçı.

Lasher pes etmedi, o da etmeyecek."

Saniyeler acı verici bir şekilde yavaş ilerliyor. Sonunda, Peril bayılmadan hemen önce hakem kavgayı ayırmak için koşar ve Lasher kazanan ilan edilir.

Vücudundan terler boşalan Lasher, iki yumruğunu da havaya kaldırarak bir kükreyle ayağa fırlar.

Kalabalık çılgına dönüyor. Cassius herkesten daha yüksek sesle bağırıyor. Alecta alkışlıyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyor. Onunla göz göze geldiğimde, öksürerek gözlerini kapatıyor ve bana sırtıtıyor.

Cassius bir yandan alkışlarken bir yandan da "Muhteşem,"
diye bağırıyor. "Tuvalet molasına ihtiyacın var mı?" Alecta
bana soruyor.

"Aslında evet," diyorum ve Cassius'a hızlı bir öpücük verdikten sonra Alecta'yla birlikte kadınlar tuvaletini bulmaya gidiyorum.

Birkaç dakika beklememiz gerekiyor ve sonra tuvaletleri kullanıyoruz. Lavabolarda yan yana ellerimizi yıkarken, "Kafes dövüşü hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Lasher'in oldukça iyi dövüştüğünü düşünmüştüm," diyorum.

Gülümsüyor ve saçlarını düzeltiyor. "Oldukça iyiydi. Acid'e bunu söylediğimi söylemeyin," diye ekliyor.

"Asla."

Birbirimize sırtırken bir gümbürtü kopuyor ve tüm ışıklar sönüyor. Banyo mürekkep gibi bir karanlığa gömülür ve kadınlar şok içinde soluk soluğa kalır. Banyo kapısının ötesinde aniden sesler

duyuldu.

panik içinde kalktı.

Alecta karanlıkta beni yakalıyor ve elimi sıkıca kavıyor. "Chiara, sen misin?"

Sesinin bu kadar sakin çıkması beni şaşırttı. Sinirlerim bir anda tavan yaptı. "Evet, benim. Ne oluyor? Polis olduğunu mu düşünüyorsun?"

Polis birkaç ay önce açılış gecesinde Cassius'un kulüplerinden birini bastı ama önce elektriği kesmediler.

"Muhtemelen," diyor aynı sakin tonda.

Sesinin neden bu kadar sakin çıktığını anlamıyorum, ta ki ödül avcısı eğitiminden kaynaklandığını fark edene kadar. Etrafımızda olanları değerlendiriyor. Körü körüne hareket etmek yerine düşünüyor. Kendime derin bir nefes aldırıyorum ve onu takip ediyorum.

Alecta küçük ama güçlü bir el feneri çıkarıyor ve birden etrafımızda banyo beliriyor.

Kadınlar çıkışı bulmak için lavabolara doğru el yordamıyla ilerliyor.

El fenerini etrafa tutarak bir şeyler arıyor. "Cassius-"

Kalmaya başlıyorum.

"Bay Ferragamo şu anda sizin korumanız değil. Ben varım," diyor kararlılıkla. "Seni dışarıya, arabama götüreceğiz ve sonra onun için endişeleneceğiz."

Lorenzo Alecta'yı işe aldı, bu yüzden emin ellerde olduğumu biliyorum ve Cassius da işini yapmasına izin vermemi isterdi. "Pekâlâ. Buradan nasıl çıkacağız?"

El feneri lavabo sırasının üzerindeki pencereyi aydınlatıyor. Ayağa fırlar ve pencereyi iterek açar. "Buradan yukarı. Kıvrıl ve yere düş. Yuvarlanmaya çalış, böylece ayak bileklerini incitmezsin."

Leğene çıkmama yardım ediyor, pencereden bakıyorum ve kalbim sıkışıyor. On iki metrelik bir düşüş, belki daha fazla. "Bunu yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Derin nefes al ve git. Ben hemen arkada olacağım." "Bunu yapamam çünkü hamileyim."

Alecta'nın yüzü düşer. "Tanrım, unuttum. Tamam. Yangın çıkışını kullanacağız. Yangın çıkışını kullanacağız. Stadyumun otuz metre aşağısında bir tane var, orası da kapalıysa binanın doğu tarafında bir tane daha var." Lavabolardan aşağı atladı ve bana yardım etmek için elini uzattı. Yanına geldiğimde, "Dikkat çekmemek için el fenerini kapatacağım. Elimini bırakma, tamam mı?"

Kalbim daha hızlı atıyor. Eğer dışarıda düşmanlar varsa, sanırım doğru olanı yapıyor. El fenerleri ve diğer ekipmanlarla korumaları arıyor olacaklar. Panikleyen kalabalığın arasına karışabilirsek, dışarı çıkabiliriz.

Elini daha sıkı kavıyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

Spor salonunun dışında tökezleyen, panikleyen yüzlerce kişi telefonlarının ışıklarıyla dışarıda yollarını bulmaya çalışıyor. Karanlıkta yanması gereken yeşil ve beyaz çıkış işaretlerini arıyorum ama ya kırılmışlar ya da sigortaları sökülmüş.

Alecta'ya "Bu kazara bir elektrik kesintisine benzemiyor," diyorum.

Yanıt olarak elimi sıkıyor, ya *ben biliyorum* ya da *sorun yok*. İyi hissettirmiyor. Bebeği rahatlatıyormuş gibi elimi karnımın üzerine koyuyorum. Aslında o beni rahatlatıyor.

Koltuklarımızın olduğu yere doğru baktım. Cassius benden sadece birkaç metre ötede olabilirdi. "Sence Cassius'u bulmalı mıyız?"

"Bay Scava ve Acid onu aramaya çıkarsak derimi yüzerler. Sadece bu şekilde ilerlemeye devam et ve -" Alecta acı dolu bir iniltiyle sözünü kesiyor. Elimdeki eli gevşiyor ve onun yere düştüğünü hissediyorum. "Alecta!"

Karanlıkta etrafımda birkaç kişi cisimlendi. Üzerime bir parça bant yapıştırıldı.

Ağzım ve ellerim arkamdan çekilip bağlanıyor. Başıma ve gövdem üzerine bir torba geçiriliyor ve her iki yanımda iki güçlü kişi ellerini kollarımın altına koyarak aceleyle ilerliyor.

Elimden geldiğince tekmeliyor ve bağırıyorum ama spor salonunda hüküm süren kargaşadan kendimi zar zor duyabiliyorum. Kimse beni göremiyor. Kimse nerede olduğumu bilmiyor. Beni esir alanların güçlü pençeleri arasında inliyorum. Onlara çok fazla direnirsem, beni yumruklayıp bebeğe zarar verebilirler. Ama onlara direnmezsem, beni alıp götürecekler ve daha da kötü şeyler olabilir.

İkilemim, bir arabanın arka koltuğu gibi hissettiren bir yere itildiğimde ve bir kapı çarpıldığında benim için kararlaştırıldı. Biri bir eliyle ensemden, diğeri de sırtımda beni tutuyor. Daha önce iki kez kaçırılmıştım, bir kez Lorenzo tarafından, ki bu konuda korkunç derecede becerikliydi, bir kez de Acid ve Thane tarafından, ki bu karışık ama başarılıydı.

Bu kaçırma olayı korkunç derecede etkili kategorisine giriyor.

Işıklar söndüğünde spor salonundaki Alecta'yı hatırlıyorum ve onun soğukkanlılığını kendime kanalize etmeye çalışıyorum. Karnıma baskı yapmamak için yan tarafıma doğru kıvrılıyorum ve beni tutan kişi buna izin veriyor ve sonra beni tekrar aşağı itiyor.

Arabada tam bir sessizlik var. Mırıldanma yok. Beni yakalayanların kadın mı erkek mi olduğunu söyleyecek bir öksürük bile yok. Uzun bir yolculuktan sonra arka arkaya birkaç viraj alıyoruz ve sonra araba duruyor.

Dışarı çıkarılıyorum ve ses açık havadaki gece seslerinden boğuk iç mekan seslerine dönüşüyor. Ayaklarımın altındaki zemin önce fayans, sonra beton oluyor ve ardından basamaklardan aşağıya inmeye zorlanıyorum. Dizlerim neredeyse bükülüyor ve direnmeye çalışıyorum ama tek aldığım tehditkâr bir sarsıntı oluyor ve tekrar ilerlemeye zorlanıyorum.

Soğuğa doğru. Nemin içine.

Duvarlar ayak seslerimizle yankılanıyor ve sonra hızla sessizleşiyor. Toprak ve taş tarafından yutuldu.

Bir sandalyenin kenarı dizlerimin arkasına çarpıyor ve oturmaya zorlanıyorum. Kalın ipler kollarımın ve gövdem üzerine etrafını sarıyor. Bir el ağzımı kapatan bandı sökmek için kapüşonumun altından uzanıyor ve sonra ayak sesleri uzaklaşırken bir kapı çarpıyor.

Dehşet içinde aldığım nefesler dışında sessizlik içinde kaldım.

"Baba?" Onun sert ve düşmanca sesini duymayı umarak sesleniyorum. Lütfen Tanrım, beni kaçırın babam olsun. Babamın kalbinde beni ve doğmamış torununu öldürmeyecek kadar insanlık kalmış olabilir.

Eğer babam değilse, beni kaçırın Geak'lerse ya da Siyah Orkide Katili'yse...

Katilin, sendikanın kız kardeşlerine işkence ettiği ve öldürdüğü hayali yöntemleri hatırladıkça boğazım düğümleniyor. Sadist, psikopat bir katilin bana ve bebeğe neler yapabileceğine dair korku filmi görüntüleri zihnimde titreyiyor.

"Bırak beni, her kimsen!"

Karanlıkta bir adam hayal ediyorum. Beni izliyor. Bana gülüyor. Kapüşon hala başımı örtüyor ve hiçbir şey göremiyorum ama daha önce hiç çılgılık atmadığım kadar yüksek sesle çılgılık atabileceğimi ve kimsenin beni duymayacağını biliyorum. Beni kaçırın kişi ağzımdaki bandı yardım çağırabilmem için çıkarmadı. Çılgılıklarımı duyabilmek için çıkardı.

Çılgılık atmalarına bayılıyor.

Mor lekeler gözlerimin önünde dans ediyor. Çok hızlı nefes alıyorum. Nefes alıp verirken yavaşça sayıyorum, kontrolümü kaybetmemek için kendimi zorluyorum. Dakikalar geçtikçe nefeslerimi sayarak ve düşünmemeye çalışarak elimdeki tek şey bu. Nerede olduğumu ve beni kimin götürdüğünü söyleyebilecek her şeyi dinliyorum.

Soğuk ellerime ve ayaklarıma sızmaya başlıyor. Ağzım kurudu ve kaslarım ağrıyor. Merak

Bir ya da iki saattir aşağıda mıyım ki bir kapı sesi ve itiş kakış duyuyorum. Başka biri daha aşağıya inmeye zorlanıyordu.

Odanın kapısı açıldı ve itiş kakış sesleri daha da arttı. İki kişi bir diğerini odanın öbür ucundan bana doğru itiyor gibi görünüyor. Öfke ve acı dolu derin bir erkek çığlığı havayı dolduruyor, ardından sert nefesler geliyor. Biri arkamda duruyor ve aniden kapüşon başımdan çekilip alınıyor. Ben kim olduğunu göremeden gittiler. Görebildiğim tek kişi yanımdaki bir sandalyeye bağlı.

Oh, kahretsin.

Beni kimin kaçırdığına dair üç tahminim var. Birini eleyebilirim. Koyu renk saçlarını gözlerinden silkeleyip loş tepe ışığında gözlerini kırıştıran, takım elbisesi buruşmuş ve bilekleri arkadan bağlı olan-

"Baba?"

O da bana bakıyor. "Chiara? Haberlerde kaçırıldığını gördüm. İnanmadım..." Sustu ve ağzını kapattı. Kaşındaki bir kesikten yüzünün yan tarafına kan damlıyor.

Haberler. Cassius ve diğer adamlarım kaçırıldığımı bildirdiklerine göre paniklemiş olmalılar. "Haberlerde benimle ilgili ne var? Bizi kim kaçırdı? Neler oluyor?"

Ama babam bağlamakla ve bağlarından kurtulmaya çalışmakla çok meşgul. Tek yaptığı kendini yormaktı ve sonunda bir hayal kırıklığı homurtusuyla pes etti. "Lanet olası pislikler! Hepinizi tutuklatacağım. Hepinizi çıplak ellerimle öldüreceğim! Benim kim olduğumu bilmiyor musunuz?"

"Baba, kim olduğumuzu bildiklerinden oldukça eminim," diye mırıldandım.

Dönüp bana bakıyor. Düşünürken gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor ve dehşet verici bir farkındalık üzerine çöküyor gibi görünüyor.

Ayağa kalktım. "Bekle, bizi kimin kaçırdığını biliyor musun? Kim o?" Babam arkasını dönüp önüne bakıyor.

"Baba, kim o? O değil, değil mi? Siyah Orkide Katili mi?" Hayır de.

Aman Tanrım. Lütfen hayır de.

Babam önüne bakmaya devam ediyor.

"Baba, ne yaptın sen? Neden ikimizi de yakaladı? Onu kızdıracak bir şey mi yaptın, yoksa o-"

"Kapa çeneni," diyor sessizce, sesi çelik kadar sert.

Bu katil onları cezalandırmak için sendikanın kız kardeşlerini öldürdü. Babam katili tehdit edip sırrını daha fazla saklamayacağını söylediye, ya katil bana işkence edip babama izletecekse?

"Benimle işi bittiğinde seni de öldürecek. Sen de buradan canlı çıkamayacaksın," diye hırıliyorum ona.

Babam cevap vermiyor.

Bir saat geçiyor, belki daha fazla. Bu penceresiz boşlukta zaman akıcı görünüyor. Sessizliğe dayanamıyorum ve annemin halının üzerinde dans ederken eski pikaba koyduğu şarkıyı nefesimin altında söylüyorum. Onu hatırlayarak mutluluk gözyaşları dökerken erkeklerimle dans ettiğim melodiyi.

"Kes şunu," diyor babam.

Ona bakmak için döndüm. "Neden? Sana annemi hatırlattığı için mi?"

Dudakları kıvrılıyor ve haklı olduğumu anlıyorum. Babamın bu şarkıyı sevdiğini biliyor. Belki de ben doğmadan önce, babam hâlâ dans eden bir tipken birlikte dans etmişlerdir.

"Bebeğime şarkı söylemek istiyorum. Bu elime geçen son şans olabilir." Nefesimin altında birkaç şarkı daha mırıldanıyorum. "Bebeğim olacağını öğrense çok mutlu olurdu. Ne zaman bir bebek arabası görse gözlerinin nasıl parladığını hiç fark ettin mi? Annem bebekleri çok severdi."

"İyi bir politikacı eşinin davranması gerektiği gibi davrandı, hepsi bu."

"Bu kadar alaycı olma. Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Elbette, belediye başkanının Coldlake'in bebeklerine yaltaklanması iyi bir reklamdı, ama annem gerçekten de karşılaştığı her çocuğa değer veriyordu. Annem bebeğimi asla kucağına alamayacak. Bebeğime gülümseyemeyecek. Bana onları nasıl yıkayacağımı ve sallayarak uyutacağımı öğretemeyecek ya da beni nasıl yetiştirdiğine dair küçük hikayeler anlatamayacak. Gözlerim yaşla dolarken gözlerimi kırıştıyorum.

"Senin yüzünden bunu onsuz yapmak zorundayım," diyorum, sesim duygusallıktan boğuklaşıyor. "Eğer buradan canlı çıkabilirsem. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Elbette öğrenirim. İdare ederim. Ama annemin yanımda olmasıyla aynı şey olmayacak."

Babamdan ezici bir sessizlik.

"Beni en çok üzen şey onun bir hiç uğruna ölmüş olması çünkü biz senin tüm planlarını bozduk. Ve senin zeki biri olman gerekiyordu, baba."

Babamın çenesi dişlerini gıcırdatıyormuş gibi esniyor.

"Sendika ve ben sana karşıyız ve bir sonraki seçimi kazanamayacaksın."

Babam neşesiz bir kahkaha atıyor. "Rakibim Christian 'ceset sikici' Galloway olduğunda mı? İyi olacağım."

Bunu göreceğiz. Babamın belediye başkanlığını kaybetmesi için pek çok yol var. Eğer bir mucize olur da buradan sağ çıkarsam, herkesin onun hakkındaki gerçeği bilmesini sağlayacağıma yemin ederim.

"Annemi öldürmek nasıl bir histi?"

Taş gibi bir sessizlik.

"İlk başta annemi Lorenzo öldürdü sandım. Elindeki onun bıçağıydı. Katilin yüzüne baktığımda kendi babamı göreceğimi hiç beklemiyordum."

Bir duvara konuşuyor gibi olabilirim ama beni dinlemekten başka çaresi yok.

"O bıçağa ne olduğunu bilmek ister misin? Biz umutsuzca Nicole'ü bulmaya çalışırken -bu arada o ölmüş gibi davranmak harika bir plandı- Lorenzo onu attı. Onu elinde görmenin beni ne kadar incittiğini anlamıştı."

"Ne prens ama," diye mırıldandı

babam. "Seninle kıyaslandığında, o bir kral."

"Sen ve uyuz kurt sürünle birlikte mutlu olmanıza sevindim." "Mutluyum.

Yaptıklarından sonra biraz mutluluğu hak ettiğimi düşünüyorum."

Babam sonunda dönüp bana bakıyor, yüzünü nefret kaplamış. Ben mutluyum. Ona meydan okurken mutlu olmaya *cesaret* ettim. "O kadın bir yükü. Kızının da bir yük olduğunu bilmiyordum. Senden öğreniyorum, Chiara. Seni böyle bir sürük olman için yetiştirmedim."

"Beni sen büyütmedin. O büyüttü."

"Bu çok şeyi açıklıyor," diyor ve arkasını dönüyor. Pislik.

"O beni öldürürken hiçbir şey hissetmeyeceksin, değil mi? Eğer beni kurtarmaya çalışmayacaksan, en azından doğmamış çocuğumu düşün. Torununuzu ya da torununuzu taşıyorum. Senin kanını taşıyacaklar. Onlar senin mirasın."

"Coldlake Sendikası'nın piç kurusu mu? Bu benim mirasım değil. Bugün orospu anneleriyle birlikte ölmeleri daha iyi."

Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü başka yöne çeviriyorum. "Böyle çirkin sözler söyleyerek öleceksin ve doğruca cehenneme gideceksin."

"Beni öldürmeyecek, seni aptal kız," diye alay ediyor babam. "Seni öldürerek beni cezalandıracağını sanıyor ama bana iyilik yapıyor."

"Kim?"

Ama babam dosdoğru önüne bakıyor, yüzünde tiksinti dolu bir ifade var.

"Eğer sen bu işten canlı çıkarsan ve ben çıkamazsam, kâbuslarına gireceğim," diye feryat ediyorum.

"Ben ve bu bebek. Annemin zaten sana musallat olduğunu biliyorum. Evin her odasında o var. Hayatını cehenneme çevirmesine yardım etmek için sabırsızlanıyorum."

"Gayet iyi uyuyorum, teşekkürler."

Buna bir an bile inanmadım. "Polisin elinde Siyah Orkide Katili'yle ilgili kanıtlar vardı ama siz onları ortadan kaldırdınız. Bunu neden yaptınız? Sen olduğunu biliyorum."

"Çok meşgul bir küçük arı olmuştun," diye mırıldanıyor, sesinde alaycılık var.

"Entrikada senden daha iyiyim. Sanırım annemi öldürdüğünde Coldlake Sendikası'nı etkileyeceğini düşündün. Koruman gereken bir kadını öldürmenin seni onlara sevdirecek en son şey olduğunu fark etmeliydin ama geri tepti."

"Fark etmez."

"Neden olmasın?"

Babam dönüp bana bakıyor, gözleri onu yüzme havuzunun yanında vurmaya çalıştığım günkü kadar soğuk. "Çünkü o kadının boğazını kesmek hayatımda yaptığım en iyi şeydi."

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Ama on yedinci doğum günümde."

"Annen yoluma çıkıyordu. Ona seninle ilgili evlilik planlarımı anlattım ve o tamamen mantıksızlaştı. Bağırıyordu. Ağlıyordu. Şimdi burada olsaydı, o sandalyeye bağlı olsaydı, tam anlamıyla histerik olurdu." Bana isteksiz bir hayranlıkla bakıyor. "Biraz da olsa bana çekmiş gibisin."

Titrek bir nefes alıyorum. "Nerede olduğumuzu düşünürsek, tam anlamıyla histerik olmak cazip geliyor. Burası katilin bodrumu mu? Siyah Orkide Katili'nin mi?"

Babam yine arkasını dönüyor. Onu annem hakkında konuşturabilirim ama katil hakkında konuşturamam. "Eğer ikiniz arkadaşsanız, artık değilsiniz. Onu sendikayı cezalandırmak için kullandın ve

tuzak kurmak için onu kullandın. Kullanılmaktan bıktı mı?" Hiçbir şey.

Tekrar deniyorum.

"Siz ve Bay De Luca, Nicole'ün ölümünü taklit ettiğinizde katili taklit ettiniz. Bu katili kızdırdı mı? Onun gibi bir adam cinayetleriyle gurur duyuyor olmalı. Sanat eserleriyle. Bay De Luca'yı o mu öldürdü? Bu yüzden mi onu bulamıyoruz?"

Sanırım Bay De Luca'nın boğazı kesildi ve gerçek katili taklit etmeye cüret ettiği için sığ bir mezara gömüldü. Babam arkadaşının başına gelenlerden dolayı zerre kadar pişmanlık duymuyor gibi görünüyor.

"Katil uzun zamandır tanıdığınız biri mi? Üniversiteye birlikte gittiğiniz biri mi? Belki de başka bir politikacıdır ve suçları örtbas etme konusunda birbirinizin arkasını kollarsınız. Onun cinayetleri. Senin yolsuzluğunu. Kısa bir an için katilin Coldlake'in batısından bir çift gangster olduğunu düşündüm. Çetelerin kurbanlarına ne yapmaktan hoşlandıklarını duymuştum. Kadınlara öldürülmeden önce korkunç işkenceler yapıyorlar ama bu sanat değil. Arkadaşının yaptığı gibi değil, ayrıca sen asla bir sokak gangsterini korumazsın. Coldlake'in yüksek ve güçlü, suça karşı sert Belediye Başkanı'nı değil."

"Chiara, hayatın boyunca hiç çeneni kapattın mı?" Babam dişlerinin arasından homurdanıyor.

"Eskiden senin yanındayken hep susardım. Artık bunu yapmıyorum. Bir daha asla yapmayacağım."

Bileklerimi bağlayan ipleri çekiyorum ama her zamanki gibi sıkılar. *Neler* oluyor? Öldürülmek için acelem yok ama en azından bizi bu bodrumda kimin tuttuğunu bilmek istiyorum.

Öfkeli bir çılgılla arkama yaslanıyorum ve umutsuzluk üzerime çöküyor. Öldürüldüğümde mi?

Öldürüldüğümüzde.

Ben ve bebek. "Bebeğin hayatı için yalvarırsan belki onu beni bırakmaya ikna edebilirsin."

Babam boş bir kahkaha attı. "Sanırım babanın kim olduğunu bile bilmiyorsun."

"Lütfen baba," diye yalvarıyorum ona, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Bu bebek senin de etin ve kanın."

Babamın çenesi geriliyor ama gözlerinde endişe titreşiyor. Sanki nefret ettiği bir duyguyu yaşıyormuş gibi. Merhamet gibi.

"Eğer bundan kurtulmanın bir yolu varsa, bana şimdi söyle. Bu adamı ikna etmenin bir yolunu bulmuş olmalısın. Ona şantaj yaparak belki. Bana onun kim olduğunu söylersen belki bir şeyler düşünmene yardımcı olabilirim."

Babam ağzını açıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama sonra tekrar kapatıyor.

"Baba, geçmişî arkamızda bırakmalıyız. Sen ve ben..." Ama ensemdeki tüm tüyleri diken diken eden bir şey duyduğumda geri çekiliyorum.

Merdivenlerden biri iniyor.

Bir kişi, yavaş ve bilinçli adımlarla yürüyor. Bir an sonra bodrumun kapısı açılır. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş, yüzü ve saçları örtülü bir adam içeri giriyor. Gözlerini bile göremiyorum. Zayıf ve soğuk bir dinginlikle kendini tutuyor. Terminatör gibi yavaşça odayı soldan sağa tarıyor, her şeyi içine alıyor. Salvatore'un Lorenzo'nun neredeyse kaçırıldığı gece tarif ettiği adam bu.

"Baba?" Şekle bakarak fısıldıyorum. "Bu o mu?"

Adam bana doğru bir adım atıyor ve başını bir tarafa eğerek beni süzüyor. Avını değerlendiren bir avcı gibi.

Tüylerim diken diken oluyor ve göğsüm kısa, korkulu nefeslerle inip kalkıyor. "Katil bu, değil mi? Siyah Orkide Katili."

Adam onu tanıdığıma memnun olmuş gibi omuzlarını kıvrıyor ve göğsünü dışarı çıkarıyor. Gözleri ihtiyatla dolu olan babama doğru bir adım atıyor.

"Ne oynadığınızı sanıyorsunuz bilmiyorum," diye homurdandı babam. "Şöyle bir anlaşmamız vardı-"

Katil yumruğunu geri çeker ve babamın karnına indirir. İplerin izin verdiği ölçüde iki büküm olur ve inler.

"Seni moron," diyor babam, acıdan nefes nefese kalmış bir halde. "Ben gidersem seni kim koruyacak? Bunu hiç düşündün mü? *Cevap ver bana.*"

Görünüşe göre, katil artık umursamadığına karar verdi ve bana döndü. Bakışları hemen karnımdaki bebeğe odaklandı.

Başımı iki yana sallıyorum, ayaklarımla ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Hayır, lütfen, beni yalnız bırak."

"Sana söyledim, Chiara seçim sonrasına kadar hayatta kalmalı," diye bağılıyor babam.

Bu kelimelerin dehşeti beni iliklerime kadar ürpertiyor. Chiara hayatta kalmak zorunda.

"Daha önce bunu tartışırken hiç sorun yaşamamıştın. Sana ne oldu böyle?" Babam kaşlarını çatıyor ve esirimizi yakından inceliyor. Birden gözleri öfkeyle parlıyor. "Bekle, sen kimsin lan?"

Siyahlı adam ona bakar.

Kaşlarımı çatarak ondan babama ve tekrar babama bakıyorum. "Neler oluyor?"

Anlamıyorum." "Devam et," diyor babam katile. "Bir şeyler söyle. Sesini duyayım."

Sessizlik bodrumda cınlıyor. Kimse nefes almıyor.

Babam soğuk bir sesle, "Sen lanet bir sahtekarsın."

dedi.

Siyahlı figür başının arkasını kaşıyor. Sonra omuz silkiyor, maskesini tutuyor ve çıkarıyor,

Kalın sarı saçları, parlak altın rengi gözleri ve temiz traşlı çenesiyle dikkat çekiyordu.

Sivri köpek dişlerini göstererek gülümsüyor. "Hey, kedicik. Nasılsın bakalım?"

Bağlarım karşı mücadele ediyormuş gibi yapmayı bırakıyorum ve iç çekerek arkama yaslanıyorum. "Oh, ben iyiyim. Neredeyse onu yakalıyorduk."

Babam öfkeyle sığıyor. "Chiara? Vinicius Angeli? Siz ikiniz ne haltlar karıştırıyorsunuz?"

Vinicius bana "Bu Oscar ödüllü bir performanstı" diyor. "Kafes dövüşünden bugüne kadar karakterini hiç bozmadın."

Babamı ikna edebileceğimden emin olmanın tek yolu buydu. Beni hayatım boyunca tanıdı ve her zaman bir yalanımı yakalayabilecek gibi görünüyordu. "Teşekkür ederim. Medyaya kaçırıldığımı söylemek ilham vericiydi. Gerçekten özgünlük kattı."

"Bu Salvatore'nin fikriydi. Gazeteciler kayıp bir kızın kaçırılmış olmasının ne anlama geldiğini bilmiyorlardı ama Bayan Chiara Romano'yla ilgili haberlere açtılar."

Babamın çenesi o kadar gergin ki dişleri kırılabilir. "Kendinizi tebrik etmeye zahmet etmeyin. Kirli numaranız işe yaramadı."

Vinicius ona döner ve kollarını açar. "Beni ele veren ne? Vücudum çok mükemmel, değil mi? Devam et, yapıcı eleştirileri kabul edebilirim." Babam ona ters ters bakıyor.

"Sanırım bize Siyah Orkide Katili'nin kim olduğunu söylemeyeceksiniz? Söylemeyecek misin?" Vinicius bana geri döndü. "Bize bilmek istediklerimizi söyleyene kadar ona işkence edebilirim. Çoğu erkek, taşaklarına bir keser götürdüğünüzde kanarya gibi öter."

Kapının yanından bir ses geliyor. "Biri işkence mi dedi?" Asit sinsice odaya giriyor. "Memnuniyetle yaparım, majesteleri."

Thane onun yanında duruyor, kara gözlerinde buz gibi bir soğuklukla belediye başkanına bakıyor ve nereden başlayacağını merak ediyormuş gibi babamın vücudunu inceliyor.

"Biriniz beni çözebilir mi lütfen?" diye sordum.

Thane gözleri parlayarak öne doğru adım atar. Vinicius elini göğsüne koyarak onu durdurur. "Sen değil, sapık."

Yanımda çömelip ipleri kesiyor ve sonra ellerime tekrar sıcaklık veriyor. Bana bakarken gözleri nazikti. "İşe yaramadığı için üzgünüm. İyi bir plandı. Şimdi ne olmasını istiyorsun?"

O benim babam, bu yüzden kararı bana bırakıyor. Tüm adamlarım artı Acid ve Thane bıçakları, penseleri, cıvata kesicileri ve yumruklarıyla babamın üzerine gitmekten çok mutlu olurlar ama annem bunu istemezdi. O adalete inanırdı.

"Muhtemelen hak ettiği şey işkence," diyorum babama bakarak. "Ama belediye başkanının ortaya çıkarılmasını istiyorum, bir bodrumda gizlice parçalanmasını ve Coldlake'teki herkes için bir şehit olarak ölmesini değil."

"O kadınlar öldürüleli dokuz yıl oldu majesteleri," diyor Acid, Strife'ın bodrumunun nemli duvarlarına yaslanmış, yeşil gözleri parlıyor. "Hâlâ bu cinayetleri kendi başınıza çözebileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

Odaya uzun, yavaş bir bakış atıyorum. Bu bodrumda ikinci kez bulunuyorum ve buranın Kara Orkide Katili'nin sendikanın kız kardeşlerini öldürdüğü bodrum olmadığını bilsem de, bana bir şey anlatmaya çalıştığını hissediyorum. Bu his déjà vu değil. Sanki dilimin ucunda bir şey varmış da sürekli kayıp gidiyormuş gibi.

Bir anı mı? Bir fikir mi? Birleştirmem gereken iki nokta mı?

Babam sanki o da bu bulmacayı çözüp çözemeyeceğimi merak ediyormuş gibi spekülatif bir şekilde bana bakıyor.

Thane'in son birkaç aydaki görevi babasının cihazlarında cinayetlerle ilgili garip konuşmalar olup olmadığını araştırmaktı. Acid ve Thane bu gece onu yakaladıklarında, Thane gözden kaçırmış olabileceği diğer telefonları ya da tabletleri kontrol edecekti.

Thane'e soru soran bir kaş kaldırıyorum. Başını neredeyse belli belirsiz sallıyor ve hayal kırıklığı üzerime çöküyor. Strife'in adamlarının bana borçlu olduğu iyiliği, bir adam kaçırma ödülü ve Thane'in değerli zamanı ve becerileriyle takas ettim ve elimde bunun için gösterecek hiçbir şey yok.

"Mideniz bulanmasın, majesteleri. İstemiyorsanız izlemek zorunda değilsiniz."

"Teşekkür ederim Acid," diyorum ona. "Ama işkenceye hayır diyorum. Şimdilik."

Eğer herkes babamı soymadan katili bulmanın bir yolu varsa, bunu o şekilde yapmayı tercih ederim. Ulaşamayacağım bir şey var ve tamamen pes edip işkenceye başvurmadan önce bunun ne olduğunu bilmek istiyorum.

Vinicius tek kaşını kaldırmış bana bakıyor. "Özür dilerim. Şimdilik gitmesine izin vermemizin bir sakıncası var mı?"

Elimi tutuyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Özür dilemene gerek yok. Senin ailen, senin kuralların. Dördümüz çoktan karar verdik. Kim belediye başkanına şehir dışına kadar eşlik etmek ister?"

Acid'in gözleri ilgiyle parlar. "Oh, lütfen. Bize izin verin."

"Kaşını mı yırttın?" Thane iplerini kesmek için babama yaklaşırken soruyorum.

"Evet, onu kaçırırken biraz sert davrandık. Sanırım daha fazla pratiğe ihtiyacımız var." Acid babamı ceketinden tutup kapıya doğru itti. "Çekil, seni bok parçası."

"Bodrumu ödünç almama izin verdiğiniz için teşekkürler," diye sesleniyorum arkasından. "Ne zaman isterseniz, majesteleri."

Vinicius beni kollarına çekti. "Belediye başkanından bilgi toplarken seni izlemek inanılmazdı.

Çelik gibi sinirlerin var, kedicik."

"Keşke işe yarasaydı. Bilmek istediğimiz şeyi bulamadım. Özür dilerim."

Yanağımı okşuyor, altın ela gözleri yumuşacık. "Hayır, ama onu konuşturdun. Gerçeğe hepimizden daha fazla yaklaştın. Eğer senin hâlâ umudun varsa, benim de umudum var demektir."

Ona üzgün bir gülümseme veriyorum. "Belki iyi bir gece uykusundan sonra kendimi daha iyi hissedirim." "Seni üzen bu bodrum katı. Hadi, seni eve götüreyim."

Ağzımda bir gülümseme belirliyor. Yerleşke. Eve. Diğerleri bizi bekliyor olacak. Lorenzo ellerime sütlü bir kahve koyacak ve sert bir bakışla yaralarımı arayacak. Cassius beni öpüp şımartacak ve Salvatore babamla yüzleşmemden etkilenip on yedinci yaş günümünden bu yana ne kadar değiştiğimi hatırlatacak. Böyle zamanlarda, bu adamları hak etmek için ne yaptığımı merak ediyorum. Bir an önce hepsiyle birlikte olmak için kalbim sızlıyor.

Bana ne anlatmaya çalıştığını bilmeyi dileyerek bodruma son bir kez bakıyorum ve Vinicius'u üst kata kadar takip ediyorum.

Chiara

LOrenzo tansiyon manşetinin cırt cırtını yırtarak açıyor. "Mükemmel tansiyon. Otuzuncu hafta, birinci güne hoş geldiniz. Bu ufaklık bir lahana büyüklüğünde. Gözleri odaklanabiliyor. Yaklaşık üç kilo ağırlığındalar. Anne muhteşem görünüyor."

Hatırı sayılır göbeğimi ellerimle kavıyorum. Şu ana kadar kız mı erkek mi olduğunu bilmiyoruz ve bunun bir sürpriz olmasını istiyorum. Ne kadar büyük hissettiğime bakılırsa, bunun bir fil yavrusu olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Lorenzo araştırmalarını sürdürüyor ve bebeğin gelişimi hakkında benden daha çok şey biliyor. Sanırım bu onun kontrol edemediği bir durumu kontrol altında tutma şekli.

"Otuzuncu haftanın birinci günü olmayabilir. Senin olduğunu bilmiyorsun."

"Yerleşkenin kapılarını kilitlediğim günden itibaren sayıyorum ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok." Lorenzo stetoskopunu boynundan çıkarıp kulaklarına takıyor, sonra zili karnımın üzerinde gezdiriyor. Gülümsüyor ve sonra bir kulaklığı kulaklarından çıkarıp bana uzatıyor. "Al. Dinle."

Bebeğin kalp atışlarını birlikte dinliyoruz, kulaklarımızda hızlı, güçlü bir vızıltı. "Bu bizim bebeğimiz," diye fısıldıyorum, duygularım boğazımda düğümleniyor.

"Evet, prenses. O bizim bebeğimiz."

Lorenzo telefonuna sesin sesli bir notunu kaydeder ve grup sohbetine gönderir. Diğerleri hemen cevap verir.

SALVATORE: Ben burada kötü sokaklarda sert davranıyorum ve sen beni ağlatacaksın.

Vinicius: Bu sesi bütün gün dinleyebilirim.

Cassius: Bu benim bambino'm. İyi ve güçlü.

"CASSIUS BİR ERKEK İSTİYOR," diyor Lorenzo, telefonunu cebine sokarken.

"Biliyorum. Bana etrafta koşuşturan küçük bir adam olduğunu söyledi. Ama bir kızımız olursa,

onun da çok sevineceğini ve onu çok şımartacağını biliyorum."

"Tanrım, hiç olacak mı? Salvatore bir noktada bir erkek çocuğa sahip olmaktan gurur duyacaktır. Vinicius'un da bunu umursayacağını sanmıyorum."

"Peki sen ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bebeğin en yüksek sesle ağlamasını, en güçlü tekmeyi atmasını ve sahip olabileceği en parlak gözlere sahip olmasını istiyorum.

Ve senin bunu atlatıp diğer tarafta gülümsüyor olman. Benim için önemli olan tek şey bu."

"Çok güçlü bir tekme değil," diyorum elimi karnıma sürterek. "Bunun sonunda tek parça halinde hiçbir iç organım kalmayacak."

Sempatik bir yüz ifadesi takınıyor ve beni öpüyor. "Annen nasıl? Başın dönüyor mu?

Başın ağrıyor mu?" "Hayır, ama bacaklarım sürekli ağrıyor ve artık gece boyunca uyuyamıyorum."

"Daha sonra bacaklarını kucağıma koy ve baldırlarını ovayım. Diğerlerinin de yapmasını sağlayacağım, tamam mı?"

Eşyalarını toplamasını izlerken gülümsüyorum ve ona gördüğüm rüyalardan bahsetsem mi diye düşünüyorum. Kabus değil ama tedirgin ediciler. Bir bodrumda duruyorum ve etrafımda karanlıkta bir şeyler var. Nesne mi yoksa insan mı olduklarını bilmiyorum ama onları göremiyorum ve kendimi hareket ettiremiyorum. Aradığım tüm cevaplar ulaşabileceğim bir yerde değil.

Sürekli bodrum katlarını düşünüyorum ve bu beni çıldırtmaya başladı.

"Lorenzo, sana bir şey sorabilir miyim?"

Sesimden bir şeyler duymuş olmalı ki birden tüm tavrı değişti. Bana bir bakış fırlattı, gözleri şüpheyile kısılmıştı. "Bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Kızabilirsin ama söz veriyorum bu önemli."

Elinde tansiyon aleti ve stetoskoplara benden uzaklaşıyor. "O zaman hayır."

Olduğum yerde kalıyorum, ayaklarım yerden bir karış yüksekte, metal masanın üzerinde mahsur kalmış durumdayım. "Strife'in bodrumunda bağlandığımdan beri bir şey beni rahatsız ediyor. İlk seferinde de, ikincisinde de."

"Neden? O pislikler sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey. İçimde bir his vardı. Bodrum bana bir şey söylemeye çalışıyordu." "Ne söylemeye çalışıyordu?"

Omuz silkiyorum. "Sadece bu kadar. Bilmiyorum."

"Başka bir şey düşünmeye çalış. Sana yardım edemem," diye mırıldanarak bir dolaba doğru yürüdü ve tıbbi ekipmanlarını yerleştirdi.

"Sorabilirsin. Gerçekten önemli olmadıkça sormazdım. Seni üzeceksem özür dilerim ama bunu defalarca düşündüm ve cevabı bilen tek kişi sensin." Derin bir nefes alıyorum. "Sana videolar hakkında soru sormak istiyorum."

Dolabı çarparak kapattı ve üzerime yürüdü. Kan basıncının aniden tavan yaptığını söylemek için herhangi bir tıbbi ekipmana ihtiyacım yok. "O videolar hakkında konuşmuyoruz."

"Acıttığını biliyorum. Başka bir yolu olsaydı senden istemezdim. Belki bana gösterirsen-" Daha cümlemi bitirmeden bunun kesinlikle yanlış bir şey olduğunu söyleyebilirim.

"O lanet videoları izlemeyeceksin!" diye bağırır. Lorenzo iki elini de saçlarının arasından geçirir ve hırlar. "Özür dilerim. Bağırarak istememiştim. Ama ciddiymim prenses. O videoları izlemene izin vereceğime ölürüm daha iyi."

Cinayetleri izlemeyi kastetmedim, ama kayıtların bir odada sadece kız kardeşleriyle başladığını söyledi ve ben o odayı görmeyi çok istiyorum. Ama konuşmuyorum. Yüzeyin altında Lorenzo'nun kontrol altına almak için savaştığı, zar zor kontrol edilen bir öfke kaynıyor.

Bana doğru yürüyor ve kalçalarımın iki yanındaki metal masayı kavırıyor. Saçları dağınık ve soğuk mavi gözleri sıkıntılı. "Pekâlâ. Önemli olduğunu söylediğinde sana inanıyorum. Gerçekten bilmek

istediğin bir Şey varsa bana sor, sana cevap vermeye çalışacağım. Ama sana hiçbir Şey göstermeyeceğim."

Başımı sallıyorum, bunu acısız olmasa da olabildiğince çabuk yapmaya karar veriyorum. Bunun ona korkunç bir acı verdiğini şimdiden söyleyebilirim. "O bodrum neye benziyordu?"

"Sadece bir bodrum katıydı. Özel bir yanı yoktu. Karanlık. Nemli. Duvarlar yer yer dökülüyordu. Duvarda biraz ışık alan bir havalandırma deliği vardı. Coldlake veya ötesindeki herhangi bir bodrum olabilir." "

Hayal kırıklığı üzerime çöktü. Söyleyeceği şeyden korkuyordum. "Katil hakkında herhangi bir sonuca vardınız mı..." *Kız kardeşlerini öldürme şekli.* "Nasıl yaptı?"

Lorenzo'nun gözleri benimkilere dikildi. "Sadist bir pislik ve Coldlake Sendikası'ndan nefret ettiği kadar kadınlardan da nefret eden bir korkak olduğunu."

Kadınlardan nefret eder. Bu konuda ona katılıyorum. Bu kişinin dört kız kardeşe yaptıklarında çok fazla nefret var. O kadar ayrıntılı cinayetlerdi ki bir sanat formuna yükseltilmişlerdi. Hastalıklı, çarpık bir sanat. Katilin yaptığı işle gurur duyduğuna bahse girerim.

"Katilin kız kardeşlerinizin her birini öldürme biçiminde bir ironi olduğunu hissediyorum. Her birinize bir mesaj göndermeye çalışıyordu."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ophelia, mesela. Fioreler her zaman tertemiz ve dokunulmaz olmuşlardır, bu yüzden katil Salvatore'nin güzel kız kardeşini parçalayıp kirleterek ona mümkün olan en grotesk ölümü verdi."

Lorenzo'nun Sienna yatak odasında bağlıyken ona ne söylediğini hatırlıyorum. *Yüzünden kan akıyordu. Bunun mümkün olabileceğini düşünmezdin, değil mi? Yanaklarındaki kesikler dış maksiller arterleri koparmış. Tahminimce önce yüzünü kesmiş, sonra da işkenceye devam etmiş ve kız da çığlık atarak ölmüş.*

"Cassius gururlu, eski bir İtalyan ailesinden geliyor," diye devam ediyorum, "bu yüzden katil onunla ve kız kardeşinin geçmişiyle alay etmek istemiş. Cassius bunu kendisi söyledi. Onu bir kazığa oturtmak ortaçağdan kalma bir şeydi."

Çivi tüm hayati organları ıskalamış, vücudu boyunca ilerlemiş ve omzundan dışarı çıkmış. Piç kurusu sonunda onu öldürmeden önce saatlerce, belki de günlerce bu halde kalabilirdi.

"Amalia uyuşturucu bağımlısıydı ve bir genelevde çalışıyordu, bu yüzden katil onu parçalara ayırdı ve bir kenara attı. Ve Sienna..."

Lorenzo'nun yüzünde acı beliriyor. Sienna bulunduğunda balmumundan yapılmış bir bebek gibi mükemmel görünüyordu ama içi dışkı ve ölü böceklerle doluydu.

"Sanırım katil onun dış görünüşünün güzel olduğunu ama içinin..." demeye çalışıyordu. "Çöp," diye mırıldanıyor Lorenzo, sesi acı. "O bir çöptü, tüm ailesi çöptü. Ben çöpüm ve Bu şehrin herhangi bir bölümünü kontrol etmek gibi bir işim yok."

Benden uzaklaşıyor ve iki eliyle yüzünü ovalıyor. Hüzünlü bir sessizlik içinde onu izliyorum, ona bu acıyı boşuna çektirmedigimi umuyorum.

"Ölümleri hakkında daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim prenses. Sanırım haklısınız. Sadece çarpık değil. O canavar bize gülüyordu."

"Ve ne yaptığını biliyordu. Bence katil bir çeşit tıp eğitimi almış olmalı. Zeki ve sanatsal olduğunu da düşünüyor. Olağanüstü. Coldlake'te önemli biri ya da yüksek mevkilerde arkadaşları olan biri."

"Evet. Baban gibi. Peki baban bu tanıma uyan kimi tanıyor? Tıbbi geçmişi var. Artistik. Sadist bir yetenek."

Derin bir nefes alıyorum ve zihnimde olasılıkları araştırıyorum. Belki klasikleri okumayı seven bir doktor ya da heykel yapmaktan hoşlanan ve ölü etiyile heykel yapmayı deneyen bir sanat galerisi yöneticisi. Keşke babamın arkadaşlarına daha fazla dikkat etseydim. Annem bilirdi. Keşke ona sorabilseydim. "Babamın Coldlake'teki hemen hemen herkesle bağlantısı var. Annemin cenazesinde kimler vardı?"

önde gelen insanların."

"Keşke ben de orada olsaydım," diye homurdanıyor Lorenzo, gözleri kısılıyor. Sonra bana baktı.

"Özür dilerim.

Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Ne demek istediğini biliyorum. Bu tanıma uyan herhangi birine iyice bakmak için bir fırsat olabilirdi. "Katilin o gün evde olabileceği, parmak sandviç yiyebileceği ve göz önünde saklanabileceği tüyler ürpertici bir düşünce."

Lorenzo masadan kalkmama yardım ediyor. "Keşke bu şeyleri düşünmeni engelleyebilsem.

Bir bebeğiniz olacak. Güneş ışığı ve gökkuşağı gibi şeylerle ışıldıyor olman gerekirdi."

Onun yerine ölümü ve karanlık bodrumları düşünüyorum. Uzanıp yanağına dokunuyorum. "Benimle bu konu hakkında konuştuğun için teşekkür ederim. Teorimi birine anlatmam gerekiyordu ve şimdi bilgisayarlarınızdan birini kullanmama izin verirseniz planımın bir sonraki bölümüne geçebilirim. Belediye başkanı olduğundan beri babamla ilgili gazete haberlerini gözden geçirmek ve sanat ya da tıpla ilgili bağlantıda olduğu herkesin bir listesini çıkarmak istiyorum."

Alnımdan öpüyor. "Sorun değil prenses. Seni görebileceğim bir yerde olduğun sürece buna katlanacağım. Ama tansiyonunun yükseldiğini görürsem, şifrelerimi değiştirim ve oturup örgü örebilirsin."

Ona gülümsedim. "Bana ve küçük fasulyeye iyi baktığınız için teşekkür ederim."

Aşırı korumacılığına minnettar olduğumda buna karşı koyamıyor ve ağzının köşesi seğiriyor. "Lanet olsun sana, kadın. Hepimizi parmağında oynatıyorsun."

Ona kirpiklerimi kırıştırıyorum, "Kim, ben mi?"

Lorenzo'nun telefonu çalar ve o da açar. "Ne?" Kaşlarını çattı ve arayan kişinin sesini hoparlöre verdi. "Konuş. Seni duyabilir."

Kim olduğunu merak ederek Lorenzo'nun telefonuna bakıyorum ve bir kadın sesi konuşuyor.

"Chiara? Ben Alecta.

Nasılsın?"

Alecta'yı kafes dövüşü maçında yere düştüğünden beri görmedim. Benden daha iyi bir oyuncuydu. "Alecta! Harikayım, teşekkür ederim. Sesini duymak çok güzel."

Ses tonu ciddi. "Bunu Zagreus'a zaten bildirdim ama o bunu bizzat benden duymak isteyebileceğinizi düşündü. Bay Scava'nın emriyle De Luca'nın evini gözlüyordum, De Luca'nın ortaya çıkıp çıkmadığını ya da şüpheli bir şey olup olmadığını görmek için bekliyordum."

Lorenzo ile bakışıyoruz. "Peki ya o? Nicole ve annesi iyi mi?" "Kesinlikle iyiler,"

diye beni temin ediyor ve sonra tereddüt ediyor. "De Luca geri döndü." Yani

yaşıyor. "Ne zaman geldi?"

"On dakika önce. Arabayı garaj yoluna çekti, ön kapıya kadar yürüdü ve sanki normal bir günmüş ve sekiz aydır kayıp değilmiş gibi içeri girdi."

"O şimdi nerede?" Lorenzo soruyor.

"Hâlâ evin içinde ama perdeler kapalı olduğu için ne olup bittiğini anlayamıyorum. Arka bahçeyi gözetleyen başka bir avcımız var, oradan gizlice çıkma ihtimaline karşı."

"Teşekkür ederim Alecta, aradığın için minnettarım,"

diyorum ona. "Sorun değil. Bebek nasıl?"

"Kesinlikle iyi. Sanırım bu beni tekmeleme şekliyle şimdiden kafes dövüşlerinde yarışıyor." Alecta

gülüyor. "Eminim Bay Ferragamo çok heyecanlanmıştı. Sonra konuşuruz."

Lorenzo telefonu kapatıyor ve elimi tutuyor, gözleri sert ve ışıltılı. "Sanırım eski okul arkadaşını ve babasını ziyaret etmemizin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Diğerlerini arayıp olanları anlatıyorum ve onlar da bizimle hemen De Luca ailesinin evinde buluşmayı kabul ediyorlar.

Otuz dakika sonra Nicole'un evinin kapısının önünde duruyorum ve zili çalıyorum.

Nicole kapıyı açıyor ve arkamda duran, yüzlerinde taş gibi ifadeler olan dört adamı görünce gözleri açılıyor. Ayaklarımın üzerinde kaymaya başladığımda gözleri daha da açılıyor ve şişliğini fark ediyor.

"Ah, Chiara, sen-" Gülümsemesi bir an için hoşuna gidiyor ve sonra gerçeklik üzerine çöküyor. "Sanırım hepiniz babamı görmek için buradasınız. Ona zarar vermeyeceksiniz, değil mi?"

"Hayır, sadece onunla konuşmak istiyoruz," diye onu temin ediyorum. "Burada kimse ona kendi evinde zarar vermeyecek, size söz veriyorum."

Nicole adamlarımın her birine baktı. Yerleşkedeyken hiçbiri ona elini bile sürmedi. Onu güvende tuttular ve istediğinde gitmesine izin verdiler. Geri adım attı. "İçeri gelseniz iyi olur."

Teker teker eve giriyoruz ve Lorenzo sesleniyor: "De Luca'ya söyleyin, bu evin etrafında silahlı avcılar var. Kaçacak yer yok."

"Avcı nedir?" Nicole bizi salona götürürken mırıldanıyor ve evin derinliklerinde kayboluyor.

Beşimiz temiz, halı kaplı odada durmuş Bay De Luca'nın gelmesini bekliyoruz. Nicole'ü tanıdığım onca yıl boyunca bu oda neredeyse hiç değişmemişti. Bir duvarı kaplayan kocaman bir kitaplıkta yirminci yüzyıl tarihi, Roma tarihi, *Odysseia* ve *İlyada*'nın deri ciltleri var. Nicole'ü ziyaret ettiğimde Bay De Luca'nın evde olduğu nadir zamanlarda, genellikle burnunu bir kitaba dayamış olurdu. Salonun bir duvarı çerçeveli fotoğraflarla kaplı. Nicole bebekken. Aile tatilleri. Bay ve Bayan De Luca'nın düğün fotoğrafları. Bay De Luca'nın lise mezuniyet fotoğrafı. Onu ikinci sırada görüyorum, hemen arkasında ve solunda da babam var. Onu görünce karnım şişti. Fotoğrafta ön sırada oturan tanıdık biri daha var. Christian Galloway'in ikisiyle aynı okula gittiğini fark etmemiştim.

Biri adımı söylediği sırada Galloway'e daha yakından bakmak için eğildim.

"Ne istiyorsun, Chiara?"

Arkamı döndüğümde Bay De Luca bana kızgınlık ve korku karışımı bir ifadeyle bakıyor. Omuzları kamburlaşmış, zayıf, mütevazı bir adam. Nicole onun ince yapısına sahip, ama babasının gölgeli gözlerinden ziyade annesinin parlak gözlerine sahip.

"Sadece konuşmak istiyoruz. Oturabilir miyiz?" Bana oturmamı teklif etmesini bekliyorum ve cevap vermeyince kendimi kanepeye bırakıyorum. Bacaklarım her zamankinden daha çok ağrıyor.

Vinicius ona yoğun bir şüphe ve hoşnutsuzlukla bakıyor. "Benim için harika bir gösteri yaptın De Luca. Sık sık kandırılmam. *Başka nereye gideceğimi bilemedim. Bana polise gidemeyeceğimi söyledi.*"

Bay De Luca'nın bakışları odanın içinde geziniyor ve kapının güvenliğinden ayrılmaya isteksiz görünüyor.

"Sendikaya Siyah Orkide Katili'yle buluşacağımı söylediğin gece ne oldu?" Ona sordum.

Bay De Luca arkasını dönmeye başlar. Lorenzo öne atılır, onu gömleğinden yakalar ve bir sandalyeye iter. "Onun sorularına cevap ver yoksa ben de kendi sorularımı sormaya başlarım."

Sanki dayak bekliyormuş gibi yüzünü korumak için kolunu kaldırıyor. Konuştuğunda sesi titriyordu. "Lütfen bana zarar verme. Sana anlatacağım."

Kendine gelmesi için sabırla bekliyorum ama ona bağışlamak istiyorum. Korkunç babam için kızını tehlikeye attı ve bunun hiçbir mazereti olamaz.

"O gece hiçbir şey olmadı," diyor De Luca haliya bakarak. "Buluşma yerine gittim,

ama orada kalmamın bir anlamı olmadığını fark ettim. Başkan Romano'nun artık bana ihtiyacı yoktu." "Nicole'ün arabanda olduğunu fark etmedin mi? Senin yüzünden ölebilirdi," diyorum. Başını sallıyor, yüzünde mahcup bir ifade var. "Yemin ederim bilmiyordum. Sonradan öğrendim." Ona acıma ve öfke karışımı bir duyguyla bakıyorum. Babam tarafından kullanılmış birinin işaretlerini tanıyorum. Şaşkın. Korkmuş. Yalnız. Bay De Luca tuzağa düşürmeye ikna ettiği adamlarla yüzleşirken babam şimdi nerede?

"Katil o gece oradaydı. Size onun kim olduğunu söyleyebilecek herhangi bir şey gördünüz ya da duydunuz mu?"

Bay De Luca başını sallar. "Orada sadece birkaç dakika kaldım ve sonra ayrıldım. *Hızlıca* ayrıldım. Babanla birlikte giderek korkunç bir hata yaptım. Her gün pişmanlık duyuyorum."

Bu yüzden kaçıp saklandı, karısını ve kızını kendi başlarının çaresine bakmaları için bıraktı. Adamlarının, düşmanlarının ailelerinden et koparacak türden insanlar olmadığını bilmiyordu.

"Zayıfsınız Bay De Luca," dedim ona. "Ama bu kadar korkak olduğunuzu fark etmemiştim."

Vinicius ona doğru bir adım atar ve Bay De Luca kollarını tekrar havaya kaldırarak yalvarır, neredeyse çığlık atar, "Lütfen bana zarar vermeyin!"

"Gitmeden önce bir şey istiyorum." Vinicius elini uzattı. "Bana telefonunu ver. Sen ve belediye başkanı küçük, eğlenceli pusunuzu planlarken kullandığınız telefonu."

Bay De Luca başını sallar. "Aylar önce ondan kurtuldum. Banyoya düştü ve ondan sonra hiç çalışmadı."

Vinicius iç çekerek elini bırakır. Katil bir şekilde planlarını biliyordu. Thane o telefonda katilin kim olduğunu söyleyebilecek bir casus yazılım aramış olabilir. Çıkmaza giren bir ipucu daha.

Ayağa kalktım. "Berbat bir kocasın ve baba olarak da pek iyi değilsin. İşini ilk sıraya koyuyorsun. Kendini ilk sıraya koyuyorsun. Neden biraz zaman harcayıp karın ve kızınla aranı nasıl düzeltebileceğini düşünmüyorsun?"

De Luca başını ellerinin arasına alır ve cevap vermez.

Koridorda Nicole bana sarıldı. "İhtiyacın olan hiçbir şeyi bulamadın, değil mi? Özür dilerim."

Ona sarıldım. "Her şey yolunda. Denemeye değerdi. Burada onunla iyi olacak mısın? Eğer sen ve annen onun gitmesini istiyorsanız, gitmesini sağlayabiliriz."

Nicole, Bay De Luca'nın hâlâ kanepeye yığılmış, başını ellerinin arasına almış olduğu salona bakar. Yüz ifadesi acıma ile doluyor. "Babam senin baban gibi insanlara hayır demekle pek iyi değil. Bizi hayal kırıklığına uğrattı ama o hala benim babam." Gülümseyerek bana döndü. "Şu haline bak, bir bebek yolda. Bebek partisi mi veriyorsun? Çok isterim-"

Bir an için heyecanlandı ve sonra gülümsemesi soldu. Etrafındaki erkeklere bakıyor, sanki benim verdiğim bir partinin yakınında olmasını isteyeceklerine inanmıyormuş gibi.

Bebek partisi. Aklımda o kadar çok şey vardı ki hiç aklıma gelmedi. "Bebek partisi harika bir fikir. Bir şeyler ayarlayıp sana bir tarih ve saat mesaj atarım. Ailen Salvatore'un evine gelmene izin verir mi?"

Nicole çenesini kaldırır. "Beğenmemeleri umurumda değil. En iyi arkadaşım bebek partisi veriyor ve ben de gidiyorum."

Sırıyorum ve ona bir kez daha sarılıyorum. "Harika. Yakında görüşürüz."

Arabalara doğru yürürken Salvatore bana, "Bebek partisi mi istiyorsun? Bunu ayarlayabiliriz. Ginevra orada olmayı çok isterdi."

"Peki ya güzel lise arkadaşların?" diye soruyor Vinicius.

Rosaline, Sophia ve Candace'i aylardır görmedim. "Evet, bu iyi bir fikir. Yine de bugün için üzgünüm. Katil hakkında yeni bir şey öğrenemedik."

Lorenzo'nun arabasında geri dönüp Nicole'ün evine bakıyorum. Babası çökmüş bir adam ama Nicole iyi olacak, bunu hissedebiliyorum.

Salvatore, "Gidip benim evimde yemek yiyelim," diye teklif ediyor. "Parti malzemeleri sipariş edebilir ve partiyi planlayabiliriz."

Kafamı dağıtmak için bunu teklif ediyor ve ben de minnettarım. "Çok isterim, teşekkür ederim."

Hepimiz Salvatore'nin güzel evine gidiyoruz ve o ve ben birlikte dizüstü bilgisayarıyla kanepede oturuyoruz ve pastel renkli afişler, kağıt peçeteler ve fondan bir battaniyenin altında uyuyan bir oyuncak ayı şeklinde güzel bir pasta sipariş ediyoruz.

Cassius Tayland yemeği sipariş ediyor ve Vinicius bacaklarımı kucağıma çekerek yemek yerken ve akşam haberlerini izlerken baldırlarıma masaj yapıyor.

Masaj, yemek ve birkaç gece uykusuz kalmanın verdiği yorgunluk sayesinde uykuya dalmaya başlamıştım ki haberlerde tanıdık bir isim duydum. Christian Galloway ile sağlık politikaları hakkında röportaj yapılıyordu.

"...eski bir tıp profesyoneli olarak, Coldlake'teki hastanelerin tamamen elden geçirilmesi gerektiğini rahatlıkla söyleyebilirim."

Bir solukla doğruldum. "Christian Galloway!"

Diğerleri şaşkınlıkla bana dönüyor. Kalbim aniden göğsümde sertçe çarpmaya başladı.

"Geçen gün Lorenzo ve ben katilin kim olabileceğini tartışıyorduk. Coldlake'in önde gelenlerinden biri. Tıp geçmişi olan ya da belki sanatsal bir geçmişi olan biri. Babamın çevresinden bu tanıma uyan kişileri hatırlamak için beynimi zorluyordum ve şimdi aklıma geldi. Christian Galloway."

Diğerleri tarafından, olmasını umduğum bir aydınlanma gibi karşılanmadı.

Salvatore kaşlarını çatır. "Babanın katili örtbas ettiğini tespit ettiğimizi sanıyordum.

Rakibini korumazdı."

Ayağa kalkıp bir aşağı bir yukarı yürümeye başlıyorum ve bu sırada sertleşen belimi ovuyorum. "Ama belki de yapardı! Dinle, herkes Galloway'in ne kadar kötü bir rakip olduğunu söylüyor çünkü babam onu her zaman yeniyor ve Galloway anketlerde onu hiç geçemedi. Ya niyetleri buysa? Babamın bir rakibi olmak zorunda, bu yüzden belki de iyi bir muhalefet yapıyormuş gibi görünecek ama babamın karizmasına ya da insanlara ilham verme yeteneğine sahip olmayan birini ayarladı? Karşılığında babam Galloway'in seri katil sırlarını saklıyor."

Elimde çok fazla kanıt yok ama bu da *bir şeydir*. Bu bir olasılık. Diğerleri beni dinliyor ve ifadelerinden en azından teoriyi düşünüyor gibi görünüyorlar.

Bir aşağı bir yukarı yürüyüp yüksek sesle düşünüyorum. "Nicole'un oturma odasında Galloway'in fotoğrafını gördüm. Onun babası, benim babam ve Galloway liseye beraber gitmişler. Aynı yaşta ve varlıklı ailelerden geliyorlar. Onlarca yıl öncesine dayanan bir tür gizli dostlukları olabilir."

"İyi bir noktaya değindin," diyor Vinicius. "Galloway'in bilgisayarlarında ve cihazlarında ilginç veriler olup olmadığını merak ediyorum. Thane'e onu araştırmasını söyleyeceğim."

Cassius odanın içinde bir ileri bir geri yürümemi izlerken yüzünde umutlu bir ifade beliriyor. "İlk kez bir şüphelinin adını veriyoruz. Hepiniz bunun farkında mısınız?"

Ona çarpık bir gülümseme veriyorum, ama bir yerlere varıyor olabileceğimize dair hissettiğim mutluluk acı tatlı. "Başlamak için bir yer, en azından-" Bir irkilemeyle ara veriyorum ve elimi karnımın üzerine koyuyorum.

Lorenzo ayağa kalkıyor ve odayı geçip bana doğru geliyor. "Ne oldu? Neyin var?"

"Hiçbir şey. Bebek dikkatimi çekmek istiyor."

"Tekmeliyor musun?" Lorenzo dövmeli elleriyle karnımı avuçlarken Vinicius soruyor.

Lorenzo bir koltuğa oturmama yardım ederken, "Dünya Futbol Kupası'ndaki gibi," diyor.

Cassius eğiliyor ve avucunu karnıma koyuyor. Bir an sonra sırtıyor. "Oğlum İtalya için oynayabilir."

Salvatore yanıma gelip önümde diz çöküyor ve ellerini yumrunun üzerine koyuyor. Seni küçük canavar," diyor Salvatore bebeğe. "Anneni bu kadar sert tekmeleme. O yumuşak ve güzel ve bunu hak etmiyor. Sadece ona ve babana selam vermek için küçük tekmeler at, tamam mı?"

Tekmeler durmuyor. "Küçük fasulyemizin seni dinlediğini sanmıyorum, Salvatore."

Gözlerim Galloway'in hâlâ röportaj yaptığı televizyona geri dönüyor. Diğerleri de ona bakıyor.

Lorenzo kollarını kavuşturur, ifadesi soğuk ve şüphecidir. "Biliyor musun? Galloway'in her zaman lanet bir sürüngen olduğunu düşünmüşümdür."

BEBEK DUŞU üç gün sonra Salvatore'nin evinde yapılır. Pazar günü öğleden sonradır ve güneş büyük pencereden bahçeye doğru parlamaktadır. Pastel renkli örtüler odanın her tarafına asılmıştır ve sehpa parmak sandviçler, pembe ve mavi kapkekler ve orta süsü olarak uyuyan oyuncak ayı pastası ile kaplıdır.

Şirin ambalaj kâğıtlarıyla kaplıyım. Sarı ördek desenli minik bir pijama takımını diğerlerinin görmesi için yukarı kaldırıyorum. "Oh, bu çok tatlı! Teşekkür ederim, Rosaline."

Eğildi ve bana sarıldı. "Bir şey değil. Ufaklıkla tanışmak için sabırsızlanıyorum." "Ginevra, o *mükemmel*." Nicole Camillo'yu kucağına almış, hayranlıkla yüzüne bakıyor.

Sophia ve Candace onun omuzlarında durmuş, bebeğe surat yapıyorlar.

Ginevra bir kekin kâğıt ambalajını soyarken eğlenerek, "O küçük bir zorba," diyor. Ama biz onu seviyoruz. Babası ve amcası Salvatore gibi yakışıklı bir şeytan olacak, bunu söyleyebilirim."

"O bir melek. Değil mi, Camillo?" Sophia coos.

Ginevra gülüyor. "Onunla tanışan her kadın pelteye dönüşüyor, ama Antonio ya da ben onu uyutmaya çalışırken yatmadan önce onu görmelisin."

Son zamanlarda Camillo ciğerlerini buldu ve acıktığında ya da aşırı yorulduğunda nasıl çılgık atıldığını duydum. Acaba bunu Fiore tarafından mı alıyor? Elimi karnımın üzerine koyuyorum. Tanrım, umarım öyle değildir.

"Pastayı kesme zamanı," diye anons ediyorum, kucağımdaki yırtık kâğıtları fırçalayıp pasta bıçağına uzanıyorum. Vanilyalı pandispanya krema ve ahududu sosuyla doldurulmuş ve kızlara dilimleri dağıtıp kendi kocaman parçamla arkama yaslanırken ağzım sulanıyor.

Salvatore, Vinicius, Cassius ve Lorenzo yan odadalar ve bana keyfime bakmamı ve onlara biraz pasta ayırmamı söylediler. Pasta çok büyük olduğu için bunda bir sorun yok. Ve ben de eğleniyorum. Bütün bir öğleden sonra boyunca bir baba ve katil hakkında düşünmemek için kendime izin verdim.

Sophia karşı kanepeye oturur, kocaman bir oyuncak ayıya sarılır ve iç çeker. "Ne zaman çocuk sahibi olacağım? Tüm bu bebek eşyalarıyla burada otururken çok karamsarım."

Candace ağzına biraz kek atarken, "Önce bir erkeğe ihtiyacın var," diyor.

Rosaline ellerini ağzına götürür ve yüksek sesle fısıldar: "Ona sadece birkaç dakikalığına ihtiyacın var. Hepsi bu kadar."

Sophia kahkahayı patlatır. Nicole'e dönerek, "Çocuk istiyor musun?" diye sorar.

Nicole, Camillo'yu nazikçe zıplattırken hüzünlü görünüyor. "Oh, çok fazla. Küçüklüğümde beri bebeklerim olsun istedim. Ailemin bir tatil evi var ve ben hep çocuklarımı yazın oraya götürmeyi hayal ettim. O evi hatırlıyor musun, Chiara? Oraya birkaç kez gelmiştin."

Ağzımdaki kek lokmasını bitirip başımı sallıyorum. "Harika tatillerdi."

Ben, annem, Nicole ve Bayan De Luca olurduk. Bazen babam ve Bay De Luca da orada olurdu ama işleri onları hep uzaklara çağırırdı. Babamın belediye başkanlığı işleri vardı, Bay De Luca ise tıp araştırmacısıydı ve sürekli konferanslarda konuşması gerekiyordu. Annem ve Bayan De Luca yemek yapar, kâğıt oynar ve şarap içerlerdi; Nicole ve ben de bütün gün oyun oynardık.

Nicole, "Bebek doğduktan sonra yazın tatil evimize gelmen gerekecek," diyor.

Ben.

Ona memnuniyetle gülümsedim. "Bunu çok isterim, teşekkür ederim. Seninle her zaman çok iyi vakit geçirdik. tatil evi."

Kendimize ait bir tatil evimizin olması ne kadar harika olurdu. Ben, adamlarım ve çocuklarımız için rahatlayabileceğimiz ve arkadaşlarımızı davet edebileceğimiz bir yer. Büyük bir mutfak ve güvertesi olan, dağ, sahil ya da göl manzaralı bir yer. Annem hayattayken onunla birlikte bazı güzel tatil evlerini keşfetmiştim. Genellikle her odayı görürdüm çünkü saklambaç oynamayı severdim ve en iyi saklanma yerlerini garajda, tavan arasında ya da...

Chiara? Neredesin? Bodrumun yasak bölge olduğunu biliyorsun.

...bodrum.

Aniden bir anı beni sardı. Garip kokular ve nemli betonla dolu soğuk bir yerin karanlık, korkutucu bir anısı. Kokular burun deliklerimi işgal ediyor ve aniden tabağımdaki ahududulu jöle bulaşmış kan gibi görünüyor.

Boğazım düğümlenirken ayağa kalkıyorum.

Chiara, burada olduğunu biliyorum.

"Chiara, iyi misin?" Nicole bana bakıyor, alnı endişeyle kırışmış.

Kaçma dürtüsü neredeyse bastırıyor. Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. "Sadece ihtiyacım var..."

Başka bir şey söylemeden, aceleyle odadan çıktım. Bir pencere. Temiz havaya ihtiyacım var. Koridorun sonundaki pencereye yöneliyorum ve kilidi kurcalıyorum.

"Bambina, iyi misin?"

Bir el omzuma konunca sırıyorum. Bu Cassius'tu ve bana endişeyle bakıyordu. Pasta çatalımı hâlâ bir silah gibi tuttuğumu fark ediyorum.

"Bilmiyorum. İçimde çok garip bir his var."

"Lorenzo!" diye sesleniyor omzunun üzerinden ve sarışın adam yanımda beliriyor. Alnımı okşuyor ve parmaklarını boynumun yan tarafına bastırıyor.

"Prenses, sorun ne? Tanrım, kalp atış hızınız neden bu kadar yüksek?"

Bir tatil evi. Bir bodrum. Videoları hiç izlemedim ama çığlıklarının beton duvarlarda yankılandığını duyabiliyorum. Nemli havada dağılan ve rüzgârda boşluğa savrulan dehşet ve acı çığlıkları.

"Bir şey hatırladım. Yıllar yıllar önce gördüğüm bir yer."

İki adamımı zar zor görebiliyorum. Zihnimdeki anılar gözümü kör ediyor. O bodrumun nerede olduğunu biliyorum. Kırk dakika içinde orada olabilirim. Yılın bu zamanında ev muhtemelen boştur.

"Bir bodrum. Belki önemli bir şey değildir ama emin olmalıyım. İkiniz beni götüreceksiniz?"

Bana bakıyorlar ve sonra bakışıyorlar. Önce Lorenzo konuşuyor. "Eğer bir şeyi kontrol etmek istiyorsan, elbette, ama partinden ayrılmak istediğine emin misin?"

Oturma odasına doğru bakıyorum, misafirlerimi bırakıp gittiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Rahatlayamadım bile.

Yarım saat boyunca katili düşünmeden. "Bu benim Christian Galloway hakkındaki fikrime benzemiyor. Bu *gerçek* gibi geliyor. Haklı olup olmadığımı bilmek zorundayım."

Cassius omzumu sıkıyor. "Elbette, *bambina*. Bize sadece yerini söyle, seni götüreceğiz."

"Teşekkür ederim." Lorenzo'ya dönüyorum. "Maymuncuğun var mı? Ya da kapıları kırmak için balta gibi bir şey? İçeri girmemiz gerekecek. Eğer yanılıyorsam, hasarı ödemenin bir yolunu bulmam gerekecek."

Midemdeki hastalık hissi iki katına çıkıyor. Lütfen, yanılmama izin ver.

Lorenzo üst kollarımı tutuyor. "Prenses, bunu yapacağız ama iyi olduğuna emin misin?

Sana ne oldu böyle?"

Başımı sallıyorum. "Bunu açıklayamam. Bu bir his. Korkunç bir his. Belki hormonlardan ya da hazımsızlıktan kaynaklanıyordur ve daha sonra buna seve seve gülebilirim, sen de benimle dalga geçebilirsin ama şu anda arabaya binip yola çıkana kadar sakinleşmeyeceğim." Üst dudağımdaki teri siliyorum ve gözlerimle ona yalvarıyorum.

Lorenzo başını sallar. "Pekala, benim arabamı alacağız."

Salvatore bana doğru geliyor ve Vinicius da onun arkasında duruyor. Onlara da ihtiyacım var. Bu beşimizden daha önemli.

Salvatore'nin eline uzandım. "Salvatore, senin ve Vinicius'un benim için bir şey yapmanıza ihtiyacım var ve bu gerçekten çok önemli. Sanırım ölüm kalım meselesi olabilir."

"Elbette yapacağız," diye beni temin ediyor. "Sadece ne yapmamızı istediğini söyle."

Onlara Lorenzo ve Cassius'a söylediklerimi anlattım ve tüm misafirlerimizi yerleşkeye götürüp götürmeyeceklerini sordum.

Vinicius başını sallar ve ekler, "Elbette yapabiliriz. Ama talep sizden gelirse kulağa daha hoş gelebilir."

Nicole'ün onların emri altında hiçbir yere gitmek istemeyebileceğini söylüyor ki bu adil bir varsayım. Kadınların yüzlerinde endişeli ifadelerle oturdukları salona geri dönüyorum.

"Bunu yaptığım için çok üzgünüm ama partiyi iptal etmek zorundayım." Ginevra dehşet dolu bir çığlık attı. "Hasta değilsin, değil mi?"

Başımı salladım. "Hepiniz Kara Orkide Cinayetlerini hatırlıyorsunuz. Nicole, kurbanlardan biri gibi davranma konusunda ilk elden deneyime sahipsin. Bizi katile götürebilecek bir şey hatırladım ve şimdi gidip haklı olup olmadığımı görmeliyim. Tek düşünebildiğim bu."

Ginevra'nın ifadesi endişeden korkuya dönüşür ve başını sallar.

"Lütfen hepiniz Salvatore ve Vinicius ile birlikte Lorenzo'nun yerleşkesine gidip orada bekler misiniz? Bir, belki iki saat sürer. Sizden tek istediğim bu, güvenli olana ve haklı olup olmadığımı anlayana kadar orada beklemeniz."

Rosaline ayağa kalkıp bana doğru geliyor, alnı endişeyle kırışmış. "Tabii ki yapacağız, ama sen iyi olacaksın, değil mi? Sen ve bebek?"

Neyle karşı karşıya olduğumu öğrendiğimde sakinleşebileceğim. "İyi olacağım, özellikle de senin güvenli bir şekilde yerleşkeye doğru yola çıktığını öğrendikten sonra."

Candace ve Sophia, Ginevra ile birlikte ayağa kalkıyor. Hepsi de Salvatore'a güveniyor ve onu her yerde takip edeceklerini söylüyorlar. Ancak Nicole tereddütlü görünüyor.

Gidip yanına oturdum. "Söz veriyorum, en kısa zamanda sana her şeyi anlatacağım. Salvatore ve Vinicius ile gider misin? Onlara güvenemeyebileceğini biliyorum ama umarım bana güvenirsin."

Önce adamlara sonra da bana baktı. "Sana güveniyorum. Ve biliyor musunuz? Yaşanan onca şeyden sonra, beni hayal kırıklığına uğratan ve uğratmayan insanları düşününce, onlara da güveniyorum."

Lorenzo

BÖn koltukta yanımda oturan Chiara iki kolunu da karnına dolamış, yol tarif ederken karnına sıkıca sarılıyor. Coldlake'in kuzeyinde, iyi bilmediğim ormanlık, tepelik bir bölgeye doğru kırk dakika araba sürüyoruz. Burası şehrin zengin sakinlerinin tatil evleri inşa ettiği yer. Yani çocukken gittiğim bir yer değil.

Sonunda ıssız bir yola giriyoruz, bir araba yoluna sapıyoruz ve bir evin önünde duruyoruz.

Bu bir göl evi. Etrafında geniş bir verandası olan, tertemiz, yayvan bir göl evi. Bir tarafta üçlü bir garaj. Ağaçların arasından gölün görüldüğü tertemiz bir bahçe.

Arabadan indik. Çocukken böyle yerlerin adını duyardım ama yılın sadece birkaç haftasında kullanabileceğimiz bambaşka bir eve sahip olmayı düşünmek bir yana, hiç tatile bile çıkmazdık. Chiara ve Salvatore'un büyüdüğü dünya bu. Cassius İtalya yerine Coldlake'te büyümüş olsaydı, burada büyümüş olacaktı. Bozulmamış. Mükemmel. Oynayan çocuklar. Elbiseli eşler ve yatırımları ve hisse senetlerini tartışan kocalar.

Terk edilmiş ve alacakaranlık çökerken bile pastoral görünüyor, sadece Chiara sanki onu yemek istiyormuş gibi eve bakıyor.

"Evde kimse yok gibi görünüyor," diyorum ona.

"Öyle olsalardı şaşırdım. Siz ikiniz haneye tecavüz konusunda ne düşünüyorsunuz?"

Sudan sis geliyor ve hava kararıyor. Cebimden maymuncuğu çıkarıp arabamın bagajından bir el feneri alıyorum. "Bana uyar."

Evin ön camındaki bir çıkartmada alarm sistemi olduğu belirtiliyor.

"Bana bir dakika verin," diyorum diğer ikisine ve elektrik sayacını bulana kadar çalıkların arasına dalıyorum. Kilitleme tırnağını maymuncuklarla kaldırıyorum ve kapatmaya başlıyorum. Birkaç dakika sonra Chiara ve Cassius'un yanına dönüyorum.

"Şebeke elektriğini kapattım, umarım alarm çalmaz," diyerek arka kapıya yöneldim. "Bu ev yılın sadece bir bölümünde kullanıldığı için alarmın yedek pilinin bitmiş olma ihtimali var."

"Peki ya değilse?" Cassius sorar.

O zaman alarm kesinlikle çalacak. Alarm paneli evin içinde ulaşamayacağım bir yerde saklı olacak. Ama o köprüye geldiğimizde geçeceğiz.

Arka kapının önüne çömeliyorum ve maymuncuklarla çalışmaya başlıyorum.

"İlginç bir hayat sürmüşsün," diye gözlemliyor Chiara.

"Kim, ben mi? Tüm bu numaraları bana Vinicius öğretti, o sinsi bir suçlu."

Kilit açmada benden daha iyi ve on beş dakika sonra terliyorum ve sinirlenmeye başlıyorum.

"Lanet olası aptal kilit," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

"Biraz soluklan ve tekrar dene," diye öneriyor Cassius. El fenerini tutarak verandanın korkuluğuna yaslanmış, ne yaptığımı görebilmem için ışını kilide yönlendiriyor. "Ya da kapıyı kırabiliriz."

Derin bir nefes alıyorum ve kilide bakıyorum. Bir şeyleri kırmak, istediğimi elde etmek için her zaman kabul edilebilir bir yol gibi görünmüştür, ancak Vinicius'un, banliyödeki bir pisliğin göl evinin arka kapısının beni yendiğini duyduğunda yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi hayal edebiliyorum.

Kazmaları kilide geri sokup tekrar deniyorum ve iki dakika sonra kilit açılıyor.

Bunun için teşekkürler.

Ayağa kalkıyorum, elim kapı kolunda ve Chiara'ya dönüyorum. "Alarm çalarsa, beş dakikadan fazla kalmamalıyız."

"Sorun değil. Yapmamız gereken şey ikiden fazla sürmez."

"Tamam, işte başlıyoruz." Arka kapıyı itip açıyorum-

Ve sessizlik. Pil bitmiş. Kapıdan pırıl pırıl, pahalı bir mutfığa girerken elimdeki maymuncuğu bir aşağı bir yukarı savuruyorum. İnsanlar bunu bu kadar kolay yapmamalı. "Tamam prenses, şimdi nereye?"

"Bodrum."

Birdenbire ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Chiara yanımdan geçip koridorda ilerleyerek bir kapıya yönelirken bana gergin ve özür dileyen bir bakış fırlatıyor.

Kapıyı açıyor ve ötesinde sadece karanlık var.

Midem aniden çalkalanmaya başladı ve olduğum yere çakılıp kaldım, bu çok saçma çünkü Chiara kız kardeşlerimizin öldürüldüğü bodrumu hiç görmedi. O bodrum hakkında ona anlattıklarımın fazlasını bilmiyor. Biliyor mu?

"O videoları izledin mi?" Talep ediyorum. "Bana gerçeği söyle. Neden bu bodrum?"

Başını sallıyor. "O videoları nerede sakladığını bile bilmiyorum. Birden içime bir his doğdu ve aklımda birkaç şey birbirine bağlandı. Kesin olarak öğrenmemiz gerektiğini düşündüm. Eğer yanıyorsam lütfen bana kızmayın."

"Elbette kızmayacağım." Kız kardeşlerimizi kimin öldürdüğünü bulmayı ne kadar istesem de, arka kapıdan kaçıp bir daha arkama bakmamak için neredeyse ezici bir istek duyuyorum. Chiara'nın içindeki his ne olursa olsun, umarım birkaç dakika içinde buna gülüp geçeriz.

Eve gitmek istiyorum.

Buradan başka bir yerde olmak istiyorum.

Cassius acımasız bir ifadeyle yanımdan geçiyor ve aşağı inmeye başlarken ışığı kapı aralığından içeri tutuyor. Chiara onu takip etmeye çalışıyor ama ben kolundan tutuyorum.

"Arkamda kal," diye mırıldanıyorum ve kapıdan geçiyorum. Basamaklar dik ve aşağı inmek için uzun bir yol var. Omzumun üzerinden ona "Parmaklıklara tutun ve dikkatli ol," diyorum.

Önümde Cassius'un sırtı görüşümü engelliyor. Basamakların dibinde kenara çekilip el fenerini duvarların üzerinden geçiriyor ve sanki biri bağırsaklarıma yumruk atmış gibi hissediyorum. Bir adım öne çıkıyorum ve kulaklarım dehşet dolu çığlıklarla doluyor. Kadınlar hayatları için yalvarıyor ve acınacak hale geliyorlar,

insanlık dışı sesler.

Anılar beni bir gelgit dalgası gibi vurdu. Sendeleyerek geri çekildim, kığımın üzerine düştüm ve bir kolumu yüzümün önüne kaldırıp nefes nefese oturdum. Yavaşça kolumu indiriyorum ve bir kez daha bakıyorum. Duvarlardaki farklı tonlardaki tuğlaların oluşturduğu desenler. Tavandaki dar havalandırma. Hafifçe eğik aydınlatma armatürü. Her ayrıntı aynı. Kız kardeşlerimizin işkenceleriyle birlikte zihnime işlediğim işe yaramaz bilgiler, belki bir şeyler tanıyabilirim umuduyla. Bir şeyler keşfederim. Tekrar tekrar tanık olduğum kâbuslarla bir *şeyler* yapmak.

Biri yanıma çömeliyor ve koluma dokunuyor. "Lorenzo?"

Ayağa kalktım ve bir adım geriye, sonra da sola doğru ilerledim. "Burası. Kamera buraya yerleştirilmiş olmalı." Sesim benimki gibi çıkmıyor, sanki yarı boğulmuş gibiyim. Etrafıma çılgınca bakıyorum ve kapıyı görüyorum. "Her zaman sağdan girerdi. Orada bir..." Kolumu ileri geri hareket ettiriyorum, masanın nasıl görüldüğünü hatırlıyorum, dört ayak yüksekliğinde ve insan boyutunda. Bir erkeğin sığabileceği kadar uzun. Ya da bir kadına.

"Bir sandalye vardı," diyorum, sesim çok uzaklardan kulaklarıma ulaşıyor.

Kız kardeşimi sandalyeye bağlayan ipleri görebiliyorum, sarı saçları birbirine karışmış ve omzunun üzerinden düşüyor. Gözyaşı ve rimel lekeli yüzü ve gözlerindeki dehşet. Dehşet ve tam bir kafa karışıklığı. Tüm bunların neden başına geldiğini anlamıyordu ve onu kaçırın kişi açıklama zahmetine hiç girmemişti. Belki Sienna nedenini bilmeden ölüme gitmişti, belki de kalbinin derinliklerinde biliyordu.

Benim yüzümden işkence gördü ve öldürüldü.

"Burası o yer mi?" Cassius talep ediyor, sesi duygusallıktan pürüzlü. "Burada mı öldürüldüler?"

Duvarlarda hâlâ çıgıllıklarının yankısı var. Hava onların sefaletiyle nemli. Betondaki kanlarının kokusunu alabiliyorum. "Burası kız kardeşlerimizin öldürüldüğü yer."

Chiara inliyor. "Haklı olmak istemedim. Bu benim tanıdığım adam değil. Herkese gösterdiği yüzü bu değildi."

"*Bambina*, burası kimin evi?"

"Annem ve ben kız kardeşleriniz öldürüldükten sonraki yaz buraya geldik. Bütün hafta yağmur yağdı ve Nicole ile ben sıkıldık. Saklambaç oynamaktan başka yapacak bir şey yoktu. Bodrum kapısı her zaman kilitliydi ve bana asla buraya inmemem söylenmişti ama bir gün kolu denedim ve açıldı." Bu anıyı hatırlayınca gözleri odaksızlaştı. "Koku. Ne olduğunu bilemeyecek kadar küçüktüm ama şimdi biliyorum. Ölüm kokusuydu. Beni burada bulduğunda yüzünde korkunç bir şey vardı. Bir an için bir canavara benziyordu. Bir kâbustan fırlamış gibiydi. Sadece on yaşındaydım ve on yaşındayken hayal dünyasında yaşarsınız ve kendime hayal ettiğimi söyledim. O günü tamamen unutmuştum, ta ki Nicole ve ben anılarımızı tazeleyene kadar. Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun, Lorenzo? Kız kardeşlerini öldüren adamın doktor ya da tıpla ilgili biri olduğunu düşünmüştüm. Vinicius'un bulduğu tüm faili meçhul davaları incelerken, kendi kendime bu katil çok seyahat ediyor olmalı diye düşündüm. Evden bu kadar sık uzakta olmak için iyi bir bahanesi olmalı."

Chiara derin bir nefes alır ve bodruma bakar.

"Bu evin sahibi olan adam bir tıp araştırmacısı. Tıbbi konferanslar için sürekli seyahat eder. Babamı tanıyor. Babamın *gerçekten* iyi bir arkadaşı ve yıllardır da öyle. Ona bakınca zayıf ve zararsız görünüyor ama beni bu bodrumda bulduğu gün gerçekte kim olduğunu gördüm. Gözlerindeki canavarı gördüm."

Yumruklarım o kadar sert sıkılıyor ki tırnaklarım etimi kesiyor. "Kim o?" Sertçe yutkunuyor ve fısıldıyor, "Bay De Luca."

Kapının hemen dışında bir ayak sesi duyuldu. Bir anlığına hepimiz donup kaldık ve Cassius

ve ben ne yaptığımızı anladığımızda dehşet içinde birbirimize baktık. Chiara'yı bir seri katilin evine getirdik.

Tam zamanında kapının kapanması için hamle yaptım. Diğer tarafta biri kapıyı çekmiş ve kilitlemişti.

Kapıya vuruyorum. "De Luca? Aç şu kapıyı. Aç şu lanet kapıyı!"

Her zamanki zayıf ve mızımız ses tonundan çok farklı, tehditkâr bir ses kapıdan içeri giriyor. "Sana bodrumumdan uzak durmanı söylemişim, Chiara. Şimdiye kadar öğrenmediğimi mi sanıyorsun? Bu ev sessiz bir alarmla korunuyor."

"Yıllar önce senin gerçek yüzünü gördüm ve kendime hayal ettiğimi söyledim," diyor Chiara, gözleri kocaman ve dehşet içinde. "Vinicius'un fark ettiğinden daha iyi bir aktörsün. Hayatın boyunca rol yaptın, zayıf ve çekingen bir baba ve araştırmacı gibi davrandın."

"İçeride kim var?" De Luca sinsi bir sesle söylüyor. "Vinicius Angeli mi? Keş kız kardeşini öldürmeden önce bağladım. Yoksunluk o kadar korkunçtu ki tüm vücudu yanıyordu. Beni nasıl da güldürmüştü. Ona kendim işkence etmek zorunda kaldım."

İki yumruğumla kapıya vurdum. "Aç şu kapıyı, seni katil pislik!"

"Lorenzo Scava'nın kaba ses tonuna benziyor. Kız kardeşini çok güzelleştirdim. Minnettar değil misin? Dışı mükemmel. İçi ise tıpkı kardeşi gibi pis bir çöp parçası."

Tabancamı çıkardım ve tahtaya üç el ateş ettim. Kurşunlar delip geçiyor ama geçmiyor.

Chiara sesleniyor, "Bay De Luca, bunu neden yaptınız? Bu adamlar ve kız kardeşleri size ne yaptı?"

"Chiara, o kadar safsın ki canın yanıyor. Tabii ki dört kırık adama, iyi kalpli politikacının kızına akın ettin. Bunların hepsi babanın fikriydi ve ben de buna uymaktan mutluydum. Sevmediği insanlara ne yapar? Onlara acı çektirir. Annene de acı çektirdi, yoksa sen kendini o kadar kaptırmıştın ki sonunda onu ne kadar kırdığını fark etmedin mi?"

Chiara elini ağzına götürür ve hıçkıra hıçkıra ağlar. "Bütün bunları babam için mi yaptın?"

"Sessizliğinin bedeli olarak. Baban sanatçılığımı öğrendi ve kurbanlarımı Coldlake'in dışında bulmam ve ona küçük bir iyilik yapmam şartıyla görmezden gelmeyi kabul etti. Dört küçük tatlı iyilik. Güçleri ve kanunsuzlukları yüzünden sendikadan nasıl da nefret ediyor. Belediye başkanı adamlarınızın kendi şehrinde oynamasına izin verdi, ama onlar onun cesedi üzerinde mutlu olacaklardı."

Cassius tek kelime etmeden kapıya yaklaşır, ayağını kaldırır ve sert bir tekme atar. Kapı tekmenin gücüyle zorlukla sallanır.

"Seni kaç kez becermelerine izin verirsen ver, onları asla mutlu edemeyeceksin Chiara."

Chiara'nın gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Bunu nasıl yaparsın? Bütün o kadınlar masumdu."

"Bu dünyanın yüzeyinde solucanlar gibi sürünenlere yaptıklarımı haklı göstermeme gerek yok." De Luca bağırırken sesi çıldırmış gibi çıkıyor: "Ben hepinizden üstünüm! Hepinizden daha iyiyim. Sizler sığırırsınız. Siz bir hiçsiniz, kız kardeşleriniz de öyle."

Cassius tekmeler arasında, "Kapa o lanet çeneni, seni *stronzo fiammeggiante*," diye kükrüyor.

"Bu videolar benim en iyi çalışmalarımın bazıları. Umarım siz de onları benim kadar sık tekrar izlemekten keyif alırsınız."

İşte orada. *Tam orada*, benden birkaç santim ötede ve onu parçalamak için ellerimi üzerine koyamıyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum.

Merdivenlerde kaybolan ayak sesleri var.

Chiara arkasından bağırır, "Bizi burada ölüme terk edebilirsiniz, ama arkadaşlarımız bizi yine de bulacaktır. Sizin için her şey bitti, Bay De Luca. Herkes ne yaptığınızı öğrenecek. Karınız. Nicole."

Ayak sesleri durur. "Yine de duracaklar mı?"

Soğuk bir kahkaha atar ve sonra merdivenlerden yukarı yürümeye devam eder.

"Sakin! Onları rahat bırakın!" Chiara bağırıyor, ama cevap yok.

Cassius kapıyı tekmelemeye ve omzuyla çarpmaya devam ediyor ama biz hayvanlar gibi kapana kısılmış durumdayız.

Cebimden telefonumu çıkarıp ekrana bakıyorum. "Telefonu çeken var mı?"

Chiara ve Cassius kontrol ediyor ama onlarda da benim gibi bir şey yok. Chiara'nın yanına gidip ellerimi omuzlarına koyuyorum. Gözyaşlarım yüzümden serbestçe akıyor.

"Prenses, bana bak."

"Annemde bir sorun olduğunu anlamalıydım. Doğum gününe kadar görmedim. Yapabilirdim-"

"Hey. Kes şunu. Cassius ve ben seni ve bebeği buradan sağ salim çıkaracağız ama birkaç derin nefes almanı istiyorum. O pislik herifin söylediği hiçbir şey, söylemek için çaldığı oksijene değmez." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Tamam mı?"

Yüzünden daha fazla gözyaşı süzülüyor ve kalın bir sesle fısıldıyor: "Seni buraya getirdiğim için çok üzgünüm." Başımı sallıyorum. "Burayı bulmam gerekiyordu ve sen benim için buldun prenses."

Chiara derin bir nefes alır ve sonra bir nefes daha. "Aferin kızıma. Her şey yoluna girecek."

Cassius hâlâ vücudunu kapıya doğru atıyor. Bu arada, kaçmanın başka bir yolunu bulmak için odayı araştırıyorum. Tuzak kapılar. Tavandaki menholler. Hiçbir şey yok.

"Duman kokusu alıyor musunuz?" Chiara soruyor.

Cassius kapıyı tekmelemeyi bırakıyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Havada birdenbire dumanlı bir şey oldu. Ve duyabildiğim hafif bir çatırtı mı?

Cassius ve ben bakiştık. Yanan bir evde kilitli bir bodrum. Yangın bize ulaşmasa bile, alevler buradaki tüm oksijeni emer emmez kızaracağız.

Masayı duvardaki havalandırmanın altına itiyorum ve üzerine çıkıyorum. Bir çubukluk yerim var ve Salvatore'u aramayı deniyorum ama arama sürekli kesiliyor. Onun yerine bir metin yazıp grup sohbetine gönderiyorum.

*Mesaj gönderimi
başarısız oldu. Mesaj
gönderimi başarısız
oldu. Mesaj gönderimi
başarısız oldu.*

"Yüce Tanrım," diye homurdanıyorum ve yumruğumla duvara vuruyorum.

Chiara'nın hamile olduğunu öğrendiği günkü dehşet dolu yüzünü hatırlıyorum ve bundan sonra dördümüzün onu ve bebeği güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımızı, bunun onlar için ölmek anlamına gelse bile yapacağımızı fark ettim. Cassius ve ben kendimizi feda etme ayrıcalığına sahip olamayacağımız ihtimaliyle karşı karşıyayız.

Hepimiz kapana kısıldık. Hep birlikte öleceğiz.

Chiara kollarını karnına dolamış, o kadar solgun ve korkmuş bir yüzle bana bakıyor ki kalbim parçalara ayrılmanın eşiğinde.

"Seni buradan çıkaracağız prenses," diyorum ona, hissettiğimden daha cesur bir tavırla.

Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Salvatore

“W Burası ılgın bir yer. Nükleer sığınak gibi bir şey,” diyor Rosaline beyaz cipten inip Lorenzo'nun yerle kesinin bodrum katına bakarken.

Chiara'nın isteği  zerine Nicole, Rosaline, Candace ve Sophia'yı yerle keye getirdim. Vinicius, Bayan De Luca ile Lamborghini'sini arkamızdaki garaja çekti ve hepimiz üst kata çıktık. Chiara onun da buraya getirilmesinde ısrar etti.

Nicole diğer kızlara "Biraz hapishane gibi ama güvenli," diyerek güvence veriyor ve annesinin elini tutuyor.

  lerinde en zor olanı Bayan De Luca. "Ama ben hala burada ne yaptığımızı anlamıyorum!" diye haykırırken yüz ifadesi sabırsızdır.

Ben de bilmiyorum ama hayatım boyunca yetecek kadar  l  kadın gördüm. Bayan De Luca biz güvenli olduğunu anlamadan gitmeye kalkarsa, onu hapse atmaktan çekinmem.

Vinicius ve ben onları salona yerle tirdikten sonra mutfakta birlikte durup sakin kalmaya çalışıyoruz.

"Sence Chiara Siyah Orkide Katili'nin kim olduğunu bulmuş mudur?" Vinicius merak ediyor.

"Chiara daha önce katille farkında olmadan tanışmış olabileceğini söylemişti. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri onu hiç bu kadar solgun görmemiştim."

Oturup beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Kırk dakika sonra Cassius'tan yerlerini *bildiren* bir mesaj alıyorum ve "*Sadece seni haberdar etmek için*" yazıyor. En azından nerede olduklarını biliyoruz.

Yarım saat geçti. Ve sonra bir yarım saat daha. Hepsinin telefonunu arıyorum ama ula amıyorum.

"Bir şeyler doğru gelmiyor. Bence birimiz oraya gitmeli," diyor Vinicius. Tam o sırada telefonlarımız Lorenzo'dan gelen bir mesajla aydınlanıyor.

Chiara ve Cassius, Coldlake'in 35 mil kuzeyindeki 42 Lakeside Drive adresindeki bodrumda kilitli kalırken.

Ev yanıyor. 911'i arayın. De Luca BOK. Ailesini öldürmeye çalışacak.

Mesajı yüksek sesle okudum. "Vay anasını."

 nce Vinicius'un akıllı başına gelir. "Sen De Luca'nın evine git ve orada ortaya çıkıp çıkmadığına bak. Ben 911'i arayıp g l evine gideceğim."

Alnımdan terler bo anıyor. Vinicius en hızlı arabaya sahip ve  eytan gibi sürüyor, ama yine de oraya gitmesi otuz dakika sürecek ve bu arada Chiara ve bebeğimiz bir

Yanan bodrum.

Chiara'nın arkadaşlarına burada kalmaları gerektiğini söylemek için salona doğru dönüyorum, ancak Nicole'ün kapıda durduğunu görüyorum.

"42 Lakeside Drive mı dediniz? Orası ailemin yazlık evi. Neler oluyor?"

Birkaç saniye boyunca ona boş boş baktım. *Baban sadist bir seri katil ve en sevdiğim insanları ve doğmamış çocuğumu tehlikeye attı.*

Kendimi toparlamaya zorluyorum. "Chiara senin göl evinde ama senin ve annenin burada kalmanızı istiyor. Vinicius Chiara ve diğerlerini almaya gidiyor ve benim dışarı çıkmam gerekiyor. Burada hepiniz güvendesiniz, söz veriyorum."

Bana inanıp inanmadığını görmek için beklemiyorum. Cassius'un arabasına atlayıp Coldlake'e doğru ilerlemeye başladım. En yoğun saat ve çok fazla trafik var. Siyah Orkide Katili dokuz yıldır bizden kaçıyor. Onun bir kez daha parmaklarımızın arasından kayıp gittiğini hayal ederken ellerim direksiyonda terliyor.

De Luca'nın evine vardığımda her yer sessizdi. Sokağın ilerisine park edip geri yürüyorum ve zemin kattaki çalışma odasının penceresinden eve giriyorum.

Kız kardeşimin katilinin evi böyle görünüyor. Krem rengi halı. Bilgisayar masasının üzerinde kalem dolu bir su bardağı duruyor. Salona doğru yürüyorum ve daha birkaç gün önce çok masum görünen tüm aile fotoğraflarını inceliyorum. Artık onun ne olduğunu biliyorum, De Luca'nın tüm o mutlu göl evi, sahil evi ve lunapark fotoğraflarındaki gülümsemesinde bir tuhafılık var. Gülümsemesi zorlama görünüyor ve gözleri ölü gibi ama aramasam asla fark etmezdim. Kimse fark etmezdi. Kız kardeşime işkence ettikten sonra eve geldi ve ailesi ona sarılıp öptü. Bayan De Luca onun önüne bir tabak köfte koydu ve yemekten sonra yukarı çıkıp kızına masal okudu.

Tüm bu fotoğrafları duvarlardan sökmek ve avazım çıktığı kadar bağırırken onları topuklarımın altında ezmek istiyorum.

Silahım var, ama biraz desteğe ihtiyacım var, bu yüzden Acid'e mesaj attım. *Alecta ve bir avcı daha verebilir misin? De Luca'nın evinde BOK'un gelmesini bekliyorum. Bu De Luca.*

Acid bir süre sonra cevap veriyor. *De Luca BOK mu? Ne lanet bir yolculuk. İki avcı yolda.*

Birkaç dakika geçtikten sonra eve bir arabanın yanaştığını duyuyorum. Ön perdelerden bakınca De Luca'nın siyah bir cipten indiğini görüyorum. İfadesi sakın ve eve normal bir hızla yaklaşıyor ama arkasına gizlenmiş bir şey var.

Gidip salon kapısının arkasında duruyorum ve kan kulaklarıma hücum ederken bekliyorum. De Luca içeri girdi ve seslendi, "Tatlım? Evde misin?" diye seslendi.

Salon kapısında durduğunu ve sonra koridorda ilerlemeye devam ettiğini duyuyorum. Sessizce hareket ederek onu takip ediyorum. Arkasında bir bıçak saklıyor. Gerçekten ailesini öldürmeyi planlıyor. Karısı ve kızı Disneyland'de onunla birlikte Mickey Mouse kulakları takıyordu.

Dünya kırmızıya dönüyor. Elimde bir silah var ama silahımı kullanmak istemiyorum. O lanet bıçağı istiyorum.

Gözlerimin içine bakarken boynuna saplamak istiyorum. Onu öldürenin ben olduğumu bilmesini istiyorum.

Bir kükremeyle De Luca'nın üzerine atılıyorum ve onu yere yıkıp bıçağı elinden alıyorum. Avazım çıktığı kadar bağırıyorum. O da bağırıyor.

Bıçaklamaya ihtiyacım var. *Canımı yakmalıyım.*

"Sen," diye soluk soluğa bağırıyor ve kocaman gözlerindeki şaşkınlık ve dehşet beklediğim hediye oluyor.

Bıçağı De Luca'nın göğsüne sapladığımda dokuz yıllık bastırılmış öfke ve keder içime işliyor.

Bir an için kan yoktu. Sadece o ve ben varız ve gözlerinde kendi evinde zorla yere yatırıldığını ve bir şey olduğunu fark ediyor, göğsünde bir ağrı var ama bu bıçak olamaz, *olamaz*.

Bıçağı çekip çıkarıyorum ve kanına bulanmış halde ona gösteriyorum. Bıçağa bakıyor, gözleri kocaman. Onu tekrar bıçakladım.

Ve tekrar.

Her tarafımdan kan fışkırıyor. "*Seni lanet olası katil. Seni lanet olası bok parçası. Seni bir gün öldüreceğimi biliyordum.*"

Bağırmadan duramıyorum ve bıçağı saplamadan duramıyorum. Bıçak göğüs kafesine saplanıyor ve elim bıçağın kanlı sapına kayıyor.

Olduğum yerde kalıyorum ve De Luca nefes almakta zorlanırken kolun yavaşça aşağı yukarı hareket edişini izliyorum. Yüzü öfkeyle doluydu.

"Benim. Lanet olası Salvatore Fiore. Seni öldürdüm, seni değersiz bok parçası."

Konuşmak için ağzını açıyor ama ne söyleyeceği umurumda bile değil. Bıçağı göğsünden çıkardım ve bir kükremeyle boğazına sapladım. Kan her tarafıma fışkırdı. Sıcak, yapışkan kan. En büyük düşmanımın kanı.

Zafer gibi hissettiriyor.

Tadı intikam gibi.

Ve o ölüyor. Bu bok parçası gözlerimin önünde ölüyor.

Gömleğini yırtıp açıyorum, bıçağı elime alıyorum ve kanı boğazında düğümlenirken göğsüne bir kelime kazıyorum.

KATIL.

Saçlarından bir avuç tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Herkes senin ne olduğunu bilecek. Seni kim buldu biliyor musun? Romano'nun kızı. Mahkemeye çıkmanı isterdi ama ben seni doğrudan cehenneme göndermek için sabırsızlanıyordum. Coldlake Sendikası'nın izniyle şeytana merhaba de."

Son gücüyle bana bakıyor. Sonra ışık gözlerini terk ediyor ve gevşiyor. Uzaktan, telefonumun çaldığını fark ediyorum. Cebimden çıkarıyorum ve arayanın Vinicius olduğunu görüyorum.

"Neler oluyor? Chiara ve diğerleri nerede?"

Vinicius zayıf bir kahkaha atar. "Hâlâ otoyoldayım. Komşular yangını başlar başlamaz fark ettiler ve haber verdiler. Chiara ile konuşuyordum. O iyi. Bebek de iyi. Hepsi iyi. İtfaiyeciler onları bodrumdan çıkardı."

Rahatlamak için gözlerimi kapatıyorum. Oh, şükürler olsun.

Vinicius, "İşin can alıcı noktası şu," diye ekliyor. "911'i arayan komşunun kim olduğunu biliyor musun?" "Tabii ki bilmiyorum. Kimmiş o?"

"Christian Galloway."

Siyah Orkide Katili olduğundan şüphelendiğimiz adam. Coldlake'in ceset sikici şakası. "Benimle dalga geçiyorsun. Christian 'ceset sikici' Galloway belediye başkanı."

"Benim oyumu alır."

Kendime engel olamıyorum. Gülüyorum, elimde bıçakla kendimi manyak gibi hissediyorum ama umursamayacak kadar mutluyum. "De Luca öldü. Onu az önce öldürdüm. Gitmeliyim ve bilmiyorum, kendime çeki düzen mi vermeliyim? Her yerim kan içinde."

Vinicius keskin bir nefes alır. "Öldü mü? Gerçekten öldü mü?"

Üzerimi kaplayan kana, duvarlara, halıya bakıyorum. De Luca'nın ince göğsünde

KILLER üzerine gol attı. "O çoktan ölmüş. Git kızımızı getir, tamam mı?"

Vinicius'un sesindeki kararlılığı duyuyorum. "Yola çıkıyorum."

Telefonu kapatıyorum ve kendimi mutfığa atıp yüzümdeki ve ellerimdeki kanın en kötüsünü yıkıyorum. De Luca'nın cesedini bir halıya sararak yanımda götürebilirdim. Kanıtları örtbas etmek için evi yakıp kül edebilirdim ama bu piçin öldürdüğü diğer tüm erkek kardeşleri, kız kardeşleri ve genç kadınların ebeveynlerini düşünüyorum. Onu hepsi için öldürdüm. Onlar da kapanmalı.

Dokunduğum her şeyden parmak izlerimi siliyorum, bıçağı alıyorum ve evden çıkıyorum.

Yerleşkeye geri dönüp Nicole ve annesinin karşısına De Luca'nın kanının kalıntılarıyla çıkmak doğru gelmiyor. Eve gitmek de doğru gelmiyor. Bunun yerine, kendimi Coldlake'in kalbine doğru sürerken ve sahip olduğum tüm kumarhaneleri geçerken buluyorum. Sahibi olmadığım bir kumarhanesi olan, önünde güzel bir mermer çeşme bulunan bir otele doğru sürmeye devam ediyorum. Chiara'yı ilk randevumuzdan sonra götürdüğüm ve babasına teslim edemeyecek kadar sarhoş ve kederli olduğu yer.

Ophelia'yı canlı gördüğüm son yer.

Kız kardeşimin gülümsediğini
gördüğüm son yer.

Park edip çeşmeye doğru gidiyorum. Artık karanlık ama renkli ışıklar üzerimden geçerken bazı insanlar kanlı gömleğine tuhaf tuhaf bakıyor. Su güzel bir gösteriyle havaya fışkırıyor.

O gitti Ophelia ve bir daha asla kimseye zarar vermeyecek.

Acı tatlı bir rahatlama üzerime çökerken gözlerimi kapatıyorum. Öldüğünü öğrendiğim günden beri kız kardeşimin hayaletini yanımda taşıyorum. O hep benimleydi. Ona olan sevgim. Kederim. Öfkem. Geriye sadece o kalana kadar tüm acılar içimden çekiliyor. Sadece Ophelia, bütün ve zarar görmemiş.

Ve bana gülümsüyor.

Cebimde telefonum çalıyor. Lorenzo grup sohbetinde benim için bir mesaj bırakmış. *Salvatore neredesin?*

Maxim'de yazıyorum.

Cevabı bir an sonra geliyor. *Orada bekle.*

Bunu bana söylemesine gerek yok. Hiçbir yere gitmiyorum. Oturup ışıkları izliyorum ve suyu dinliyorum. Sanırım sonsuza kadar burada oturabilirim.

Bir süre sonra bir arabanın kapısı çarpıyor ve tanıdığım ve sevdiğim bir kadın sesi adımı söylüyor. Chiara kollarıma atılıyor, sıcak, yumuşak bir kundak ve çıkık bir göbek. Üzerimdeki kana haykırırken onu sıkıca tutuyorum.

Lorenzo omzunun üzerinden bana bakıyor. "Seni lanet olası aptal, burada kan lekeleri içinde oturuyorsun."

Ona tembelce sırıtıyorum ve bir an sonra o da gülümsüyor. "İyi iş, Salvatore." derken sesi duman ve duygusallıkla sertleşiyor.

Cassius'un üstü başı is içinde ama kara gözleri ıslı ıslı parlıyor. "Hepimizi gururlandırdın." Vinicius bana sarılırken şaşkın ama mutlu görünüyor. "Tek elinle."

Chiara bana, "İtfaiyeciler yangını söndürmeyi başardı ve evin büyük bir kısmı hâlâ ayakta," diyor. "Umarım orayı ve Bay De Luca'nın evini didik didik ederler. Eğer o bir seri katilse, içeride kanıt olmalı."

"Ben de öyle umuyorum, bebeğim." Her iki durumda da, o öldü ve kız kardeşlerimizi kimin öldürdüğünü biliyoruz ve en önemli şey de bu.

Chiara etrafındaki çeşmeye bakar. "Burası eskiden Ophelia'yı getirdiğin yer," diye fısıldıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Hala gülümseyerek dumanlı alnından öpüyorum. "İstediğim her şey burada. Ben çok lanet

Mutlu, bebeğim. Şimdi, hadi. Hepimiz eve gidelim."

ÜÇ GÜN SONRA, evimde oturmuş hep birlikte haberleri izliyorduk. De Luca'nın fotoğrafı ekranın bir köşesinde, "*Siyah Orkide Katili olduğundan şüphelenilen ölü adam*" başlığıyla yer alıyor.

Haber sunucuları De Luca'nın göl evinde bulunan ve onu kız kardeşlerimizin faili meçhul cinayetleriyle ilişkilendiren adli kanıtlar hakkında bilgi veriyor. Daha sonra belediye binasının dışında sahte bir şaşkınlık röportajı veren belediye başkanına geçiyorlar.

"Tanıdıklarımдан biriydi. Böyle bir şey yapabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bu korkunç zamanda kalbim eşi ve kızıyla birlikte. Kurbanların ailelerinin bu soruşturmanın yeniden açılmasından teselli bulacaklarını umuyorum. Coldlake halkı cevapları hak ediyor."

Lorenzo yüksek sesle küfrediyor. "Seni lanet yılan."

"Sanırım babam polis şefinden tüm kanıtları dedektiflere geri vermesini istemiş," diyor Chiara, yüzünde acı bir ifade.

Haber sunucusu, De Luca'nın birkaç eyalette daha çözülmemiş başka cinayetlere karıştığından şüphelendiğini söylemeye devam ediyor.

Chiara'nın ifadesi yumuşar. "Bu iyi bir haber. Umarım Kira Campbell'ın ailesi ve diğer tüm aileler bu olayı biraz olsun kapatabilirler."

Kolumu omuzlarına doladım ve alnından öptüm. "Ben de öyle umuyorum bebeğim."

Şu ana kadar hiçbir polis kapıma gelip De Luca öldürüldüğünde nerede olduğumu sormadı. Bayan De Luca ve Nicole polise Bay De Luca öldürüldüğünde alışverişe çıktıklarını ve hiçbir şey bilmediklerini söylediler. Sadist bir katille birlikte yaşadıklarını öğrendikleri düşünüldüğünde oldukça iyi durumdalar. Chiara bana evlerinin hiçbir zaman mutlu bir ev olmadığını söyledi. Onlara hiç kötü davranmamış ama yıllar boyunca soğuk ve kaçamak davranmış. Artık nedenini biliyorlar.

Lorenzo parlayan gözlerle belediye başkanını izliyor. "Artık kız kardeşlerimizi kimin öldürdüğünü bildiğimize göre, bu orospu çocuğunun nefes almaya devam etmesi için hiçbir sebep yok."

Vinicius öne doğru oturur, dirseklerini dizlerine dayayarak Chiara'ya bakar. "Ne kadar doğru. Sen ne düşünüyorsun, Chiara?"

Hâlâ ekrana bakıyor. "Belki babam da bu soruşturmaya dahil olur diye düşünmüştüm ama görünüşe göre izini kaybettirmiş."

Cassius parmaklarını çıtlattı. "Bu işi kendimiz halletmeye ne dersin? Yaşadığımız onca şeyden sonra biraz daha intikam almak gerçekten rahatlatılabilir."

İntikamın tatmin edici olmadığı konusunda kim ne derse desin umurumda değil. De Luca'yı kendi ellerimle öldürmek tam da ihtiyacım olan şeydi. Başkan Romano'yu seve seve kurşun yağmuruna tutarım ya da boğazından bıçaklarım. Chiara ne isterse.

Chiara bize "Babamın önümüzdeki hafta bir kampanya mitingi var" diyor. "Halkın intikamını almaya ne dersiniz?"

Ona geniş bir gülümseme veriyorum. "Bebeğim, bana daha fazlasını anlat."

Chiara

Coldlake için yeni bir başlangıç!

Belediye başkanının siyah ve altın tonlarındaki kampanya afişi sahne boyunca uzanıyor. Podyum boş duruyor ve onu bekliyor.

Etrafımda insanlar heyecandan vızıldıyor ve sanki bu bir geçit töreniymiş gibi küçük siyah ve altın bayraklar ve karton pankartlar sallıyorlar. Kolay bir galibiyet beklentisiyle enerji dolular. Babamın rakibi basın ve sosyal medya tarafından paramparça edildi ve mitingleri fiyaskoyla sonuçlandı. Christian Galloway yarıştan çekilmeyi reddetmese ve yerine sakin ve zeki bir kadın olan eşinin geçmesine izin vermese onun için üzüldüm. Kariyeri sona erdi ama bunu anlayamayacak kadar inatçı.

Üç sıra geride, kürsünün tam önündeyim. Kahverengi bir peruk saçlarımı gizliyor ve yüzümde koyu renk bir güneş gözlüğü var. Üzerimdeki bol siyah elbise karnımı gizleyemiyor, bu yüzden kollarımı karnıma sararak oturuyorum.

Nerede olduğumuzu hissedebiliyor musun, ufaklık? Büyükbabanın ölümü için mükemmel bir yerimiz var.

Arkamda bir yerde, dört adamım kalabalığın arasına gizlenmiş, dikkat çekmeyecek şekilde giyinmiş ve silahlarını gizliyorlar.

Birkaç dakika sonra yüksek sesli bir müzik çaldı ve babam kendinden emin ve gülümseyerek sahneye çıktı. Onu pek çok kez böyle gördüm. Daha önceki yıllarda annem ve ben de onunla birlikte sahneye çıkar, herkesle birlikte alkışlardık.

Babam konuşmasına başladı ve her zamanki gibi gösterişli ve ilgi çekiciydi. Kalabalıktan çok sayıda alkış aldı.

"Coldlake için parlak bir gelecek var. Yeni bir başlangıç! Ama önce ne kadar ilerlediğimizi görelim."

Babam kenara çekilir ve sahnenin üzerindeki dev ekrana bakarak gülümser. Enerjik bir müzik ve şehrin geniş çekimleriyle bir fragman oynamaya başlar.

Aniden müzik kesilir ve görüntü değişir. Gölün etrafında bisiklet süren gülümseyen ailenin yerinde, kaba tuğla duvarları ve beton zeminiyle sade bir bodrum vardır. Çekimin ortasında iki kişi sandalyelere bağlanmıştır.

Bir siyah saçlı adam. Bir sarışın kadın.

Kalabalık kim olduğunu anlayınca nefes nefese kalır. Belediye başkanı, sadece o görünmüyor

Tanıdıkları ve sevdikleri belediye başkanına ve kızına hiç benzemiyor. Belediye Başkanı Romano'nun normalde çok samimi ve açık olan ifadesi soğuk ve kapalı, kalbi ise yanında sessizce ağlayan kızına kapalı.

Ve sonra onların konuşmalarını duyarlar.

Sanırım annemi öldürdüğünde Coldlake Sendikası'nı etkileyeceğini düşündün. O kadının boğazını kesmek yaptığım en iyi şeydi.

Video oynatıldığı süre boyunca belediye başkanı çılgınca görsel-işitsel çalışanlarına videoyu kapattırmaya çalışıyor ama nedense onu dinlemiyorlar.

Birkaç dakika sonra ekran kararır, ancak bunun nedeni videonun kapatılmış olması değildir. Şimdilik herkese görmek istediklerini gösterdik. Videonun tamamı şehirdeki tüm gazetelere e-posta ile gönderiliyor ve sosyal medyada paylaşıyor.

Coldlake'teki herkes gecenin sonuna kadar bu videoyu izlemiş olacak.

Vinicius ve benim babamı konuşması için nasıl kandırdığımızı görecekler ama babamın söylediklerinin doğruluğunu anlayacaklar. Bunca yıldır Coldlake katilinin kim olduğunu biliyordu ve hiçbir şey yapmadı.

Ve annemi öldürdü.

Kalabalıktan şaşkın bir sessizlik gelir ve ardından mırıldanmalar başlar.

Ayağa kalkıp peruğumu ve gözlüğümü çıkarıyorum. Ayakta duran tek kişi benim ve insanların dikkatinin bana çekildiğini hissediyorum. Ayakta durup babamı izlemekten başka bir şey yapmıyorum.

Ve bekle.

Uzun sürmedi, sadece birkaç saniye. Babamın panik içindeki bakışları üzerimde toplanıyor ve gözleri kısılıyor. "Bunu sen yaptın, seni kindar kaltak."

Zaten bana bakmayan herkes bana dönüyor. İnsanlar aniden bizi telefonlarına kaydediyor. Babama gülümsüyorum.

Evet, bunu ben yaptım. Belediye Başkanı

Romano'nun kızı. Kaçırılmadı.

Coldlake Sendikası tarafından zorla tutulmuyor.

Kendi ayakları üzerinde durmak ve annesini öldüren adamla yüzleşmek.

Bu sırrı saklamak cehennem azabı gibiydi ve içimden durdurulamaz bir gelgit dalgası halinde döküldüğünü hissediyorum. Bu mitingdeki insanlar gerçeği biliyor. Tüm Coldlake'e yayılıyor. Herkes gerçeği öğrenecek. *Herkes.*

Saklanacak bir yer yok baba.

İfadesi daha önce ondan hiç görmediğim bir duyguyla titriyor. Korku.

Bir süre daha bakışlarını üzerimde tutuyorum ve sonra dönüp uzaklaşıyorum. Gördükleri karşısında hâlâ sersemlemiş olan insanların yanından geçip gidiyorum.

Sıranın sonunda Cassius ve Salvatore iki yanımdan bana yaklaşıyor ve hızla kalabalıktan uzaklaşıyoruz. Diğer herkes babama bakarken ya da şaşkınlıkla mırıldanırken, etrafta başı dik duran sadece üç kişi biziz. Birkaç haklı çıkma fısıltısı kulağıma ulaşıyor. *Belediye başkanının öldürülme şekli hakkında bize söylemedikleri bir şey olduğunu sanıyordum.* Artık biliyorsunuz. Belediye başkanınızın maskesini yırttım ve size onun nasıl bir katil olduğunu gösterdim.

Ben üzerime düşeni yaptım. Bundan sonra ne olacağı Coldlake'e kalmış.

Binadan çıkarken, telefonumdan bir arama yapıyorum. Derin, donuk bir ses cevap veriyor. "Evet?"

"Teşekkür ederim, Thane. Bu mükemmeldi."

"Bir şey değil. Sen ve Strife'in adamları, ödeştik mi?"

Gülümsüyorum. "Ödeştik ama umarım bu bir veda değildir. Gelecekte sana ihtiyacım olabilir ve sen de

bana ihtiyacı var. Umarım yeni bir başlangıç yapabiliriz."

"Erkek arkadaşlarınız sayesinde sırtımızda hedef yok mu?" "Hedef yok. Biz... arkadaş mıyız?"

Arkadaş kelimesi aramızdaki ölü havada garip bir şekilde geziniyor. Thane'in temkinliliğini ve güvensizliğini hissedebiliyorum ya da belki de bu sadece Thane'in Thane olmasındandır ve öyle ya da böyle umurunda değildir.

Sonunda, her zamanki düz sesiyle, "Güzel. Sonra görüşürüz." Gülümseyerek telefonu kapattım.

Siyah bir 4 çeker Mercedes ön tarafta bekliyor ve Vinicius arka koltuktan atlayıp kapıyı benim için açıyor. Hepimiz içeriye yerleştikten sonra Lorenzo motoru çalıştırıyor ve caddeden aşağıya doğru yarışıyoruz.

Lorenzo arabayı sürerken, "Geri dönüp onu suratından vurmak için çok geç değil," diyor.

Ortaya atılan ilk plan buydu ama babamı öldürmek hiç yeterli gelmedi. Ölmesini istemedim. Ortaya çıkmasını istedim.

Başımı salladım. "Teşekkürler Lorenzo, ama böylesi daha iyi. Coldlake'teki herkes artık ondan nefret ediyor.

Bu onun en kötü kabusu."

Bırakın kendi kabusunu yaşasın, tıpkı bana yaşattığı gibi.

Vinicius arkama uzanıp dizimi sıkıyor. "Seninle gurur duyuyorum, kedicik."

Cassius elini enseme doluyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Hepimiz öyleyiz."

Coldlake sokaklarında hızlı bir arabada adamlarımla birlikte güven içinde koltuğa yaslanıyorum. Artık benim olan sokaklar. Bizim olan sokaklar. Ben, onlar ve içindeki bu küçük çocuk.

"İntikamın tadı nasıldı bebeğim?" Salvatore soruyor, mavi-yeşil gözleri parlak ve yakışıklı yüzü ışıltılı.

Uzakta, kuzeyi batıdan ayıran Coldlake Köprüsü'ne gülümsüyorum. Cassius'un yaşadığı ve Salvatore'un çalıştığı şehir merkezindeki gökdelenlere. Gölün sularına. İntikamımı kendi şartlarımla aldım, bir damla daha kan dökülmeden. Yaklaşık iki yıldır ilk kez kalbim havadan daha hafif.

Annem mutlu. Bunu hissedebiliyorum.

Adamlarımın her birine sırayla gülümsüyor, öğleden sonra ışıyla parlayan yakışıklı yüzlerini hayranlıkla seyredivorum.

Ellerimle karnımı kavıyor, içindeki ufaklığın güçlü tekmelerini hissediyorum. "İntikam tatlıdır. Ama burada sizlerle birlikte olmak daha da tatlı."

EPİLOG

Chiara

I Parmaklarımı beyaz papatya yapraklarında gezdirip gülümsüyorum. Papatyalar çok güneşli çiçeklerdir. Annem onları hep severdi ama ucuz ve sıradan göründükleri için bahçemizde yetiştirmesine izin verilmezdi.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, önce bir ayağımı, sonra diğerini, en son da kocaman göbeğimi kaldırmam gerekiyor gibi görünüyor. Bahçede papatyaların yanı sıra yıldız çiçekleri, gelincikler ve kasımpatılarla dolu bir deniz var. Sekiz buçuk aylık hamileyken bahçeyle uğraşmak yavaş bir iş, ama babamın mitinginden beri rahatlatıcı bir çalışmaya ihtiyacım var. Nazik bir iş. Zihnimin iyi ve kötü anılar üzerinde, bir arının bir çiçek fidanı üzerinde dolaştığı gibi dolaşabileceği bir yer.

Mitingden sonraki bir hafta içinde babam annemi öldürmek ve kız kardeşlerin cinayetlerine iştirak etmekle suçlandı ve kefaletle serbest bırakılması reddedildi. Şu anda hapiste duruşmasını bekliyor. Suçsuz olduğunu iddia edeceğinden hiç şüphem yok ve tek tanık dört mafya adamı ve kız arkadaşları olduğu için annemin cinayetinden beraat edebilir. On yedinci doğum günümün olduğu gece hakkında polise ifade verdim, adamlarım da verdi. Zamanı geldiğinde mahkemede ifademi vereceğim ve verdiğimde de başım dik olacak. Utanmam için hiçbir sebep yok.

Lorenzo birkaç gün önce bana ilginç bir şey anlattı. Zagreus'un ödül avcılarından biri Bleaker Caddesi'ndeki kanalda polis dalgıçlarını izlemiş. Bir saat boyunca orada kalmışlar, sümüksü alışveriş arabalarını ve çamurlu spor ayakkabılarını çıkarmışlar, sonra da arıyor gibi göründükleri şeyi bulmuşlar. Bir bıçak. Lorenzo'nun beni ilk öptüğü gece suya attığı ve babamın annemi öldürmek için kullandığı bıçak. Lorenzo sorgulandığında polise bundan bahsetmiş. Belki davaya yardımcı olur, belki de olmaz ama insanların sonunda annem hakkında konuştuklarını ve cinayetini araştırdıklarını bilmek içimi rahatlatıyor.

Kız kardeşlerin cinayetleri için daha umutluyum. Thane bana babamın Strife'in bodrumunda itiraf ettiklerini destekleyecek ilginç elektronik adli kanıtlar olduğunu söyledi. Babamın De Luca'nın cinayetlerinin çoğunu işlemeden önce bildiğini ve onu sendikanın kız kardeşlerini öldürmeye teşvik ettiğini gösteren kanıtlar. Onlar için mükemmel bir anlaşmaydı. De Luca kana susamışlığını giderebilecek, babam da kendisini Coldlake'te nihai güce sahip olmaktan alıkoyan adamları cezalandırabilecekti. De Luca korkutucuydu ama babamın zalimliği ve küçüklüğü ağzımda iğrenç bir tat bıraktı.

Ophelia, Amalia, Evelina ve Sienna için mahkemede gün doğacak. Coldlake'teki herkes ve

Babamın onların ve diğer pek çok kadının cinayetlerinde nasıl suç ortağı olduğunu duyacak.

Adamlarımın bu konuda karışık duyguları var. Bu normalde rahatladıkları türden bir adalet değil ve Coldlake'in yetkililerine hala güvenmiyorlar. Bu hikaye halının altına süpürülemeyecek kadar büyük ve skandal. Babamın cinayetten paçayı sıyırmasını sağlayan şey sırlardı. Sırlar ve güç. Artık ikisinin de arkasına saklanamıyor. Hikâye haberlere çıkınca tüm nüfuzlu dostları eriyip gitti ve babamın görüldüğü kadar çözücü olmadığı ortaya çıktı. Yasal masraflarını karşılamak için evi satmak zorunda kaldı.

Ben de kendi paramla aldım. Sahip olduğumu bile bilmediğim parayla.

Annem öldüğünde o kadar büyük bir keder içindeydim ki vasiyetinin okunduğunu duymadım. Reşit değildim, bu yüzden babamın gerçeği benden saklaması kolay oldu. Annem babamla kendi küçük servetiyle evlenmişti ve ben on üç yaşındayken vasiyetini değiştirerek her şeyi bana bırakmıştı. Siyah Orkide Cinayetleri ben dokuz yaşındayken işlendi ve De Luca tüm gençlik yıllarım boyunca Coldlake'in dışında öldürmeye devam etti. Babam daha da hırslandı ve kendini dokunulmaz hissetmiş olmalı. Keşke ona dokuz yaşımla on üç yaşım arasında vasiyetini değiştirmesine neden olacak ne olduğunu sorabilseydim. Babamın herhangi bir cinayete karıştığını bildiğini sanmıyorum ama belki de sevdiği adamın içinde kötü bir şeylerin büyüdüğünü hissetti ve beni korumak için sessizce planlar yaptı.

Onu bu evin odalarında hissediyorum, özellikle de geceleri ışıklar kısıkken ve yumuşak bir müzik çalarken. Bana babamı hatırlatan birkaç şeyi çıkardım ve şimdi hepsi annem.

Ben ve annem.

Yüzme havuzunu doldurdum. Havuzun gitmesiyle ev tamamen farklı hissettiriyor ve onun yerine en sevdiği çiçeklerle bir bahçe diktim.

Papatyalar ve yıldız çiçekleri. Gelincikler ve krizantemler.

Doğuma üç gün erken girdim. Salvatore ve Cassius'a bir kasılma yaşadığımı düşündüğümü söylerken sakın hissediyorum, ama o kadar solgunlaşıyorlar ki sanki hamile olduğumu unutmuşlar.

Onlar hâlâ şoktayken, karnıma dokunup omuzlarımı tutarken telefonumu çıkarıp ebeyi arıyorum. Sonra Vinicius ve Lorenzo'yu görüntülü arayıp neler olduğunu anlatıyorum.

"Kedicik, aman Tanrım. Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz gerginim ama iyiyim." Diğer ikisine bakıyorum. "Çabuk buraya gelseniz iyi olur." "Neden?"

Sorun ne?" diye soruyor Lorenzo. Ekranının zıplamasına bakılırsa

Sanki koşmaya başlamış gibi.

"Oh, ben iyiyim. Ama Salvatore ve Cassius'un biraz duygusal desteğe ihtiyacı var."

Yedi saat sonra, kasılmalar karnımın etrafında şiddetli bir bant oluşturuyor. Kaslarım her an beni ve bebeği sıkıştırıp püre haline getirecekmiş gibi hissediyorum.

"Nefes al,
bebeğim." Artık
sakın değilim.

"Nefes al lan!" Salvatore'a bağıriyorum ve elini kemikleri gıcırdatacak kadar sıkarken gözleri neredeyse şaşı oluyor.

"Cassius, bir dakikalığına yerime geçer misin?" Salvatore'un nefesi kesilir.

Salvatore'nin eli avuçlarımdan çekiliyor ve daha büyük bir el onun yerini alıyor. Cassius kulağıma İtalyanca yumuşak sözler mırıldanıyor ve terleyen alnıma nemli bir bez sürüyor.

"*Bambina*, çok iyi gidiyorsun. Şu haline bir bak. Çok güçlüsün. Daha sert sıkabilirsin. Bana zarar vermeyeceksin."

Kasılma geçiyor ve kocaman bir nefes çekiyorum. Bunun acıtacağını düşünmüştüm ama vücudumun aniden kendi üzerine uygulayacağı muazzam baskıyı tahmin etmemiştim. "Daha ne kadar sürecek?"

"Neredeyse geldik," diyor ebe kalçalarımın arasından, dikkati bebeğe odaklanmış bir şekilde. "Bir sonraki kasılmada olabildiğince sert ıkınacaksın, tamam mı Chiara?"

"Tamam," diye soluyarak Cassius'un elini daha sıkı kavıyorum. Saat neredeyse sabahın üçü. Gözlerim yanıyor ve adamlarımın hepsi dağınık ve gergin görünüyor, ama bana gülümsemeye ve cesaretlendirici sözler söylemeye devam ediyorlar.

Lorenzo bacaklarımın yanında ve ebeyi bir şahin gibi izliyor. Bebekler ve doğum hakkında eline geçen her kitabı okumuştı ve bebeği kendisinin doğurması konusunda ısrarcıydı. Ayağımı yere vurdum ve ona deneyimli bir profesyonele sahip olduğumu söyledim ve bu tartışma sona erdi.

"Bir sonraki bebek o zaman," diye kabul etti. "Bu seferkini sadece izleyeceğim. Bu ilk seferde alıştırma yapıyoruz prenses."

Vinicius Lorenzo'nun karşısında, diğer elimi tutuyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. İlk defa söyleyecek bir şeyi yok. Ebe, Salvatore'nin evindeki doğum odasına dönüştürülen ana yatak odasının erkeklerle dolu olmasından şikâyet etmedi. Dört erkeğin de baba olduğunu söylediğimizde yüz ifadesi bile değişmedi. Tek söylediği, "*Bu bebek çok sevgi görecek, değil mi?*" oldu.

Onu sevmeyi çok isteriz, keşke gelse.

Bir yudum su istemek için ağzımı açtığımda başka bir kasılmayla sarsılıyorum. Ebe kalçamı okşadı. "İşte başlıyoruz. İkınma zamanı, Chiara."

Bu konuda neredeyse hiç seçeneğim yok. Vücudumdaki her şey bağıyor, *Aşağı, aşağı it, bu şeyi dışarı çıkar.*

Sürünen bir his hissediyorum. Her şey bir anda oluyor gibi. "Bu bir oğlan!" Vinicius sonunda sesini bularak haykırıyor.

Bir oğlan. *Bir oğlum var.* Oturacak enerjim bile yok. "Bir bakayım ona. O iyi mi?"

Bir an sonra öfkeli bir çığlık havayı deliyor. Ebe bebeği göğsüme yatırıyor ve onun ağırlığını kalbimde hissettiğimde gözlerim yaşlarla doluyor.

"Bebeğim," diye fisıldıyorum. "Merhaba bebeğim. Seninle tanıştığımız için çok mutluyuz."

Adamlarımın hepsi etrafımda toplanmış, elleri üzerimde, parmakları nazikçe bebeğe dokunuyor. Oğullarına. Ebe bebeğin reflekslerini kontrol ediyor, onu temizliyor, tartıyor ve bir battaniyeye sarıyor.

Lorenzo tüm bu süre boyunca onun yanında geziniyor ve ebe işini bitirir bitirmez elini uzatıyor. Silahlar.

"Onu tutabilir miyim?" "Elbette tutabilirsin."

Adamların hepsi Lorenzo'nun etrafında toplanır ve şaşkınlıkla bebeğe bakarak gülümserler.

"Fotoğraflarını çekebilir misin?" Ebeye fisıldıyorum ve o da telefonunu çıkarıp birkaç fotoğraf çekiyor. Bu anı sonsuza dek hatırlamak istiyorum.

"Onları sana gönderdim," dedi bana. "Güzel oğlunuz için tebrikler."

Birkaç dakika sonra Vinicius yanımdaki sandalyeye yığıldı. "Seni bilmem kedicik ama ben çok yorgunum."

"Ah, seni zavallı şey," diyorum ona sırtarak. "Baba olmak nasıl bir duygu?"

Uzanıp elimi tutuyor ve altın rengi gözleri parlıyor. "Kesinlikle harika."

Birkaç saat sonra, ebe gittikten ve bebeği ilk kez emzirip uykuya daldıktan sonra uyandığımda Salvatore'nin kucağında bebekle odada bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü görüyorum. Bebek mışıl mışıl uyuyordu.

"Bunu sadece ağladığında yapman gerektiğini sanıyordum."

"Sadece istiyorum," diye mırıldanıyor Salvatore ve yanıma gelip ağzıma bir öpücük konduruyor. "Günaydın, zeki anne."

Güneş doğdu ve sabah ışığı yatak odasının penceresinin dışındaki ağacın arasından süzülüyor. Vinicius yanımdaki sandalyede uyuyor ve Cassius pencere kenarındaki koltukta oturuyor, yorgun ama huzurlu görünüyor. Beyaz gömleğinin kollarının altı kırışmış, pistin mükemmel görünmediği nadir anlardan biri.

Bir süre sonra Lorenzo elinde bir tepsi kupayla geliyor ve kahve dağıtıyor. Lattemden minnettar bir yudum alıyorum ve Lorenzo'nun herkese kesinlikle bir bebek doğurabileceğini, bunun o kadar da zor görünmediğini tekrarlamasını dinliyorum.

Kasılmalar çok fazla olduğunda Salvatore'a bağırdığımı hatırlıyorum. Bebeği doğurtmak onun için zor olmayacaktı zaten.

"Bir sonrakini teslim edebilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Hâlâ bir ebe istiyorsanız, prenses, onlar gözetmenlik yapabilir."

Doğum hormonlarının etkisinde olmalıyım çünkü gülümsüyorum ve "Eğer gerçekten istiyorsan bir sonraki bebeğimizi sen doğurtabilirsin" diyorum.

Sırıtıyor. "Sabırsızlanıyorum. Hamile bırakma kısmı ya da teslimat kısmı için."

Bebeğe başımı sallıyorum. "Bir başkası hakkındaki fikrini hemen değiştirebilirsin. Önümüzdeki on iki ay boyunca hepimize cehennemi yaşatabilir."

"Bu küçük melek mi? O asla yapmaz." Lorenzo bebeği almak için kollarını uzatır ve Salvatore onu nazikçe diğer adamın kollarına bırakır.

Sütlü kahvemi içiyorum ve bebek konusunda bana yardımcı olacak dört babaya sahip olduğum için ne kadar şımarık olduğumu düşünüyorum. Hepsi her zaman burada olmayacak ve bebeği besleme, altını değiştirme ve banyo yaptırma konusunda ne kadar faydalı olacaklarını bilmiyorum ama hepsi de büyük bir yavru için hevesli olduklarına göre öğreneceklerdir. Önümüzdeki birkaç hafta çok yorucu geçecek ama şimdilik onlar bebekle uğraşırken bana hizmet edilmesinin ve akıllı anne denmesinin keyfini çıkarıyorum.

Lorenzo'nun bebeğe baktığını fark ediyorum, gözleri her zamankinden daha parlak. "Her şey yolunda mı?" Ona sesleniyorum.

"Seni sinsi piç, Vinicius. Benden önce davrandın," diye fısıldıyor Lorenzo, bebeğe gülümseyerek. "Tüm dikkatli planlarım ve o senin."

Vinicius şaşkınlıkla ayağa kalkar. "Ne? Ciddi misin sen?" Lorenzo yatağa yaklaşır. "Gözlerine bak."

Bebek gözlerini açtı ve mavimsi gri bir renkteler, ancak mavinin arasında Vinicius'un altın ela gözleriyle aynı tonlarda belirgin altın ve yeşil parçaları var. Zamanla gözleri daha da elaya dönecek gibi görünüyor.

Salvatore kahkahayı patlatır. "Bu dondurmanın üzerindeki kiraz. İyi iş, Vinicius."

Vinicius saçlarını ileri geri karıştırıyor, gülümsemesi hoşuna gidiyor. "Ve değişiklik olsun diye kazanmaya çalışmıyordum bile." Bebeği kucağına alır ve ona sarılır. "Seni sinsi küçük adam, babana çekmişsin, değil mi? Zeki ve yakışıklı."

"Ona ne isim vereceğiz?" Cassius sorar.

Kısa isim listelerini kafamdan geçiriyordum ve adamlar tartışıp duruyordu.

-Ama bebekle tanışana kadar seçim yapamayacağımı biliyordum.

"Vitali," dedim. "Vitali Angeli Romano." Vinicius'a bakıyorum, sonra da diğerlerine.

düşünün. "Çocuklarımın hepsinin soyadı aynı olmalı çünkü onların kendilerini tam kardeş gibi hissetmelerini istiyorum ama sizin soyadlarınız onların göbek adları olabilir."

Vinicius gülümsüyor ve beni öpüyor. "Bence çok güzel."

"Vitali. *Hayat* demek. Bu çok güzel," diye mırıldanıyor Cassius, işaret parmağıyla bebeğin yanağını okşayarak.

Sadece hoş ya da güzel olduğunu düşünmüyorum, bence mükemmel. Beşimiz altı olduk ve yolculuğumuzun bir sonraki bölümüne geçmeye hazırız. Başlamaya hazırız.

Hayat şimdi başlıyor.

BONUS BÖLÜM

Bu bölüm kendi başına bir hayat aldı, bu yüzden yerleşin. Birçok yönden, bir ikramiyeden çok genişletilmiş bir sonsöz gibi!

Second Comes War'da yer alan bonus bölüm hakkında çok güzel mesajlar aldım. Bana ne kadar beğendiğinizi söylediniz ve Üçüncü İntikam Geliyor ile daha fazlasını istediniz. Cevabım sadece onlar için iyi bir şey düşünebilirim oldu.

Bunu yaptığımı söylemekten mutluluk duyuyorum! Bir sabah zihnimde Kara Orkide Cinayetleri'nin sonrasını gözden geçiriyor ve bu serinin bitiminden on yıl önce meydana gelen o korkunç aylarda çocukların nasıl başa çıktıklarını hayal ediyordum. Son kitapta ve Ginevra'nın bebeğinin doğduğu bölümde gördüğünüz gibi, Lorenzo cinayetlerin videolarını izledikten sonra fena halde dağılmıştı. İçinde bulunduğu kendine zarar verici çukurdan nasıl çıktığını merak ettim.

Ama bunu tek başına yapmadı. Coldlake Sendikası'nda kimse istemediği bir şeyi tek başına yapmak zorunda değildir, bu yüzden onları çok seviyorum. Vinicius, Lorenzo için oradaydı. Sert, şiddet yanlısı, zeki, "heteroseksüel" en iyi arkadaşına her zaman aşık olan Vinicius.

Daha fazla atmosfer için, okurken Blackbear'ın idfc'sini dinleyin.

Bu bonus bölüm sert MM ve MMF içeriği içeriyor, bu yüzden size göre değilse, atlayın - ancak Chiara'nın Coldlake Sendikası ile olan yolculuğunu tamamladıkları için müstehcen olmayan bölümleri okumak isteyebilirsiniz.

Ve ücretsiz indirmeyi unutmayın! Sonda Yarışmacı: Bir Rus Mafyası Ters Harem Prolog Novellası için bir bağlantı var. Yarışmacı: Bir Rus Mafyası Ters Harem Romantizmi bir sonraki kitabım ve 2022 İlkbaharında çıkacak.

On yıl önce

"Asit. Hey."

"Hey," diyor Acid telefon hattının diğer ucundan. Ne kadar yorgun olduğunu duyabiliyorum. Fiziksel olarak yorgun değil.

Bıktım usandım.

İç çekiyorum ve elimi yüzüme sürüyorum. "Yine mi orada?"

"Evet. Ödül barında bir kavgaya sebep oldu. Ortalık karıştı. İnsanlar yaralandı." "Özür dilerim. Her türlü hasarı ve tıbbi faturaları ödediğinden emin olacağım."

"Mesele para değil," diye homurdanıyor Acid. "Bu daha kaç kere olacak?"

Meselenin para olmadığını biliyorum ama Strife'a başka ne önerebilirim? Patronları boşa kürek çekiyor ve onu bu durumdan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Lorenzo'nun oraya gelmesini engelleyemem. Strife onun bölgesinde, benim değil. Acid, Lorenzo'yu bu durumdan nasıl kurtaracağımı bilmem gerektiğini söylüyor. Birkaç ay önce Lorenzo, başı dik dolaşan, herkese ya hizaya gelmelerini ya da Batı Coldlake'ten defolup gitmelerini emreden, hiç kimseyi hapsetmeyen patronlarıydı. Strife'ın adamları Strife'ta kanunları uyguladığı için sarışın adamdan nefret ediyorlardı ama aylar geçtikçe Lorenzo'ya karşı isteksiz bir saygı duymaya başladılar.

Şimdi yine kaybediyorlar.

"Gelip onu alacağım."

"Teşekkürler," diye yanıtlar Acid ve telefonu kapatır.

Arabama doğru gidiyorum. Sanki şu anda uğraşmam gereken kendi sorunlarım yokmuş gibi. Alimia'nın ölümü kalbimde çığ, kanayan bir yara. Güzel, kırık kız kardeşimi asla geri alamayacağımı öğrendiğimde ruhumun bir parçası kopup gitti. Uyuşturucu ve kendinden nefretle dolu bir hapishaneye hapsedildiğinde bile, bir gün onu bu hapishaneden çıkarabileceğimi umuyordum. Umudun ölümü en acımasız kederdir.

Strife'a ulaştığımda Lasher ve Zagreus üst kattaki kilitli ofisin önünde omuz omuza duruyorlar. İri yarı adamlar, biri sarışın, biri esmer, sarhoş bir Lorenzo'yu dövüp arka sokağa atabilecek kapasitede. Sorun çıkaran Lorenzo'dan başkası olsaydı, çıkarırlardı.

Özür dileyerek başlıyorum, "O-"

Lasher elini sallar. "Açıklamak zorunda değilsiniz. Neden böyle olduğunu biliyoruz ama Vinicius, ona yardım etmek için bir şeyler yapabilirsen gerçekten minnettar oluruz. Strife'ın kışımızdaki çetelerle yeterince derdi var."

"Elbette," diyorum, boğazım o kadar gergin ki yanıyor. Kimseyi dinlemeyen, yaşadıkları hakkında konuşmayan ve yardımı asla kabul etmeyen travma geçirmiş en iyi arkadaşımı düzeltin.

Hemen ilgileneceğim.

Ofisin içinde, Lorenzo yerde baygın yatıyor. Çenesinde bir çürük oluşuyor. Birisi ona iyi bir yumruk atmış.

"Kalk. Hadi Lorenzo. Gidelim." Kolunu omzuma atıp onu ayağa kaldırıyorum. Henüz zil zurna sarhoş değildi ve onu kapıya kadar yürütebildim.

Soluk gözlerini açıyor ve yüzüme odaklanmaya çalışıyor. "Vinicius? Hadi bir şeyler içelim. Acid, bize biraz votka getir."

"Daha fazla votkaya ihtiyacın yok."

"Lanet olası bir içkiye ihtiyacım var!" diye yüzüme doğru kükrüyor, bayat alkol nefesini üzerime üflüyor. İrkiliyorum ve yüzümü başka yöne çeviriyorum.

"Tamam. Asit aşağıda, arabamda."

"Öyle mi? Hadi gidelim."

Dışarıda, Lorenzo'yu arabamın yolcu koltuğuna oturtuyorum ve kemerini bağlıyorum. Arkamı döndüğümde önümde sessizce beliren bir figürle karşılaşıyorum ve sıçıyorum. Adamın siyah giysilerini, siyah saçlarını ve gümüş takılarını tanıyorum. "Tanrım, Thane. Yarı yarasa mısın sen?"

Thane, Lorenzo'dan bana sertçe bakıyor, gözleri solgun yüzünde çok karanlık ve sesi daha da karanlık. "O başımıza gelmeyi bekleyen bir felaket."

Güneybatıdaki çeteler onun böyle biri olduğunu öğrenirlerse, onun bölgesine doğru genişleme konusunda fikir sahibi olacaklardır. Strife'in adamları hattı korumak için ellerinden geleni yapıyorlar ama çeteler Lorenzo'dan korkmayı öğrendiler.

Salvatore ve Cassius yüzüme karşı bir şey söylemediler ama Lorenzo'nun bitip bitmediğini ve onun bölgesini üçümüz arasında paylaştırıp paylaştırmayacağımızı merak ettiklerini biliyorum. Onları durduran tek şey Lorenzo'nun bunu atlatacağı umudu ve Coldlake'in en zorlu bölgesini nasıl yöneteceklerini ya da Strife adamlarını nasıl idare edeceklerini bilmedikleri gerçeği. Bunu sadece Lorenzo yapabilir. Strife adamları Cassius'a ya da Salvatore'un soyuna saygı duymuyorlar ve birbirimizi ne kadar iyi tanısak da bana da yeterince saygı duymuyorlar. Ben bir lider değilim ve olmak da istemiyorum. Tek başıma ya da bir takımın parçası olarak çalışırım.

Lorenzo Sienna'nın ölümünden sonra kendini toparlayamazsa bu bölgeyi Acid'e vermek zorunda kalabiliriz, ancak onun Salvatore'un evine, Cassius'un çatı katına ya da benim dönüştürülmüş fabrikama Coldlake Sendikası'nın tam teşekküllü bir üyesi ve eşitimiz olarak gireceğini düşündükçe ağzım sulanıyor. Lorenzo bir keresinde ona Asit denmesinin nedeninin derinin altına işlediği için olduğunu söylemişti.

Thane'e ters ters bakıyorum ama o geri çekilmiyor. Benden beş santim önde ama gözümü korkutursa ne olayım. Ellerimi göğsüne dayadım ve ittim. Yarım adım geri çekildi ama hepsi bu kadar.

"Lorenzo hâlâ senin patronun. Aklını Strife'ı yönetmek ve bölgene giren her çete üyesini indirmek olan işine ver. Şimdi defol git gözümün önünden." Onu itip arabama biniyorum, kalbim göğsümde çarpıyor ama Thane'in Lorenzo'nun içinde bulunduğu durumdan ne kadar etkilendiğini görmesine izin vermiyorum. Motoru çalıştırıyorum ve lastik gıcirtısı ve duman bulutu eşliğinde kükreyerek uzaklaşıyorum.

Lorenzo'yu dairesine sokmak için bir sürü tartışma ve itiş kakış oldu. Ev boş votka şişelerinden geçilmiyor ama hâlâ sigara içmediğini görünce şaşırıyorum. On beş yaşındayken başlamış ve Sienna'nın ölümünden hemen sonrasına kadar günde bir paket içmiş. Bu alışkanlığı bırakabiliyorsa, içki alemlerini neden bırakamıyor?

"Buradan nefret ediyorum!" Lorenzo bağılıyor ve bir komşu duvara vurarak ona çenesini kapatmasını söylüyor.

"O zaman kımılta," diye homurdanıyorum ve onu yatak odasına doğru itiyorum. Yüzüstü yatağa yığıldığında, dairenin içinde bir tur atıyor, bulabildiğim tüm alkol şişelerini topluyor ve lavaboya döküyorum.

Odasına döndüğümde, yüzükoyun yatan bedeninin yanındaki yatağa oturuyorum ve o da kıpırdanıyor. "Lorenzo, bunu kesmelisin."

"En iyi arkadaşım-" Hıçkırıyor ve sırt üstü dönüyor. "En iyi arkadaşım. Burada ne işin var?"

Ben de kendime aynı soruyu soruyordum.

Beceriksiz bir eliyle yanağımı okşuyor ve gülümsüyor. "Çok güzelsin. Sana her baktığımda,

Bence sen çok güzelsin. Eminim sakin de güzeldir."

Midem bulanıyor. Benim çekici ya da yakışıklı olduğumdan ilk kez bahsetmiyor. Sarhoş kıcını Strife'tan çekip çıkardıkça iltifatları daha da kaba ve müstehcen bir hal alıyor. Geçen hafta ellerini gömleğimin altına soktu ve yüksek sesle tadımın nasıl olduğunu merak etti. Sarhoş Lorenzo bana dokunuyor.

Ayık Lorenzo bana bakamıyor bile.

"Sabah ben sarhoş olacağım ama sen yine de güzel olacaksın." Kaşlarını çatıyor. "Sen güzel olacaksın ama ben... Nasıl derler?"

"Aptal," diye mırıldandım.

Lorenzo her zaman son derece güzel olmuştur. Sadece varlığıyla bile bana enerji veren, hayat dolu, gururlu bir adam. Onu böyle kırılmış görmek kalbimi paramparça etti.

Boğazım düğümleniyor ve gözlerim yanıyor. Diğerleri ağladıysa bile bunu gizlice yapıyorlar. Ya çok gururlular ya da ağlayamayacak kadar sefil durumdalar. Bana gelince, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ve artık bunu saklayacak gücüm kalmadı.

"O videoları tek başına izlemene izin vermemeliydim. Çok özür dilerim." Sesim çatlıyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. O zamanlar bu kadar korkak olmasaydım, Lorenzo böyle olmazdı. O dehşeti onunla paylaşabilirdim ve o zaman neler yaşadığını anlayabilirdim. "Yalnız olmamalıydın. Hiç kimse böyle bir şeyle yalnız kalmamalı."

Amalia'nın bir sandalyeye bağlandığını, titrediğini, çılgık attığını ve günlerce acı, korku ve sefalet içinde yavaş yavaş öldüğünü düşünüyorum ve gerçekten ağlamaya başlıyorum. Elimizi yüzüme kapatıp ağlamama izin verdim.

"Kahretsin, lütfen ağlama. Artık içmeyeceğim."

"Her şeyden vazgeçmeliyiz," diyorum kalın bir sesle, gözyaşlarımı yüzümden siliyorum. "Artık bunu yapmak istemiyorum. Salvatore ve Cassius Coldlake'i yönetebilirler. Onlar zaten ne yaptıklarını biliyorlar. Sen ve ben, biz sadece iki sokak velediyiz ve boku yedik. Şu halimize bak."

Bunu daha fazla yapamam, ama ayağa kalkmaya çalışırken bile kalbimin ikiye bölündüğünü hissedebiliyorum.

"Hayır, Vinicius, hayır, hayır, hayır." Lorenzo gömleğimi avuçluyor ve beni yatağa sürüklüyor. "Kalmak zorundasın. Artık içmeyeceğim."

Kolları beni sıkıca sarıyor.

"Bunu hep söylüyorsun. Asla ciddi değilsin."

Lorenzo'nun yüzü yastığa gömülmüştü. Gözleri yavaşça kapanıyor ve kolları hala bana sarılıyken kendinden geçiyor. Yorgunluk üzerime çöküyor ve yanına uzanıyorum. Bir dakika içinde kalkıp gideceğim ama gözlerimi dinlendirmem gerekiyor.

Sonra tek bildiğim, bir ışık parçasının açık perdelerin arasından geçip kan çanağına dönmüş gözlerime saplandığı. Lorenzo sırt üstü yatmış horluyor, sarı saçları yastığa karışmış.

Oturup perdeleri kapatıyorum, sonra kalkmak için hareket ediyorum.

Lorenzo gözlerini açmadan omzumdan tutup beni tekrar aşağı çekiyor. Çakıl taşı gibi bir sesle, "Sakin kalkma. Kalkarsan bana kızarsın."

Başımı omzuna koyuyorum ve kalbinin yanağımın altında atması ve kollarının beni sarması hoşuma gittiği için kendimden nefret ediyorum. Gözlerim bir kez daha kapanıyor. "Uzanırken bile sana kızgın olabilirim."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor.

Çekingen bir şekilde elimi göğsüne koyuyorum. Ensem den tutuyor ve beni omzuna daha sıkı sarıyor. Ayık mı? Bundan zevk almak için yanıp tutuşuyorum ve kendime öyle olduğunu söylüyorum.

Saatler sonra, altımdan birinin çekildiğini hissederek uyandım. Yanağım az önce Lorenzo'nun yattığı sıcak yatağa çarpıyor. Yatağın yan tarafında oturuyordu.

yatakta, başı ve omuzları eğik.

"Dün geceyle ilgili bir şey hatırlıyor musun?" diye sordum.

İnliyor ve ellerini yüzünde ovuşturuyor. "Evet. Hayır. Hayır. Ben ne yaptım?"

"Ödül barında kavga çıkardın."

"Oh, Tanrım. Acid çok kızmış olmalı."

Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayarak onun yanına oturuyorum. "Öyle. Hepsi öyle."

"Harika, sadece harika." Derin bir nefes alıyor ve sanki çok çok uzaklardaki bir şeye odaklanmaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Dün gece başka bir şey söyledim mi?"

Eminim sakin de güzeldir. "Sarhoşken çok saçmalıyorsun."

"Bana kızgınsın." Komodininin üzerinde el yordamıyla bir şeyler arıyor ve sonra ayaklarının dibindeki zemini yokluyor. "Sana kızgın değilim, endişeliyim..." Ne aradığını anlıyorum ve öfkem içime akıyor.

Ben. Ciddi mi lan bu? "Bakmaya zahmet etme. Bütün votkanı dışarı attım."

Lorenzo donup kalıyor ve sonra iki elini şiltenin üzerinde kenetleyerek doğruluyor. Karmakarışık saçlarına ve gözlerinin altındaki koyu lekelere bakıyorum. Salvatore'un Sienna öldürüldükten sonra bana söylediklerini hatırlıyorum.

Siktir git. Bırak da huzur içinde kendimi öldüreyim.

Kendisi yapmazsa ya da Strife'ta bir ödül avcısını onu vurması için kışkırtmazsa, alkol onun işini bitirecektir. Sevdiğim bir insanın daha yavaş yavaş kendini zehirleyerek ölmesini izlemek istemiyorum.

"Dün gece bana ne söz verdiğini hatırlıyor musun?"

Lorenzo ayağa kalkıp odanın karşısına geçiyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve parmaklarını koltuk altlarına sokmuş bir şekilde duvarın yanında duruyor.

"Öyle mi?"

Omuz silkiyor, gözlerime bakmıyor. Bana bakamıyor.

Bana dokunamıyor.

Benim yanımda duramaz.

"Bana artık içmeyeceğini söylemiştin," diyorum sesimi yükselterek. "Gitmemem için bana yalvardın. Eskiden çok güçlüydün ama şimdi pes ettin."

Şimdi bağıriyorum ve o yüzünü buruşturuyor, ama söylemek istediğim daha çok şey var. Söylemediğim her şey kafamın içinde çılgılık atıyor.

Beni istediğini düşündürüyorsun. Bana sadece zil zurna sarhoşken dokunuyorsun. Ben sadece arkadaşımı geri istiyorum. Umarım ve umarım bunu atlatırsın ve sonra sabah bana vebalı gibi davranırsın.

Artık bunu yapmayacağım.

Seni bu kadar çok severken kendini öldürmeni izleyemem.

SENDEN O KADAR NEFRET EDİYORUM KI.

Ayağa fırlıyorum ve onu tişörtünden tutup duvara doğru itiyorum, dişlerimi gösteriyorum, göğsüm kabarıyor. Akşamdan kalma Lorenzo bile benden daha güçlü ve daha iyi bir dövüşçü ve beni bir böcek gibi ezebilirdi, ama karşılık vermiyor. Vücudu duvara yaslanıp gevşiyor ve başı aşağı sarkıyor.

Avazım çıktığı kadar bağıriyorum: "Amalia'nın gözümün önünde eriyip gitmesini izlemek zorunda kaldım ve şimdi de en iyi arkadaşım ölene kadar içiyor. Bunu tekrar yapamam; beni duyuyor musun? Ayıkken sana yardım etmemi iste. *İste* amına koyayım. *Hemen şimdi.*"

Dudakları inatla kapalı. Bakışları beni göremiyormuş gibi göğsümün arkasında bir noktaya sabitlenmiş. Sanki burada bile değilmişim gibi.

Kafamda tam altmış saniye sayıyorum ve sonra onu bir itişle bırakıyorum. "Siktir git. Yetti artık."

Dairesinden hışımla çıkıyorum ve ön kapıyı arkamdan çarpmaya çalışıyorum ama altı ay önce Sienna'nın işkenceyle öldürüldüğü videoyu izlemesini engellemek için kırdığım kapının menteşeleri hâlâ gevşek.

Ayağımla çarpıyorum ve "Ön kapını da tamir et" diye bağıyorum.

Lorenzo olmadan hayat sessizdir.

Nefret ediyorum.

Kendimden nefret ediyorum. Bunu ona *biz* yaptık. O flaş bellekleri alıp kafasını kabuslarla doldurmasına izin verdik. Eski arkadaşımı geri istiyorum, tıpkı olduğu gibi. Sıska, sarışın genç, kesik dudağıyla gülümseyen ve çenesinden kan damlayan, gözleri çok parlak ve yaramazlıkla dans eden. Daha yaşlı, metanetli ama sabırlı Lorenzo, terleyen ve kusan kız kardeşimin yanında bağdaş kurup oturmuştu. Onun kucağında ağladı ve vücudunun yaptığı tüm korkunç şeyler için özür diledi. O da yüzünü bir bezle nazıkçe sildi ve ona usulca mırıldandı: "Bir şeyin yok. Her şey yolunda. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Gözleri benimkilerle buluşurdu ve bir anlığına minnettarlık kalbimde alevlenirdi, ikizimin bu şekilde acı çekmesinin ezici ıstırabından daha yüksek sesle.

Ve bazen, şeftali rengi gün batımlarının olduğu günlerde ya da yıldızlarla kaplı siyah kadife gecelerde, gözleri benimkilere kilitlenir ve derinliklerinde bir kıvılcım tutuşurdu. Bir sıcaklık titremesi, ben onu yakalayamadan orada ve gitti.

Şimdi, gözleri ölü.

Kanepeye çökmüş, televizyon kanalları arasında geziniyorum. Haberler belediye başkanının mitinglerinden birini yayınlıyor. Etrafında tanıdık siyah ve altın rengi damgasıyla podyumda duruyor. Hemen arkasında güzel bir kadın duruyor, dokuz ya da on yaşlarında sarışın bir kızla el ele. Kızın vakur mavi gözleri belediye başkanına sabitlenmiş. Sanırım bunlar karısı ve kızı olacak.

Belediye Başkanı Romano konuşmasına başladı. "Çok uzun zamandır, organize suçların Cold'da gelişmesine izin veriliyor-"

Gözlerimi deviriyorum ve televizyonu kapatıyorum. Bir dakika sonra Lorenzo'nun adı telefonumda beliriyor. Çarşamba günü zil zurna sarhoş olmadığı kesin -en azından henüz değil- ve ben de cevaplıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Sana da merhaba. Cumartesi akşamı ne yapıyorsun?"

Ağzını şapırdatmıyor. Bu bir değişiklik. Cumartesi gecesi Acid'in sarhoş kıcını Strife'tan çıkarmak için beni arayacağını hayal ediyorum. Sabırsızlanıyorum. "Neden?"

"Bir ev partisi veriyorum."

Bir ev partisi. Sarhoşken yaptığı saçmalıklar yüzünden onu patakladım ve o da beni *ev partisine* davet etti. "Kutlayacak neyiniz var?"

"Gelecek misin?"

"İçecek misin?" "Hayır."

"Sana inanmıyorum," diye hırladım ve telefonu kapattım. Özür yok, açıklama yok, yardımımı istemek yok.

Aslında ondan istediğim hiçbir şey yok.

Cumartesi sabahı Lorenzo'dan bir adres ve saat içeren bir mesaj aldım. Saat yedide Coldlake'in batısındaki bir adreste. Kaşlarımı çattım. Bu bir ev, apartman dairesi değil. Lorenzo bir ev mi almış? Omuz silkiyorum ve telefonumu bir kenara atıyorum. O pislik ne isterse yapabilir. Onun saçmalıklarından uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Ama akşam olduğunda, merak içimi kemirmeye başladı. Acid'i aradım ve telefonu çaldı da çaldı, sonunda açtı.

"Yo." Vurmalı müzik ve yüksek sesle konuşuyor. Strife şimdiden meşgul gibi görünüyor. "Son zamanlarda Lorenzo'yu gördün mü?"

"Evet, dün. Belki bir gün önce. Burada Zag ile bir ödül için buluşuyordu." "İçiyor muydu?"

"Bir kez olsun öyle değildi."

Düşüncelere dalmış bir halde odanın diğer ucuna bakıyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

Barda dört kişi var."

"Strife'a son geldiğimden beri onu sarhoş gördün mü?"

"Hayır. Ve bir daha asla yapmasam iyi olur, yoksa Coldlake Sendikası'na söyleyecek birkaç lanet şeyim olacak." Acid telefonu kapatır.

İşaret parmağımla telefonuma dokunuyorum. Merak ettim.

Saat sekizi geçene kadar bekliyorum ve sonra arabama binip Lorenzo'nun bana verdiği adrese gidiyorum. Parti havasında değilim ama ne yaptığını bilmek istiyorum. Cadde boyunca park etmiş bir sürü araba görmeyi bekliyordum ama sadece bir avuç araba vardı ve hiçbiri Lorenzo'nun adresinin dışında değildi.

Adamın kendisi ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, garaj yolunda duruyor. Yanına yanaşıp camı indirdiğimde sinirli görünüyor.

"Modaya uygun bir şekilde geç kaldım," dedi bana.

Sesinde en ufak bir hakaret izi yok. "Beni bilirsin, her zaman modaya uygunumdur. Herkes nerede?"

"Herkes kim?" Dönüp ön kapıya doğru yürüdü ve sonra omzunun üzerinden ateş etti, "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Sanırım öyleyim. Arabamdan indiğimde bloğun çevresinin nasıl kazıldığını ve ön bahçede tuğla ve beton paletleri olduğunu fark ediyorum. Evin kendisi de tadilatтан geçiyor gibi görünüyor. Yeni ön kapı. Ağır metal panjurlu yeni pencereler takılıyor. İki katlı sade bir bina ve Lorenzo elinden gelen tüm güvenliği sağlamaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Bir kale mi inşa ediyorsun?"

Lorenzo etrafına bakar. "Evet. Kale. Yerleşke. Adına ne dersiniz deyin. İşim bittiğinde burası aşılmaz bir yer olacak. Ben söylemeden kimse girip çıkamayacak."

Tehlikede olduklarını bilseydik kız kardeşlerimizi güvende tutabileceğimiz türden bir yer olduğu düşüncesi içimi acıtıyor.

Salonda görülecek pek bir şey yok. Her yerde boya kutuları ve plastik levhalar var. "Hiçbir şey ev partisini ağır tadilatlardan daha iyi anlatamaz."

Lorenzo şakamı duymazdan geliyor ve merdivenlere yöneliyor, yukarı çıkmak yerine aşağı iniyor. Onu takip ediyorum, bodrumda ne olduğunu merak ediyorum.

Ama bir bodrumdan daha fazlası. Sanki burada başka bir ev varmış gibi. Soğuk, çıplak beton, şerit ışıklarla iyi aydınlatılmış ve çok fazla alan. Dördümüz de arabalarımızı buraya sığdırabiliriz. Lorenzo bir koridora yöneldi ve bir kapıyı iterek açtı.

"Burada bir atış poligonu olduğunu düşünüyorum." Başka bir kapıyı işaret ediyor. "Cephanelik orada."

Canlanıyorum. Atış poligonu mu? Lorenzo her türlü silahı sevdiğimi bilir. Uzun bir günün ardından sık bir silahla hedef talimi yapmaktan daha tatmin edici bir şey yoktur.

Koridorda başka bir kapıya doğru ilerliyor ve o kapıdan geçerek gözden kayboluyor. Merakla onu takip ettim. "Tıbbi Ekipman" ve ilaç isimleri ile işaretlenmiş kutu yığınlarından başka bir şey olmayan büyük, açık bir alan. Görünüşe göre Lorenzo burayı bir çeşit sağlık odası olarak hazırlıyor.

"Bu da ne? Diplomanı mı bitiriyorsun?"

Başını sallıyor. "Büyük Tomaso Amcamı hatırlıyor musun?"

Tomaso yaklaşık yirmi yıldır emekli ama eskiden cerrahmış. "Evet. Şimdi kaç yaşında? Seksen mi?"

"Seksen üç. Buraya taşınıyor ve bana bir şeyler öğretecek."

Kaşlarımla alnımdan yukarı fırladı. Üç hafta boyunca ondan haber alamadım ve birdenbire bir ev satın aldı ve gizlice tıp öğrenmeye başladı. "Ameliyat mı?"

"Temel bilgiler. Dikişler. Transfüzyonlar. İşe yarayabileceğini düşündüm."

Kesinlikle işe yarayacaktır. Belediye Başkanı Romano suça karşı sert politikalarını uygulamaya başladığından beri, adamlarımızı soru sormadan ya da polisi aramadan tedavi edecek bir doktor bulmak neredeyse imkansız hale geldi.

Lorenzo yüzümdeki kuşkulu ifadeye bakıyor. "Ne yani, yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" "Elbette yapabilirsin," diye tereddüt ediyorum ve ekliyorum,

"Eğer ayıksan."

Hiçbir yerde bir şişe votka görmedim. Lorenzo, nefesinde alkol kokusu olmadan sade sabun gibi kokuyor.

"Sen..." Kaşlarını çatıyor ve boğazını temizliyor.

Bekliyorum. Kelimeleri söylediğini duymak istiyorum. Tekrar raydan çıktığını görürsem ve onu sandalyeye bağlamak gibi sert bir şey yapmak zorunda kalırsam diye bunun kayıtlara geçmesini istiyorum.

"Bana yardım et," diye mırıldanıyor.

Omzuna yumruk attım. "Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki yapacağım. Ne yapmamı istiyorsun?" Lorenzo önce odaya sonra da bana bakıyor. "Sen zaten yaptın. Geldin."

Boğazım aniden düğümlendi. "Gelmeyeceğimden mi endişelendin?"

"Seni suçlayamam."

Benim için yaptığı onca şeyden sonra, ona karşı sabırlı olmayı içimde bulabilirim. Kendimi bu sabrı bulmaya zorlayacağım çünkü ondan tekrar vazgeçmeye bu kadar yaklaşmama izin vermeyeceğim.

"Lütfen iyileş, çünkü benim için de bir şeyler yapmana ihtiyacım var" derken sesim boğuk çıkıyor.

"O da ne?"

"Bağışlayın

beni."

Lorenzo irkiliyor ve beni yakalayacakmış gibi hareket ediyor ama fikrini değiştiriyor. Sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyor. "Sakin öyle söyleme. Affedilecek bir şey yok. O videoları izlediğim için pişman değilim ve izlemediğin için de minnettarım. Eğer izleseydin, sadece ikimiz berbat durumda olurduk ve ben daha da kötü hissederdim."

Cildi hala zayıf ve sağlıksız, ama gözlerinde yine yanan bir ateş var. Küçük bir tane, ama sanırım daha parlak olabilir.

"Yeni bir planım var. Kör kütük sarhoş olmadığım sürece gördüklerimi ve duyduklarımı düşünmeden edemiyorum, bu yüzden bunları engellemeye çalışmamaya karar verdim."

Anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım bu düşüncelerin gelmesine izin vermeliyim. Sadece..." Eliyle geniş bir hareket yapıyor.

Elini. "Beni geçsinler ve sonra devam etmelerine izin verin. Bilmiyorum. Bu tür şeyleri ifade etmekte iyi değilim."

Lorenzo bir kutuya yöneliyor ve bir yığın yıpranmış defter çıkarıyor. "Gördüğüm her şeyi buraya yazdım. Bize çok faydası oldu ama onları atmadım. Bu defterlere hâlâ ihtiyacım var. Onlara eklemeler yapıyorum. Garip bir şekilde, tüm vahşeti ve çılgınları yazınca kendimi daha iyi hissediyorum." Kitaplardan birini karıştırıyor. "Geçen hafta bana bağırdıktan sonra yazmaya başladım ve o zamandan beri bir damlasına bile dokunmadım."

Dövmeli ellerindeki defterlere bakıyorum, korku ve keder içimde savaşıyor. O sayfalar kız kardeşlerimizin acılarıyla dolu. Yakılmalılar. Yok edilmeliler-

Acımı yutuyorum. Eğer o defterlere yazmak Lorenzo'yu bizim için yaşadıklarından kurtaracaksa, onu durdurmayacağım.

Lorenzo parlak gözlerini benimkilere dikeyor. "Yani, evet. Bana bağırdığın için teşekkür ederim, seni pislik."

Defterleri kutuya geri atıyor ve onlara bakıyor. "O her kimse, kazanamayacak. Bir gün onu bulacağız ve ona acı çektireceğiz."

"Burası bitti. Görmek ister misin?"

Telefonun diğer ucunda Lorenzo'nun sesini duyunca sırtıyorum. "İstediğimi biliyorsun. Hemen geliyorum."

Lorenzo'yu yeni evinde ziyaret edeli altı hafta oldu ve bu süre boyunca ayık kaldı.

Tuğla tuğla, akıl sağlığını yeniden inşa etti.

Evin önüne geldiğimde, iki güvenlik görevlisi adımı soruyor. Kapılar geri çekilirken askeri bir tesise girmeme izin veriliyormuş gibi hissediyorum. Garaj kapısı açılıyor ve arabayı yeraltı garajına sürüyorum.

Challenger'ının yanına park ediyorum ve boş alanda iniyorum. Koridorun sonunda Lorenzo, beyaz tişörtüne kan sıçramış halde sağlık odasından çıkıyor.

"Cesetleri mi kesiyordunuz, doktor?"

Bana doğru yürürken kendine bakıyor. Bana doğru *sinsice* yaklaşıyor. Ağzım sulandı. Kanlar içinde bu kadar iyi görünmemeli.

"Az önce ilk hastam geldi. Bıçak yarası olan bir ödül avcısı. Sanırım Strife en iyi müşterim olacak ama kimse para ödemiyor. Bu işi bedavaya yapıyorum; inanabiliyor musun?"

"Ben de psikopat bir üniversite terkin beni kesmesi için para verir miydin bilmiyorum." Omzuma yumruk attı. "Gel hadi. Sana mekanın geri kalanını göstereyim."

Lorenzo beni üst kata çıkarıp bitmiş mutfığı ve salonu gösterirken yüzü gururla parlıyor. Minimalist mobilyalar seçmiş ama her yer rahat. Sehpanın etrafında hepimize yetecek kadar yer var.

"Üst kat, yatak odaları. Beş tane var. Eğer sığınacak güvenli bir yere ihtiyacımız olursa burası dördümüze de yeter," diyor Lorenzo merdivenleri çıkarken.

Onu takip ediyorum ve beni ana yatak odasına götürüyor. Lorenzo dekor yapmıyor ama seçtiği ahşap mobilyalar sade bir çekiciliğe sahip. Yatak büyük ve rahat görünüyor ve gardirop aynalı.

Ayık Lorenzo bana dokunmayacak ya da aletimin güzel olması gerektiğini söylemeyecek. Ciddi bir ifadeyle bana bakıyor, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş.

"Burası harika olmuş. Harika bir iş çıkarmışsınız."

Bana doğru bir adım atıyor ama hiçbir şey söylemiyor ve kalbim teklemeye başlıyor.

"Sen de iyi görünüyorsun. Daha sağlıklı. Spor mu yapıyorsun?" Beni telaşlandırdığını saklamaya çalışarak ağzımdan kaçırıveriyorum. Bütün gece kadınlarla sohbet edebilirim ama en iyi arkadaşımın kocaman yatağı tam karşımdayken bana bakması kendi sözlerime takılıp kalmama neden oluyor.

Göz göze geldik, birbirimize bakıyorduk.

"Geri dönmen çok güzel. Ne kadar çok-" Lorenzo tişörtünün yakasını arkadan kavrayıp saçlarını karıştırarak çıkarırken ara veriyorum.

"Sana bunları göstermiş miydim?" Kollarını açarak beni dövmelerine bakmaya davet ediyor.

Agresif bir şekilde çalışıyor ve göğsündeki ve karnındaki kaslar mürekkebin altında ortaya çıkıyor. Lorenzo'nun vücudu her zaman güzel olmuştur. Ağır, kaslı omuzları ve dar kalçaları var. Dövmeler gövdesini ve kollarını kaplıyor ve kot pantolonunun içinde kayboluyor.

Elimi uzatıp yanağına dokunuyorum ve boğazındaki dövmelere hayranlıkla bakabilmek için başını çeviriyorum. Dövmesi bittiğinden beri ona yakından bakmamıştım. "Bunlar harika."

Lorenzo parmaklarıma karşı yutkunuyor. "Onlar onun."

Sienna'nın çizimleri. Kalbini koyarak yaptığı o güzel çalışmalar şimdi kardeşinin bedenini süslüyordu.

"O çok güzel bir sanatçıydı. Sen de güzel bir tuvalsın."

Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Ben mi? Yakışıklı olan ben değilim."

Eminim sakin güzeldir, Vinicius. Bu bir *in vino veritas* vakası mıydı? *Şarapta gerçek vardır.* Yoksa sadece saçmalıyor muydu? Şimdi beni izliyor, ona dokunmama izin veriyor. Boğazındaki mürekkep izlerini takip etmeye devam ediyorum.

"Bir şey denersem bağırsaklarımı deşer misin?" Omuz silkiyor ama uzaklaşmıyor.

Sanırım öğreneceğim. Elim göğsünde gezdiriyorum, bir nefesle kalkıp iniyor. Karnının üzerinden geçip göbeğini geçmeye devam ediyorum ve bir parmağımı kot pantolonunun içine, tam düğmenin yanına sokuyorum.

Lorenzo'nun gözleri beni izlerken parlıyor. Eğer bunu istemeseydi beni itip kakardı ama bana karşı bir hamle de yapmıyor. Kafamın karıştığını hissediyorum çünkü Lorenzo herhangi bir durumda liderliği başkasına bırakacak türden bir adam değil.

Odaya bir göz attım. Beni buraya getirdi. Beni yatağının yanına dikti ve tişörtünü çıkardı. Belki de kıvranışımdan zevk alıyordur, sadist piç.

Dişlerime yumruk yemek üzere olup olmadığımı merak ederek, elimi aşağı kaydırıp kot pantolonunun üzerinden sikini kavriyorum. Dokunuşumun altında kalınlaşıyor. Kirpikleri titriyor ve yutkunuyor, boğazının güçlü kasları hareket ediyor.

Lorenzo'nun yakışıklı olmadığını kim söyledi? Bana göre, o her zaman vahşice güzeldi.

Onu öpmek için eğildim ama yüzünü çevirdi. Dişlerim sinirlenerek sıkılıyor. "Ne yani? Dudaktan öpüşmezsek eşcinsel olmuyor muyuz?"

"Beni hiç birini dudaktan öperken gördün mü?" diye karşı çıkıyor.

"Güzel bir şey. Bir ara sen de denemelisin."

Lorenzo ellerini belime doladı. "Konuşmak mı istiyorsun yoksa sevişmek mi?"

Ona dokunmaya, onunla seks yapmaya davet edilmek, bunu çok uzun zamandır arzuluyorum ama öpüşmeyi seviyorum. Ön sevişmemin yarısı genellikle öpüşmektir.

Lorenzo başımı büyük ellerinin arasına alıyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde kaydırıyor.

"Bu nasıl oluyor? Daha önce hiç bir erkekle sikişmedim."

Hayal kırıklığım bir uyarılma dalgasıyla yok oluyor. Belki de öpüşmeye ihtiyacım yoktur.

Bana bu kadar yakın dururken bana böyle bakıyor. Nefesi ağzımda. Göğsü benimkini okşuyor.

"İşin en zor kısmı da bu. Kimin nereye gideceği," diyorum ve sesimin ne kadar boğuk çıktığını duyabiliyorum. Lorenzo'yla ilgili fantezilerimin çoğunda beni beceren o oluyor. "Üste çıkman için sana yalvarmam gerekebilir diye düşündüm."

Yüzünde ateşli bir gülümseme beliriyor ve başparmağını tekrar dudağımın üzerinde gezdiriyor. "İstersen bana yalvarabilirsin ama önce ben sana oral seks yapabilir miyim?"

Oh, Tanrım. Ellerim ona dolanıyor ve sırtının pürüzsüz, sıcak tenini keşfediyorum. "Asla sormak zorunda değilsin."

Lorenzo beni soyuyor, telaşsız hareketlerle kıyafetlerimi çıkarıyor. Sonra beni yatağa geri itiyor ve kot pantolonunu çıkarıyor. Artık tamamen sertleşmişti ve yıllar boyunca onu çeşitli zamanlarda çırılçıplak görmüş olsam da, onu hiç böyle görmemiştim.

Uyluklarımın arasına diz çöküp şaftımı kavramadan önce beynimin gördüklerime yetişmesi için zar zor zamanı oluyor.

Elini. Sikimin etrafında.

Dirseklerimin üzerine oturuyorum ve ona bakıyorum. "Nasıl yapacağım?" diye soruyor.

"Nasıl istersen öyle yap."

"Haklısın." Başımı eğiyor ve sikimi ağzına alıyor, yavaşça yukarı çekmeden önce emiyor.

İnliyorum ve başım geriye düşüyor. Lorenzo, çıplak ve sert ve sikimi emiyor. Belki her şey daha iyi olur. Aylardır bir cehennem çukurunda kapana kısılmışken düzeleceğini hiç düşünmemiştim.

"Bu konuda gerçekten iyisin," diyorum dişlerimi sıkarak, ama Lorenzo yaptığı şeye odaklanmaya devam ediyor. Ağzıyla beni aşağı yukarı hareket ettirirken vücudumu ısı basıyor.

Durup ayağa kalktığı anda boşalmanın eşiğindeyim. Saçları gözlerine düşmüş, kızarmış dudaklarında muzip bir gülümsemeyle beni izliyor. "Nasıl böyle görüldüğünü merak ediyordum."

Sert nefes alıyorum, kafamda Lorenzo'nun beni boşalana kadar becermesi dışında hiçbir düşünce yok. "Lütfen kayganlaştırıcın olduğunu söyle."

Çenesini komodine doğru salladı. Tanrıya şükür. Eğilip alıyorum ve ona fırlatıyorum.

"Sana bakmak istiyorum." Bacağımı kavırıyor ve göğsüme doğru itiyor.

Birdenbire bu çok hızlı gelmeye başladı. Bunu neden yaptığımı anlamıyorum. Sevişmeden önce kafasından neler geçtiğini anlamam gerektiğini hissediyorum.

"Bekle, bekle. Bunu yapmayı ilk ne zaman düşündün?" Bunun neden olduğunu bilmek istiyorum. Neden şimdi?

Yüzündeki gülümseme kayboluyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Belki de bilmiyordur bile. "Bu mutlu bir hikâye değil. Bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. Bir elini bacağıma, diğerini de kalçama koyuyor. Ağır, sahiplenici eller.

Be

n. "On dört yaşlarındaydık. Bir araba çaldım ve bizi güneybatıya götürdü."

Gözlerim açıldı. O günü hatırlıyorum. Sıska, vahşi Lorenzo, aramaya devam etmek isteyen Ben çok yorgun ve umutsuzken bile Amalia. Her batakhaneye gittik. Her geneleve. Her gecekonduya. Coldlake'te güzel bir kaçağın saklanabileceği her yere. Onun olabileceğine dair duyduğumuz her söylentiye kontrol etmeye gittik.

Bu o olabilir. Hadi Vin, ben sürerim.

Neyi sürmek?

Uhh... burada

bekle.

"Hatırlıyorum." Ön yolcu koltuğunda büzülmüş, çete bölgesine doğru ilerlerken sefaletle boğuşuyordum.

"Uzanıp elini tutmak istedim. Ama ben sadece..." Elini sıkıyor ve omuz silkiyor.

Asla o değildi ama Lorenzo Amalia'yı bulmaya çalışmaktan asla vazgeçmedi ve sonunda onu bulan da o oldu. Öldürülmeden önce onunla birkaç kısa, acı dolu yıl geçirdim ama onu o şekilde görmek ne kadar zor olsa da en azından nerede olduğunu biliyordum.

"Bu lanet olası havayı bozdu," diye mırıldandı.

Uzanıp yüzüne dokunuyorum, sonra kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekiyorum. Onu öpemiyorum ama sarılabiliyorum.

"Beni asla terk etme," diye fısıldıyorum kulağına sertçe. "Bir daha asla sana ulaşamayacağım bir yere gitme. Sen benim her şeyden önce en iyi arkadaşımısın ve bu hayatta sensiz yaşayamam."

Geri çekiliyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Sen de."

Aramıza bakıyor. Garip bir şekilde ikimiz de hâlâ sertleşmiştik. Sözsüzce kayganlaştırıcıya uzandı. Havamız bozulmamıştı. Daha da yoğunlaştı. Kaygan parmağıyla göt deliğimi ovuyor ve sonra içime itiyor.

"Siktir, Lorenzo." Gözlerimi kapatıyorum ve dizlerimin arkasını kavıyorum.

Aletine kayganlaştırıcı sürmesini izliyorum ve zaman yavaşlıyor. Hareketleri telaşsız, odaklanmış, ama sikişinin başı içime girdiğinde, mavi gözlerini benimkilere kaldırıyor.

Lorenzo'nun dudakları sertçe nefes alırken aralandı. Beni seven biriyle hiç seks yapmadım. Muhtemelen bunu asla söylemeyecek, ama söylemek zorunda da değil.

Kendini daha derine sokarken elleri üzerimde. Omuzlarından tutuyorum, sarı saçları aramızdan aşağı sarkıyor. Göğsündeki iniltiyi duyduğumdan daha çok hissediyorum. Her duyum onun tarafından bastırılmış durumda ama yine de daha fazlasını istiyorum.

Kaygan eliyle sikimi kavıyor ve beni yavaşça yukarı aşağı hareket ettiriyor. Başa çıkamıyorum. Daha derine itiyor ve yavaş temposunu sürdürüyor, sanki her anın tadını çıkarıyormuş gibi. Hiç bu kadar görüldüğümü hissetmemiştim. Yapabileceğim hiçbir şey yok, söyleyebileceğim hiçbir şey yok, sadece ona tutunuyorum ve beni kasıtlı ve metodik olarak ezerken inliyorum.

Bir an sonra boşalıyorum, elinin her tarafına ve göğsüme fişkırıyorum.

Lorenzo inliyor. "Siktir, bu çok ateşli. Sen çok iyi görünüyorsun-" Dişlerinin arasından tıslıyor ve sonra başı geriye düşüyor ve itişler derin ve hızlı oluyor. Sonunda gözlerini açıyor.

"Umarım seni iyi sikmişimdir," diyor içimden çıkarken.

Yüzüme tembel bir gülümseme yayılıyor. "İltifat mı bekliyorsun?"

Ona doğru uzandım ama o çoktan temizlenmek için banyoya doğru gidiyordu. Sonra geri döndü, kot pantolonunu giydi ve kapıya yöneldi.

"Kahve ister misin? Bu kocaman kahve makinesini aldım."

Hayal kırıklığı içime çöktü. Öpücük yok ve görünüşe göre onu kucağıma almama da izin verilmeyecek. İç çekerek arkama yaslanıyorum. Lorenzo'nun bir saat boyunca tüm dikkati üzerinde olacak ve sonra normal haline dönecek.

Aşağıda, kot pantolonunun içinde ona bakıyorum, kahve makinesinden çıkan buhar etrafını sarıyor ve ışık kaslarındaki mürekkebin üzerinde oynuyor.

Sadece inanılmaz seksi olduğu için

değil. Onu hep sevmişimdir.

Şimdi bunu ona söylediğimi hayal ediyorum, seni her zaman sevdim ve kelimeler ağızda küle

dönüşüyor.

Üst katta aramızda geçen o an kısacıktı ve çoktan geçti. Pencereden dışarı, evinin etrafına inşa ettiği duvarlara bakıyorum. Kalın. Yüksek. Geçilmez.

"Uzun zamandır biseksüelsin, değil mi?" diye soruyor bana.

Arkamı döndüm ve bir fincan kahve uzattığını gördüm. Aldım ve başımı salladım. "Oldukça. Peki ya sen?"

Lorenzo omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sadece senden hoşlanıyorum, seni güzel orospu çocuğu." Kahvesinden bir yudum alıyor ve bana gülümsüyor.

Tezgâhın diğer tarafında, benden bir metre uzakta duruyor ama bana gülümsüyor. Seni seviyorum demeyecek ya da beni sevgi yağmuruna tutmayacak ama kıyas kabul etmez. Lorenzo'nun bir saatlik şiddetli ilgisi ve kaba hayranlığı, daha değersiz birinin bir ömür boyu göstereceği ilgiden daha iyidir.

Kahvemi bitirdim ve ayağa kalktım. "İçmek istersen beni ara, ben de gelip şişeyi elinden alayım."

Lorenzo başını sallıyor, yüz ifadesi ciddi. "Son birkaç ay için özür dilerim." Özür dilemesine gerek yok. Sadece kendini tekrar toparlayabildiği için rahatladım.

Bir hafta sonra, Lorenzo beni aradığında Coldlake Köprüsü'nden geçiyordum. Her gün iletişim halindeydik ve durumu iyi görünüyordu. "Hey, naber?"

"Düşünüyordum da. Bir şeye ihtiyacımız var," diyor

Lorenzo. "İhtiyacımız mı var?"

"Bir kadın."

İrkildim. Ben onu düşünüyordum, o da bir kadını düşünüyordu. "O zaman istiyorsan git bir kadın bul."

"Bu kadar kızgın görünme. Kendimi kastetmiyorum. Bizi kastediyorum." "Sen ve ben mi?"

"Olabilir. Ama hep birlikte olsak daha iyi olmaz mı?"

Başımı yola doğru sallıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dördümüz. Bir kadını paylaşıyoruz. Seksle ilgili bir şey değil, gerçi hepimiz onunla seks yapardık-"

"Neyin peşindesin?"

"Boya dumanı. Bodrum katını bitiriyorum. Taş gibi ayıgım ve kafamda bir sürü lanet olası düşünce var."

En azından kız kardeşlerimizle ilgili olmayan şeyleri düşünüyor. Ama hepimizin paylaşacağı bir kadın?

Felaket için bir reçete gibi görünüyor. Kim dördümüze katlanacak kadar sabırlı olabilir ki?

"Biz Coldlake Sendikasıyız. Bizi öldürmek kolay değil ama bir kadını öldürmek kolay. Ben de bunu düşünüyordum."

Üç gece sonra, Salvatore ve Cassius henüz görmedikleri için hep birlikte Lorenzo'nun evinde akşam yemeği yiyoruz. Yüz ifadelerinden sendikanın en hırpani adamından pek bir şey beklemediklerini anlıyorum ama ikisi de Lorenzo'nun yeni evinin ne kadar pratik ve güvenli olduğundan etkilendiler.

Cassius sehpanın üzerine Çin yemeği poşetleri koyuyor ve bir şişe beyaz şarap uzatıyor. "Kim bir bardak ister?"

Lorenzo başını sallıyor ve karidesli kraker paketini yırtar. "Bana yok. Şu anda içmiyorum."

Salvatore bardağını uzatır ve Cassius doldurur. "Güzel. Sen kötü bir sarhoşsun. Ginevra hâlâ senden korkuyor."

"Ah, evet. Bunun için üzgünüm. Çorba köfteleri nerede?"

Çorba köfteleri Lorenzo'nun favorisidir. Onları çantada buluyorum ve siparişinin geri kalanıyla birlikte bir kutu Singapur eriştesi veriyorum.

Yemek yerken, sohbet azalana kadar bölgelerimizdeki yeni gelişmeleri tartışıyoruz. Kaçınılmaz olarak konu kız kardeşlerimize geliyor ama ben bu gece bunu istemiyorum. Bence bunu şimdilik geride bırakmalı ve geleceği düşünmeliyiz.

Lorenzo'yu dirseğimle dürtüyorum. "Onlara fikrinden bahset."

Bana kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bunun aptalca olduğunu düşündüğünü sanıyordum." Aptalca değil, ama garip ve beni hazırlıksız yakaladı. "Yine de söyle onlara."

Lorenzo ağzına bir çorba köftesi atıyor, bir süre çiğniyor ve sonra onun etrafında konuşmaya başlıyor. "Dördümüz, hepimiz aynı kadınla ilişki içindeyiz. Fikir bu."

"Sarhoş olmadığına emin misin?" Cassius sorar. "Taş gibi ayıgım."

Salvatore bana bir bakış attı. *Öyle mi?*

Başımı salladım. "Geçen gün bana anlattığında kulağa çılgınca geliyordu. Hâlâ da öyle ama Coldlake'i paylaşmak çılgınlık ve bu işe yarıyor gibi görünüyor."

Lorenzo yemek çubuklarıyla eriştelerini karıştırıyor. "Eğer bir kadını biriyle paylaşmazsam çok yalnız kalacağım. Üçünüz olmadan bir ilişki içinde olmayı hayal bile edemiyorum."

"Bir yolunu bul, çünkü seni becermeyeceğim," diyor Cassius.

"Vinicius bunu zaten yaptı."

Şarabım boğazıma kaçtı ve neredeyse tükürüyordum. Lorenzo'nun *seni beceririm ama arkadaşlarıma söyleme* türünden bir adam olacağını düşünmüştüm.

Salvatore bana sırtıyor. "Siz ikiniz sonunda seks yaptınız mı? Zamanı gelmişti."

Üzerime sıcak bir his çöküyor, kızarmakla zevkten parlamak arasında bir şey. Dudaklarında bir gülümseme beliren Lorenzo'ya bir bakış fırlatıyorum. Sevecen bir gülümseme. Bir an sonra kayboldu ama oradaydı.

"Düzüştüğünüz için tebrikler," diyor Cassius. "Şimdi çılgın planını açıkla yoksa konuyu değiştireceğim."

"Eğer bir kadını olsaydı, gözümün önünden kaybolduğu anda tehlikede olmasından endişe ederdim. Sen endişelenmez miydin?"

Üçümüz birbirimize bakıyoruz. Hiçbirimiz inkar etmiyoruz.

"Burası güvenli bir yer. Eğer bir kadını burada bırakıp dışarı çıksaydım, kendimi iyi hissederdim, ama kadınlar onları koyduğunuz yerde kalmazlar." Yüzünde kızgınlık ifadesi belirliyor. "Dışarı çıkmak istiyorlar. Arkadaşlarını, ailelerini görmek isterler. Tek başına gidiyor ve sonra bir bakıyorsun ölmüş. Yanında bir bebek olabilir, hamile olabilir ve sonra onlar da ölür. Bunu bir daha yapmayacağım."

Erişte kutusunu ve yemek çubuklarını bir takırtıyla sehpanın üzerine bırakıyor ve ellerini saçlarının arasından geçiriyor.

Kasvetli sessizlik odayı dolduruyor. Salvatore ve Cassius önce birbirlerine, sonra da bana bakıyorlar.

"Bir de şöyle düşün," diye mırıldandı Lorenzo. "Coldlake'in tamamını istemiyorum. Bu şehri güvendiğim insanlarla paylaşmak istiyorum. Ve aynı şeyi bir kadınla da istiyorum."

Salvatore arkasına yaslanır, bunu düşünürken gözleri kısılır. "Belki de sarhoşumdur, çünkü bu neredeyse mantıklı geliyor."

Cassius kadehindeki şarabı evirip çeviriyor. "Nasıl biri olabilir ki? Ne tür bir kadın hepimizin zevklerine uyacak?"

"Hangi çılgın kadın Cassius ve Lorenzo'ya bakıp ikisini de istediğine karar verir?" Ben soruyorum.

Lorenzo omuz silkerek, "O kadar da farklı değiliz," diyor.

"Sorun da bu zaten. İkiniz de pisliksiniz."

Lorenzo bana parmağını gösterdi.

"Peki ya seks?" Cassius soruyor. "Sırayla mı yapacağız, yoksa hepimiz aynı anda mı onunla sevişeceğiz?"

Salvatore'un yüzüne ateşli bir gülümseme yayılır. "Hepsi aynı anda mı? Umarım öyledir. Hayal edebiliyor musun?"

Bunu hayal ettiğimizde kısa bir sessizlik oluyor. Canlı bir şekilde.

"Zeki birini istiyorum," diyorum. "Birkaç numara öğretebileceğim ve bana da birkaç numara öğretebilecek biri. Dördümüz onun yanında sokakta yürümek ve ona sahip olduğumuz için kendimizi çok şanslı hissetmek istiyorum."

"Klas biri," diyor Salvatore. "Güçlü, aileden ve sadakatten anlayan biri."

Cassius düşünüyor. "Tatlı biri. Şımartmayı özlüyorum." Sözüünü keser ve boğazını temizler. Küçük kız kardeşini şımarttığı gibi birini şımartmayı özlüyor. Cassius huysuz ve sert davranıyor ama hepimiz arasında en yumuşak kalbe sahip olan o.

Lorenzo, "Birileri çuvallanmış," diyor.

Salvatore, "Aletini deliye sokma," diye cevap verir.

"Öyle berbat biri değil. Başından bazı şeyler geçmiş biri olsun ki biz onu da aynı şeylere maruz bıraktığımızda paramparça olmasın."

"Zavallı kıza işkence etmeyeceksin," diyorum ona.

"Bilerek değil. Pek bir şey değil. Ama sırf bizimle birlikte olduğu için bazı şeyler görecektir."

O konuda haksız değil. İhtiyaç listemizi düşünüyorum. "Zeki, güçlü, klas, tatlı, sadık, berbat. Coldlake'te böyle bir kadın var mı? Dünyada?"

Salvatore birimizden diğerine bakıyor, gözleri parlıyor. "Bilmiyorum. Onu bulmak için bir yıl bekleyebilirdik. İki yıl. Belki on yıl, ama bulduğumuzda hepimiz doğru kişiyi bulduğumuzu anlayacağız."

Hepimizin istediği ve bizi de isteyen biri. Hepimiz için biri.

Beklemeye geçecek bir kadın.

Günümüz

Ağzımı Lorenzo'nunkine bastırıyorum. Yavaş, ateşli bir öpücük, dillerimiz birbirine dolanıyor. Çatı katımdaki büyük pencerelerden gelen güneş ışığı üzerimize dökülüyor. Kollarını bana doluyor, beni kendine çekiyor ve öpüşmeyi derinleştiriyor.

Bu nasıl gerçek olabilir? Bu kadar mutlu olmaya hakkımız yok.

Yan odada bebek ağlamaya başlıyor. O kadar iyi bir ruh halindeyim ki bu ağlama sesleri beni gülümsetiyor. O benim oğlum. Ciğerlerini dinle.

"Ben giderim," diye mırıldanıyorum öpücükler arasında, ama Lorenzo omzumu okşuyor ve ayağa kalkıyor. Yan odaya yöneliyor ve kollarında Vitali ile geri dönüyor.

"Ne kadar da çılgılık atıyorsun," diye mırıldanıyor ve bebeğin alnını öpüyor. "Beslenme vaktin geldi mi?"

Saate bakıyorum. Chiara'nın eve gelmesine daha on dakika var ama Vitali bugün sabırsız. "Ona bir şişe hazırlayayım."

Ayağa kalkamadan merdivenlerde ayak sesleri duyuyorum ve Chiara ön kapıyı iterek açıyor.

Tayt ve siyah bir bluz giymiştir ve yanakları egzersizden kızarmıştır. Spor çantasını yere atıyor ve kollarını iki yana açarak aceleyle bebeğin yanına gidiyor.

"Bebeğim, bebeğim, bebeğim, ben buradayım. Anneni özledin mi?"

Onu kucağına alıp yerleşiyor. Onu emzirmeye başlar başlamaz, çocuk sakinleşiyor.

Biz onu izlerken Lorenzo sırtını bana yaslıyor. Chiara oğlumuzu emzirirken ben saçının bir teliyle oynuyorum. İstedğim her şey burada.

"Spor salonu nasıldı?" Lorenzo ona soruyor.

Yanaklarını şişiriyor. "Yorucu. Cassius tam bir canavar."

Haksız değil. Ben de onunla çalışıyorum ve bir kişisel antrenör kadar cezalandırıcı. "Bacaklarının lastik, kollarının pişmiş erişte gibi olduğundan ve devam edemediğinden şikayet ettiğinde sana sefil bir solucan olduğunu mu söylüyor?"

Chiara şaşkınlıkla göz kırıyor. "Hayır. Cassius bana her zaman ne kadar harika olduğumu söyler."

O kadar hızlı kalkıyorum ki Lorenzo arkama düşüyor. "O piç kurusu! Beni eğittiği gibi seni de eğittiğine yemin ediyor ama tek yaptığı bana bağışlamak."

Lorenzo kaşlarını çatıyor, beni kanepeye geri itiyor ve bir kez daha bana yaslanıyor. "Belki de aradaki fark Chiara'nın Cassius için söyleneni yapmasıdır."

Chiara bize en tatlı gülümsemesini veriyor. "Elbette öyle. Yorulduğumda bana bir bardak su getiriyor ve mola vermemi söylüyor."

Gözlerimi deviriyorum. Cassius bana ancak kafamdan aşağı döküp daha çok çalışmamı söyleyecekse bir bardak su getirirdi. "İğrenç. Bir dahaki sefere antrenmanına geleceğim ve o da bana bardak bardak su getirebilir."

Lorenzo gülüyor. "Çok beklersin."

"Neden gelip bizimle antrenman yapmıyorsun, Lorenzo?" Chiara ona sorar.

Lorenzo ona alaycı bir gülümseme verir. "Üçüncü Dünya Savaşı'nın çıkmasını mı istiyorsun? Çünkü Cassius bana bağışmaya kalkarsa olacak olan bu."

"İyi bir noktaya değindin. Ne yapıyorsan yapmaya devam et. Senin için işe yarıyor gibi görünüyor." Gömleğini kaldırıyor ve kaslı karnını okşuyor. "Teşekkür ederim. Öyle olduğunu biliyorum."

Tişörtümü çıkarıp kollarımı uzatıyorum. "Peki ya ben? Tüm bu acılar en azından işe yarıyor mu? O piçin huysuzluğuna katlanmamın bir nedeni var mı?"

"Harika görünüyorsun," diyor Chiara bana. "Her zaman öyleydin ama eğitim seni daha da iyi gösterdi."

"Teşekkür ederim, kedicik." Lorenzo'ya bakıyorum, tek kaşım kalkık. O da bana bakıyor. "Ne?"

Tişörtümü ona fırlattım. "İltifat istiyorum! Bunu yapabileceğini biliyorum. Prenses, çok tatlısın, prenses çok tatlısın. Chiara hep senden alıyor."

"Ona bir iltifat et. Burada ölüyor."

Lorenzo omuz silkiyor, gülümsemeye karşı koyuyor. "Chiara zaten sana iltifat etti." "*Senden* iltifat istiyor."

Aynen öyle.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana eleştirel bir gözle bakıyor. "Kasların kesilmiş görünüyor. İyi bir ton. İyi kazanımlar." Sonra gülümsüyor ve çenemi tutuyor. "Ve hiç olmadığın kadar yakışıklısın. Şu lanet gülümsemeye bak."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, yanaklarım ısınıyor. İkisinin arasına bakıyorum, Chiara bebeğe gülümsüyor ve Lorenzo kolunu omuzlarıma dolayarak kanepeye yaslanmış rahatlıyor. Hayatımın en kasvetli günlerinde buraya geleceğimizi hiç hayal etmemiştim. Onların da hayal ettiğini sanmıyorum.

İntikam tuhaf bir şeydir. Salvatore'nin De Luca'yı öldürdüğü ve kız kardeşlerimizin intikamını kanla aldığı günkü kadar iyi hissedemeyeceğimi sanıyordum. O gün yükseklerde uçuyorduk, kalplerimiz keder ve minnettarlık kargaşası içindeydi. Omuzlarımdan bir yük kalktı ve Amalia'nın nihayet huzura kavuştuğunu hissettim.

Ardından, eski Belediye Başkanı Romano karısını öldürmek ve Kara Orkide cinayetlerine iştirak etmek suçlarından yargılanmaya başladı. Chiara, annesinin gözleri önünde öldürüldüğü gece hakkında ifade verdi. Çenesini dik tuttu ve hiç ağlamadı, en azından toplum içinde. Daha sonra gözyaşları yüzünden akarken onu emzirirken görmek Cassius'un yumruğunu duvara vurmasına neden oldu ve eski belediye başkanını cehenneme kadar lanetledi.

Biz de ifade verdik, ancak söylediklerimizin jüriyi ikna edip etmediğini bilmiyorum. Savunma avukatı, Lorenzo'nun bıçağının Chiara'nın annesini öldürmek için kullanıldığını ve Lorenzo'nun daha sonra bu bıçağı attığı gerçeğinden çok bahsetti. Avukat saatlerce Lorenzo'yu mahkemede sinirlendirmeye, katilin kendisi olabileceğini göstermeye çalıştı ama Lorenzo bakışlarını jüriden ya da bebeğimizden ayırmadı ve bir kez bile sesini yükseltmedi.

Sonunda jüriyi ikna eden şeyin, De Luca'nın "kayıp" telefonundan ve Romano'nun kasasında bulunan bir kullan-at telefondan kurtarılan silinmiş metin konuşmaları olduğuna inanıyorum. Belediye Başkanı Romano'nun cinayetini ayrıntılı olarak tartıştılar ve kız kardeşlerimiz ve De Luca'nın diğer cinayetleri hakkında konuştular.

Romano tüm suçlamalardan suçlu bulundu ve ömür boyu hapse mahkum edildi. Chiara, annesi için nihayet adaletin yerini bulmasından duyduğu rahatlama ve mutlulukla kendinden geçmişti. Onun ve kız kardeşlerimiz için çok heyecanlıydım ama Romano'nun mahkûmiyeti bile bana ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlama sağlamadı.

De Luca'nın diğer kurbanlarının aileleri hakkında internette okuduğum bir haberdi. Birçok eyalette yaşayan farklı ve kederli aileler nihayet sevdiklerini onlardan kimin aldığını öğrenmişlerdi. Kızları ve kız kardeşleri hakkında konuşmalarını okurken kendimi daha büyük bir şeye bağlanmış gibi hissettim. Onların kederi benim kederimdi. Onları tanıımıyordum ama anlıyordum ve onların kızlarını ve kız kardeşlerini de seviyordum.

Lorenzo ve ben birkaç hafta önce Chiara'yı babasını ziyaret etmesi için hapishaneye götürdük. Oturmadı. Merhaba bile demedi. Tek yaptığı telefonu açmak, cam bölmeden babasının gözlerinin içine bakmak ve "Torununu asla göremeyeceksin ve sen benim babam değilsin" demek oldu.

Sonra ahizeyi yerine bıraktı ve kalbini paramparça eden adamdan sakince uzaklaştı.

O günden beri çok başarılı. Yaşam düzenlemelerimize çözüm bulan Chiara oldu. Kendi evi var ve hepimiz orada onunla kalabiliyoruz. Her zaman en az birimiz onunla birlikte oluyoruz, genellikle de iki ya da üç kişi. Ayrıca hepimizle birlikte kalıyor ve her birimizin evinde beşik var. Bebeği toplantılara getiriyor, özellikle de bebeği göstermeyi seven Cassius'a ve Strife'a. Acid bebeği tutmaya bayılıyor. Thane bir keresinde Vitali'yi önünde göz hizasında tutmuştu. Birkaç saniye birbirlerine baktılar ve sonra bebek ağlamaya başladı. Alecta gözlerini devirdi ve çocuğu ondan alıp düzgünce kucakladı.

"Emzirmenin bitmesine ne kadar var?" Lorenzo Chiara'ya soruyor.

"Sadece birkaç dakika daha."

"Yani, katı gıdaya geçmesine ne kadar var?" "Yakında. Neden?"

Yüzünde ateşli bir gülümseme beliriyor. "Çünkü emzirmeyi bitirdiğinde tekrar hamile kalabilirsin."

"Peki bu sefer beni hamile bırakmak için nasıl bir Makyavelist planın var?"

"Şeytani bir plan. Seni çok sikmeyi planlıyorum."

Chiara ona şüpheli bir bakış atıyor. "Sadece bu mu?"

"Ya bu ya da geri kalanına uykularında vazektomi yapmak. Nasıl yapıldığını araştırdım ve

kesmek düşündüğümünden daha kolay-"

"Bunu aklından bile geçirme Doktor Evil," diyorum ona.

Chiara bebeği beslemeyi bitirir ve uyuması için yatırmaya gider. Döndüğünde Lorenzo odanın içinde Chiara'nın yolunu takip eder, gözleri Cassius'un sevgiyle yonttuğu kışına takılıdır.

"Düzüşmekten bahsetmişken..." Başını ana yatak odasına doğru sallıyor ve ikimize bakıyor. "Kim düzölmek ister?"

"Ben," ikimiz de aynı anda söylüyoruz.

Chiara elime uzanırken bana "Lorenzo'yla hiç yattın mı?" diye soruyor. "Bir ya da iki kez yaptım. Ama o bundan hoşlanmıyor."

"Beğenmediğimi kim söyledi?" Lorenzo önümüzde yürüyor ve tişörtünü çıkarıyor, dövmeleer kaslarının üzerinde hareket ediyor.

"Hiç istemiyorsun. Birkaç kez denedim ve sen beni ittin." Omuz silkiyor. "Sikişen benim."

Gözlerimi deviriyorum ve Chiara'ya bir bakış atıyorum. "Lorenzo götten almak için fazla alfa, kedicik."

Lorenzo yatağın önünde bize dönüyor ve kollarını kavuşturuyor, bakışları daralıyor. "Çok haklısın, öyleyim. Ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil."

"Hangi sebepler o zaman?" Chiara soruyor.

"Eğer sevişmeyi ben yapıyorsam, her şeye göz kulak olabilirim. Gözler açık. Beyin açık. Sikilen kişinin gözleri hep kapalı oluyor ve kendini kaybediyor. Hiçbir işe yaramazlar."

Chiara kahkahayı patlatır. "Ne işe yaramaz?"

"Tehlike arıyorum. Davetsiz misafirler. İyi vakit geçirmeyenleri. Seni becerirken sadece sikimi mi düşündüğümü sanıyorsun prenses?"

"Çok düşüncelisiniz ama..." Chiara ve ben bakışlarımızı değiştiriyoruz ve Chiara gülümseyerek ona dönüyor. "Vinicius'un çatı katında güvende olduğumuza ve bebek uyuduğuna göre, biraz rahatlayabilir misin?"

Ona bakıyor ve sonra ağzının köşesi seğiriyor. "Belki."

Parmaklarını adamın göğsünde gezdiriyor. "Ben senin üzerine inerken Vinicius'un seni anlamsızca dövmesini ister misin?"

Daha geniş gülümsüyor ve sonra elini bana uzatıyor. "Bana biberlerini ver."

Onları çekmecedan çıkarıp avucunun içine atıyorum. "Afiyet olsun."

Kapağı açıyor, bir burun deliğini kapatıyor ve keskin bir nefes alıyor. "Henüz tüm kıyafetlerini bile çıkarmadın," diye işaret ediyorum.

Başını arkaya yatırıyor ve inliyor. "Sadece verdiği hissi seviyorum. Eğer bırakacaksam bunu düzgün bir şekilde yapmalıyım."

Boynunu kavislendirirken gözlerim boğazındaki kaslara kilitleniyor. Tanrım, çok seksi. Chiara onun kot pantolonunu çıkarmasına yardım ederken ben de onun bacaklarındaki tayıt sıyrıyorum.

Lorenzo Chiara'yı çenesinden tutuyor ve öpmek için yüzünü kendi yüzüne doğru eğiyor. "Önce seni becermemi istemediğine emin misin?"

Bebek telsizine bakıyor ve başını sallıyor. "Sen rahat ol. Ağlarsa ben giderim."

"Nasıl istersen prenses. İzin ver de seni aşağıya indireyim." Lorenzo yere diz çöküyor ve yatağı okşuyor. "Benim için bacaklarını aç."

Adamın dediğini yapıyor ama yere bakıyor. "Eğer Vinicius seni orada becerirse dizlerinde halı yanığı oluşacak."

"Güzel. Becer beni." Yatağın üzerinde onun yanındaki yeri okşuyor ve sonra bana bakıyor. "Ben de seni becermek istiyorum."

Chiara ve ben birbirimize yaslanmış oturuyoruz ve onun önce Chiara'yı, sonra da beni yalamasını izliyorum. Chiara'nın bacaklarından birini omzuna, benimkilerden birini de diğerine asıyor. Beni ağzının derinliklerine alıyor ve boğazının arkasına doğru itiyor ve ben inliyorum. Chiara'nın içine iki parmağını sokacak kadar uzun süre oturuyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve bana sakso çekmeye devam ediyor.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle, onun üstünde olmamız gerekmiyor muydu?"

Lorenzo beni emerken ve parmaklarıyla ona vururken Chiara ve ben ikimiz de ellerimize yaslanıyoruz.

"Oh, evet. Bunu nasıl yapıyor?"

Lorenzo sikimin etrafında gülmeye başlıyor, onu yukarı ve üzerime çekerken omuzları titriyor. Ayaklarımızın dibinde diz çökmüş, yüzünde muzip bir gülümseme. "Bunu yapıyorum çünkü siz ikinizin üstesinden gelmek çok kolay, buradan bile."

"Öyle miyiz?" Chiara bana soruyor.

"Öyleyiz. Şu halimize bak." Ayağa kalkıp kayganlaştırıcıya uzanıyorum, Lorenzo da kızın üzerine inmeye devam ediyor. Bir an onları izliyorum, altın sarısı saçlarını, kadının nazik güzelliğini ve adamın vahşi yakışıklılığını. Lorenzo'nun kıkına kayganlaştırıcı damlatıyorum ve soğuktan titriyor. Bir parmağımı yavaşça içine soktuğumda başını kaldırıyor, gözleri kapanıyor.

Parmağımı yoğun bir şekilde kavıyor. Kahretsin, evet, onun içinde olmalıyım. Parmağımı horozumun başıyla değiştiriyorum, daha derine dalmadan önce ona bir an vermek için duraklıyorum.

"Yavaş git, alışkın değilim-" İnliyor ve yüzünü Chiara'nın kalçasına gömüyor. "Sikeyim.

Beni." Chiara ile bakışıyoruz. Lorenzo'yu hiç böyle görmemiştik. Bu çok güzel.

Chiara parmaklarını adamın saçlarının arasından geçiriyor. "Kıçından nasıl sikildiğine bak, seni pis saksocu. Bunu seviyorsun, değil mi?"

Lorenzo anlaşılmaz bir cevap verir. Yanakları kızarmış ve gözleri neredeyse kapanmıştır. Chiara'yı yalamaya devam ediyor, hareketleri beceriksizce ama ısrarcı. Kalçalarını tutuyorum, sırtındaki kasların bükülüp esnemesine bayılıyorum. Aletimin etrafında sımsıkı gerilmiş, o kadar lezzetli bir kavrama ki ona daha sert vurmaktan kendimi alamıyorum.

"Kedicik, birazdan boşalacaksın, değil mi?"

Dişleri alt dudağına gömülmüş ve Lorenzo'ya bakarak hızla başını sallıyor.

"İyi kız," diye mırıldanıyorum. Lorenzo'nun yardımına ihtiyacım var ve itişlerimi yavaşlatıyorum, onu boşaltmaya konsantre olmasına izin veriyorum.

Bir feryatla başını arkaya eğiyor ve sırtını dikleştiriyor, göğüsleri yukarı doğru kalkıyor.

Rahatladığında, nefes nefese kaldığında ona, "Kedicik, buraya gel ve onu benim için okşa, güzel ve yavaşça" diyorum.

Chiara, Lorenzo'nun yanındaki haliye yerleşir ve onun sikini eline alır. "Taş gibi sertleşmişsin ve pre-cum sızdırıyorsun," diyor ona. "Boşalmayı çok istiyorsun, değil mi?"

Yüzünü yatağa gömüyor. "Evet. Siktir. Siz ikiniz bana aklımı kaybettireceksiniz."

Parmaklarını adamın sırtındaki kasların ve dövmelelerinin üzerinde gezdiriyor ve sonra aşağı uzanıp taşaklarını avuçluyor, sikini yukarı aşağı pompalamaya devam ederken hafifçe ovuyor.

Lorenzo sert nefes alıyor ve dizlerini haliye dayıyor, böylece ona daha sert vurabiliyorum. Chiara'nın ince bedenine o kadar alışmışım ki Lorenzo'nun vücudu ağır bir makine gibi geliyor.

Bir çığlık atarak boşalıyor, kasları zevkle kasılırken vücudu ısı ile dolup taşıyor. Bu manzara o kadar güzel ki beni de uçuruma sürüklüyor.

Başımı kaldırdığımda Chiara doğruluyor ve Lorenzo'nun göğsüne öpücükler konduruyor. Onu rahat bıraktım.

Kollarını ona doluyor ve haliya yuvarlanıyorlar.

Onları orada bırakıp duş almaya gidiyorum. Geri döndüğümde Chiara yatakta yalnızdı ve ben de battaniyenin altına girip ona sarıldım.

"Lorenzo nerede?"

"Banyo mu? Bebeğim?" Bana sokulurken gözlerini açmıyor. Gece uykusuzluğu, emzirme ve Cassius'la antrenman arasında çok yorulmuştu.

Bir süre sonra Lorenzo'nun omuzlarımızı sarsmasıyla uyandık. "Çok güzel bir gün. Kızlara çıkmak istiyorum. Siz ikiniz hareket edebilir misiniz?"

"Mm, zorunda mıyız?" Mırıldanıyorum.

"Evet, yapmak zorundasın. Ayağa kalk. Bebek bende. Dışarı çıkıyoruz."

Gözümü açtığımda Lorenzo'nun kot pantolon giydiğini, kafasına bir tişört geçirdiğini ve kapıdan çıkıp kaybolduğunu görüyorum. Güzel bir gün olması bizi uykudan mahrum bırakması gerektiği anlamına gelmiyor. Chiara göğsüme gömülerek, "Bu adam sadistin teki," diyor. "Onu görmezden gelebilir ve

Uyu."

"Bahse var mısın?" Kendimi dikleştirerek söylüyorum. Lorenzo asla çok şey istemez, ama istediğinde de istediğini elde edene kadar tam bir baş belasıdır.

Giyinip 4 çeker aracına doluştuk ve bizi güneybatıya giden otoyola götürdü.

Chiara arkada oturuyor ve kollarını arkadan onun omuzlarına doluyor. "Her şey yolunda mı?"

Boynunun ense kısmını okşamak için uzanıyor. "Her şey mükemmel prenses. Sadece yapmamızı istediğim bir şey düşündüm."

İstediği her neyse, yerleşkede gibi görünüyor. Bodrum katına girdiğimizde cebinden bir dizi anahtar çıkarıyor, koridora yöneliyor ve bir kapının kilidini açıyor. Ötede küçük bir oda var, içinde küçük bir buzdolabı büyüklüğünde bir kasadan başka bir şey yok. Şifreyi giriyor ve kasayı çekip açıyor, aradığını bulana kadar içindekileri karıştırıyor.

Arkasını döndüğünde, bize avucunun içinde duran bir şeyi gösteriyor. Dört şey. Üzerlerine etiketler yapıştırılmış, her biri bir isim taşıyan flash bellekler.

Ophelia.

Evelina.

Amalia.

Sienna.

Chiara gözlerini kocaman açar. "Bunlar videolar."

De Luca'nın her birimize gönderdiği, kız kardeşlerimize işkence ettiğini ve onları öldürdüğünü gösteren kayıtlar. Nerede olduklarını merak ediyordum ama asla sormak istemedim. Lorenzo yumruğunu onların üzerine kapatıp başını salladı, sonra bana baktı. "Diğerlerini ara. Bizimle I-28'in on ikinci çıkışındaki benzin istasyonunda buluşmalarını söyle."

Eyaletler arası yol vahşi doğaya doğru uzanıyor ve telefonumu çıkarırken aklımdan geçenler hakkında bir fikir edinmeye başlıyorum.

"Ginevra bebeğe bakabilir mi?" Lorenzo Chiara'ya

sorar. "Bakabileceğine eminim. Onu bir arayayım."

"Onun evine uğrayacağız. Vinicius, cephanelikten bir şey almak için yardımına ihtiyacım var, sonra arabaya geri döneceğiz."

Kırk beş dakika sonra, Cassius'un beyaz SUV'si ve Salvatore'nin Maserati'si gelirken benzin istasyonunun otoparkında bekliyoruz. İkisi de Chiara'yı öpüyor ve açıklama için Lorenzo'ya dönüyorlar.

Lorenzo sözünü sakınmadan onlara flash bellekleri gösteriyor ve sonra arabasının bagajını açıp içine ne yüklediğimizi gösteriyor. Bu bir bomba atar, Salvatore'un az kalsın öldüğü bomba atarın aynısı.

Lorenzo ile De Luca'nın bizi tuzağa düşürmeye çalıştığı gece.

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Lorenzo hepimize bakarak soruyor.

Salvatore hızla göz kırpar ve başını sallar. Sesi boğuklaşarak, "Evet. Onları paramparça et." Arabalarımıza geri döndük ve bir saat daha tepelere doğru sürdük. Lorenzo nereye gittiğini biliyor gibi görünüyor ve bizi ıssız bir taş ocağına götürüyor. Etrafta kimsecikler yoktu. dünyanın geri kalanından kopmuş gibi hissediyoruz.

Lorenzo bagajdan kırmızı bir benzin bidonu çıkarıyor ve bize geri dönmeden önce taş ocağı boyunca yürüyor. "Kim tetiği çekmek ister?"

"Bunu yapmak zorundasın," diyorum. "Onları bizim için saklıyordun. Ama hepimiz şuradan bir flash bellek alalım."

Teker teker, her birimiz kız kardeşlerimizin adının yazılı olduğu çubuğu elimize alıyoruz. Cassius kendisininkini öpüyor ve haç işareti yapıyor, arkasını dönüp yokuş yukarı yürürken gözleri birden parlıyor. Biz de onu takip ediyoruz, Salvatore ve Lorenzo da disklerini benzin bidonunun dibine yerleştiriyorlar.

Elimdeki küçük metal nesneyi şiddetle kavırıyor, Amalia'yı düşünüyorum. Uzun, çok uzun zaman önce bir zamanlar olduğu o mutlu kızı. Bu, onu bu dünyaya bağlayan son fiziksel parça ve onu bırakmak çok acı. Ama sonunda bırakıyorum, çünkü hala kalbimde onun en iyi halini taşıyorum. Her zaman.

Sürücüyü öpüyorum ve fısıldıyorum, "Yeğenin cesur kız kardeşi hakkında her şeyi öğrenecek. Seni seviyorum, Lia."

Hepimiz geri dönüyoruz ve Lorenzo bomba atarını omuzlarına alırken arkasında bir sıra halinde duruyoruz.

Lorenzo ayaklarını yere dayayarak, "Parmaklarınızı kulaklarınıza sokun," diyor. Yapıyoruz ve bir an sonra tetiği çekiyor. Patlamanın şiddetiyle omzunu geriye attı ve bir saniye sonra gaz kutusu patladı. Gökyüzüne alevler ve siyah dumanlar yükseliyor.

Bir adım öne çıkıp Lorenzo'nun omzuna sarılıyorum, o da bir an için elimi kendi eliyle kapatıyor, hâlâ alevlere bakıyor.

Dönüp diğerlerine bakıyorum. Cassius kollarını Chiara'ya dolamış, Chiara'nın yüzünden sessiz gözyaşları akıyor ama gülümsememe karşılık veriyor.

Salvatore kendi kendine başını sallar ve "Bu daha iyi. Artık özgürler."

Lorenzo başını arkaya yatırır ve derin nefes alır. Onlar özgür ve artık o da özgür. Bomba atar hâlâ omzundayken berrak gökyüzüne bakıyor ve sonra dönüp sırayla her birimize bakıyor.

Kardeşleri.

Ve çocuğumuzun annesi.

"Ne güzel bir gün lan" derken nazik gülümsemesi huzurla aydınlanmış ve güneş ışığıyla parlıyor.

2022 BAHARINDA GELİYOR

Pageant: Bir Rus Mafyası Ters Harem Romantizmi

Çalındım. Sergilendim. Onların tacı için yarışmaya zorlandım.

Kaderin acımasız bir cilvesiyle, kaçtığım tehlikeli hayat beni tekrar ele geçirdi. Üç adam özgürlüğümü elimden aldı ve çarpık bir oyun oynuyorlar ve tek kazanan onlar.

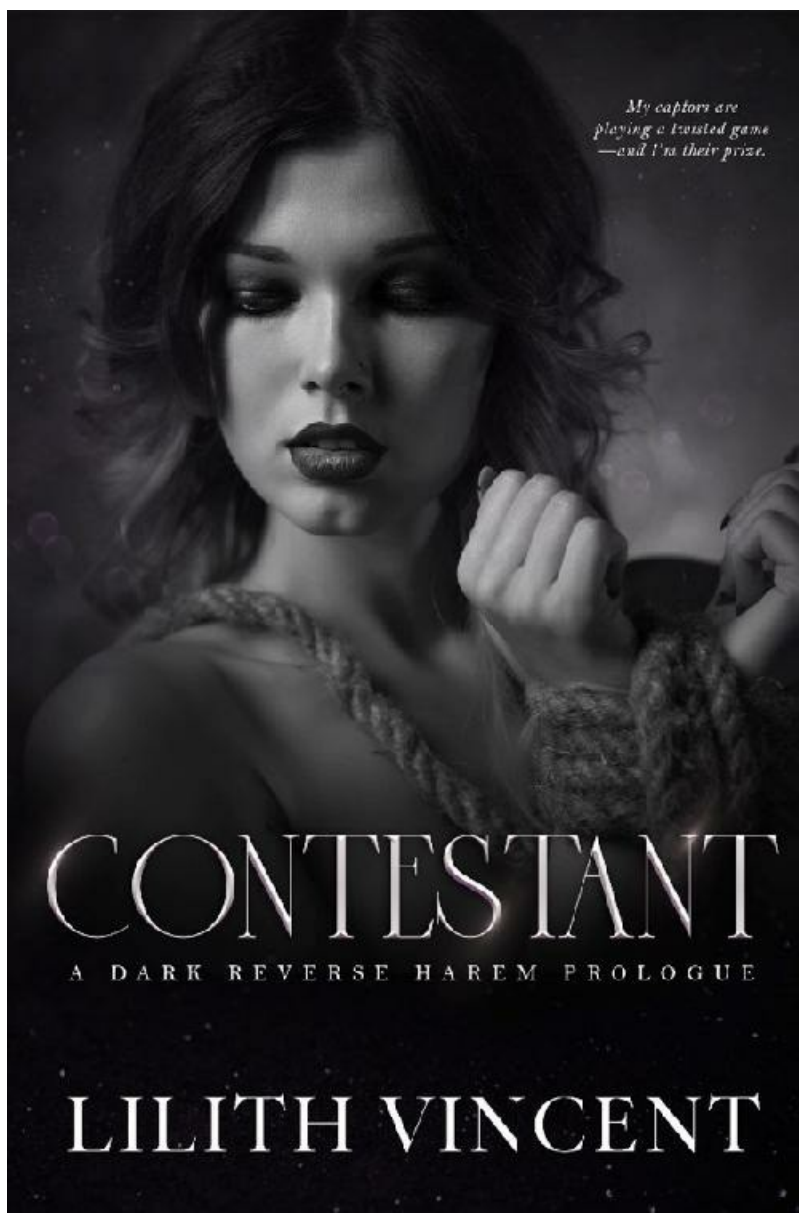
Beni esir alanlar karanlıkta elmas gibi parlıyor, her biri bir öncekinden daha yakışıklı ve acımasız. Konstantin, yaralı ve kalpsiz elebaşı ve kaderimin beyni. Elyah, geçmişimden gelen, bir zamanlar beni arzulayan ve şimdi ölümümü arzulayan iblis. Kirill, sefalet ve kargaşadan beslenen, ahlaksız ihtiyaçları olan kana susamış bir manyak.

On altı kadın bu sapkın yarışmada yarışmaya zorlanıyor ve tek bir mücevher kalana kadar birer birer eleniyoruz. Beni esir alanların arzuları da zalimlikleri kadar yakıcı ama asıl işkence ancak yarışma bittiğinde başlıyor.

Kazananın başında parıldayan taç ağırdır.

Yazarın notu: Pageant, Rus mafyası karşıtı kahramanları olan bağımsız bir karanlık ters harem romantizmidir. Bu kitap esir temaları, şiddet ve acımasızca sahiplenici erkeklerle bir Neden Seç romantizmi içerir. Hikaye karanlık, kirli ve lezzetlidir, bu yüzden lütfen kendi takdirinize bağlı olarak okuyun.

Contestant: A Russian Mafia Reverse Harem Prologue Novella ile hemen şimdi Pageant dünyasına adım atabilirsiniz. Bu [ücretsiz indirme](#) Pageant'ın ilk beş bölümünü içermektedir.

Contestant'ın ücretsiz kopyasını edinin: <https://BookHip.com/VLRMBPF>

Ayrıca Pageant kitabının tamamını şimdi ön sipariş verebilirsiniz

TEŞEKKÜRLER

Sevgili okuyucular, benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim. Bu seriyi yazmak yıllardır yaşadığım en eğlenceli şeydi. Chiara, Salvatore, Vinicius, Cassius ve Lorenzo'yu benimle birlikte kucakladığınız için çok mutluyum.

Birlikte çalışmak için inanılmaz olan editörüm Heather Fox'a teşekkür ederim. Teşvikiniz ve enerjiniz harikaydı. Sen olmasaydın bunu başaramazdım!

Bir seriyi bitirmek, yarım kalan tüm konuları tamamlamak anlamına gelir, ancak bazılarınızın fark edeceği gibi, birkaç hikaye konusunu askıda bıraktım. Coldlake'in güneybatısındaki çete sorunu bunlardan biri. Strife adamları ve Coldlake Sendikası'nın ileride birbirleriyle nasıl başa çıkacakları da bir diğeri. Thane bir kadını paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu çok merak ediyordu ve Vinicius'a bunu pislik olmak için mi soruyordu yoksa gerçekten merak ediyor muydu?

Kısa cevap, ikisi de.

Uzun cevap... Acid, Thane, Zagreus ve Lasher'i gerçekten tanıyacağınız yeni bir seri için Coldlake'e geri döneceğiz. Ters harem olacak! Henüz kadın kahramanlarıyla tanışmadınız, ama o gerçekten bir şey. Her ne kadar yeni kitapların odak noktası olmayacak olsalar da, bu kitaplarda Chiara, Salvatore, Vinicius, Cassius ve Lorenzo'yu daha fazla göreceksiniz, ayrıca birçok yeni karakter de olacak.

Bu arada, sizin için 2022 İlkbaharında *Pageant* adında yepyeni bir bağımsız romanım var: *Bir Rus Mafyası Ters Harem Romantizmi*. *Karanlık* demek istiyorum. Lütfen kitabın başındaki uzun tetikleyici uyarıyı okumayı unutmayın. *Karanlık* romanslarda tipik olan birçok tema var ama bazıları da değil. Ama sonsuza dek mutlu bir son olacak!

Pageant'ta Coldlake'ten çok uzaklara, Rus mafyasının dünyasına yolculuk ediyoruz. Anti-kahramanlar soğuk ve acımasızdır ve katı bir ceza kanununa göre yaşarlar. Onlara karşı gelmek ceza ya da ölüm anlamına geliyor. Kahramanımız sadece yirmi bir yaşında ama zeki ve becerikli ve onların dünyası hakkında her şeyi biliyor. Kaçmaya çalıştı ama onu tekrar içeri sürüklediler.

En iyi kısmı mı? Lilia, Konstantin, Elyah ve Kirill ile tanışmak için beklemenize gerek yok çünkü ilk beş bölümü [hemen şimdi](#) okuyabilirsiniz. Bu da kitabın büyük bir kısmı! *Kanla Vaat Edilen* serisi için yayınladığım önsöz romanından iki kat daha uzun.

Hepinizin bu yeni kitap hakkında ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum! Instagram'da, Tiktok'ta ve bu kitabın sonunda bağlantıları bulunan ortak Facebook grubumda sohbet etmeyi seviyorum.

Third Comes Vengeance'i okuduğunuz için teşekkür ederiz! Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen [Amazon](#) ve [Goodreads](#)'e yorum bırakmayı unutmayın.

YAZAR HAKKINDA

Lilith Vincent, vahŖi tarafta yaŖamaya inanan buharlı bir mafya ters harem yazarıdır! Hepsini seğmek varken neden birini seğesiniz ki?

Haberler, tanıtımlar ve freebies için Lilith Vincent'i

takip edin: [TikTok](#)

[Instagram](#)

[Goodreads](#)

[Facebook Grubu](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.